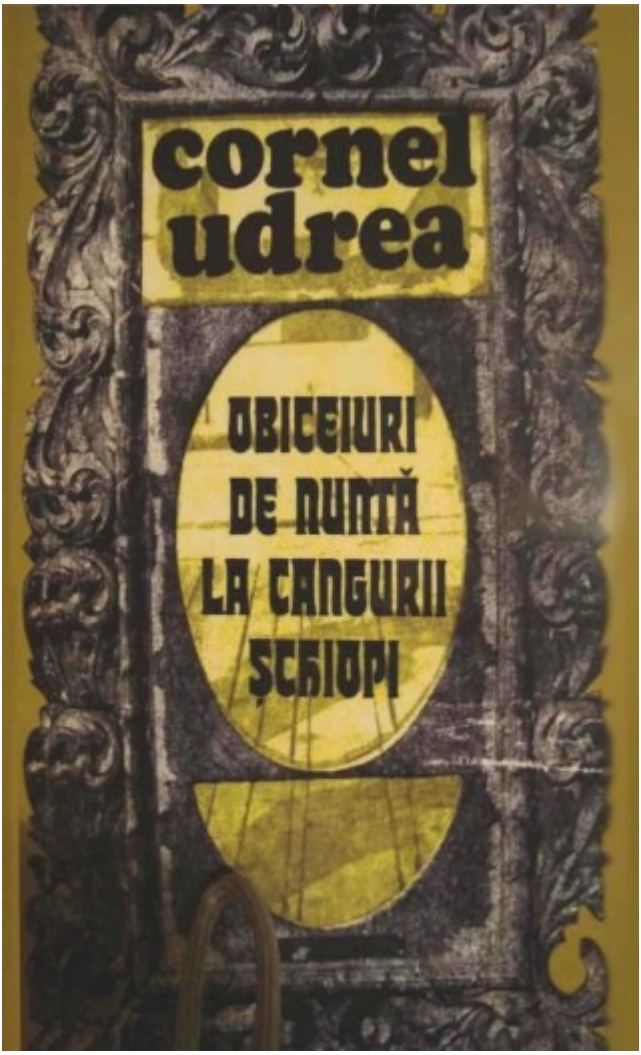

Copertă şi ilustraţii MĂRGĂRIT CHELBEA

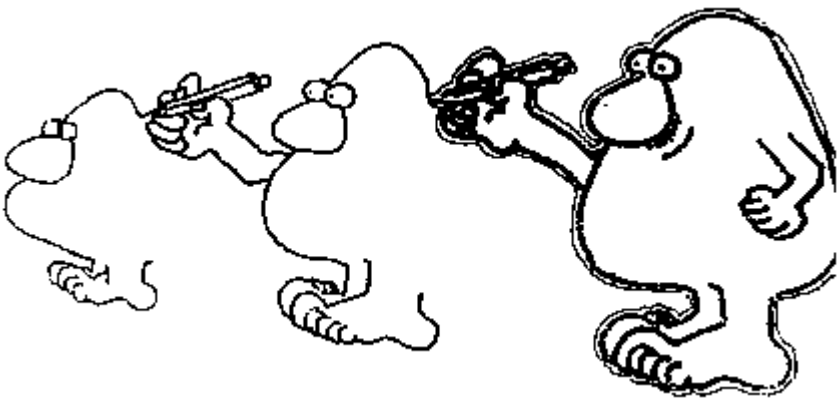

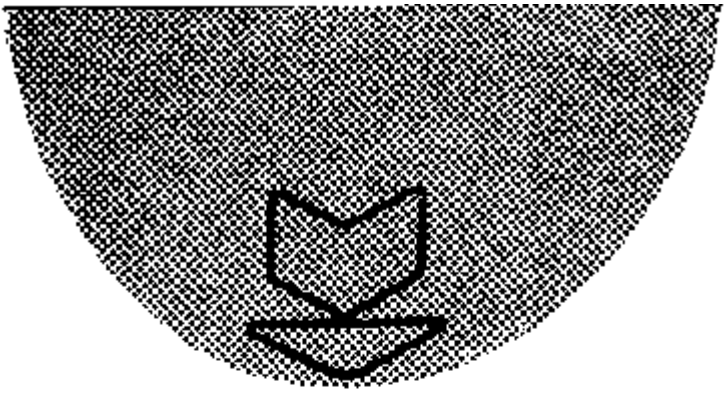

cornel udrea

OBICEIURI DE NUNTĂ LA CANGURII ȘCHIOPI

proză umoristică

EDITURA DACIA 1979

MOTTO:

„Cunosc două dorim grele Dorul meu şi-al minării mele * (Kant, Despre cunoaştere)

DE FAȚĂ
IN LOC

Prima mea carte de proza, umoristică a avut un imens succes de casă: l-a citit soţia, pisica nu, lucru îndeobşte cunoscut că felinele din această categorie preferă alexandrinul şi şoarecele viu.

Încurajaţi ambiţionat, pe fondul unei voinţe pe care am întâlnit-o numai la câţiva cetăţeni din istorie {Caesar, L. da Vinci, Bonaparte N., şeful meu de birou), am purces la scrierea unei alte cărţi de umor, mai ales că foarte mulţi prieteni, scriitori şi oameni, an dorit să afle cărui fapt datorez simpatia unanimă a maselor de cititori, care mase mă opresc pe stradă, mă trag de haină şi haine, îmi cer o bucată din cravată şi un oscior din inelar.

Altruismul a făcut mereu casă bună cu mine, pot să spun că am locuit în comun şi niciodată nu ne-am spus nici măcar „fă-te

încoloa; sunt altruist din cap până la opozabil, altfel ajungeam şi eu poet sau măcar o tânără speranţă.

Ca să nu mai lungesc cerneala tipografică, vreau să spun că, în primul rând, am pornit un război necruţător, o guerilă după toate regulile tropicale, împotriva unora care cred că ei sunt alfa şi alfa Rome o, respectiv am dat… lama în breasla frizerilor şi am scris câteva schiţe din lumea atât de puţin cunoscută a bacşişului. Un alt teritoriu alb în care am intrat ca un livingstone local a fost modul cum întârzie la capete de linie autobuzele. Am lovit în decizia arbitrară a chelnerilor, a celor care toarnă sulf în vin, atât de tare am lovit în părţile sensibile ale unor obiceiuri încât, astăzi, când intru în local, ospătarii pun mână de la mină şi-mi oferă ei bacşiş.

Un alt domeniu de profunzime în care sarcasmul proprietate personală s-a dovedit la înălţime a fost distribuirea laptelui la domiciliu. Carabina verbului a funcţionat necruţătoare, bătrânul lăptar care ne aducea acest produs la bloc, datorită faptului că trântea sticlele în hol când venea la 6 dimineaţay a fost destituit şi trimis la munca de jos. Ce-ar fi dacă toţi lăptarii de pe mapamond ar trânti la ora 6 dimineaţa sticlele, după ce în prealabil s-ar fi înţeles asupra unui fus orar comun?

Vânzătoarea de loz în plic a fost transferată la loto, chipul ei posac mi-a inspirat o filipică de zile mari. Au mai păţit-o şi vânzătorii de la magazinul „Pescarul şi vânătorul sportiv”, pentru crasa lipsă a cârligelor de ştittcă şi a muştelor albastrei Unde ajungem, dragi tovarăşi, dacă nu

avem muşte albastre, cu ce mai zgribulim pe malul apelor? Cu minciogul? Ajunge di minciună!

Iată, în mare, ce şi cum. Mă antipatizează frizerii şi lăptarii, şoferii, loziştii, dar în schimb primesc zilnic garoafe verbale de la cei cu fond bun şi curat care nu sunt nici lăptari şi nici nu trântesc sticlele.

AUTORUL

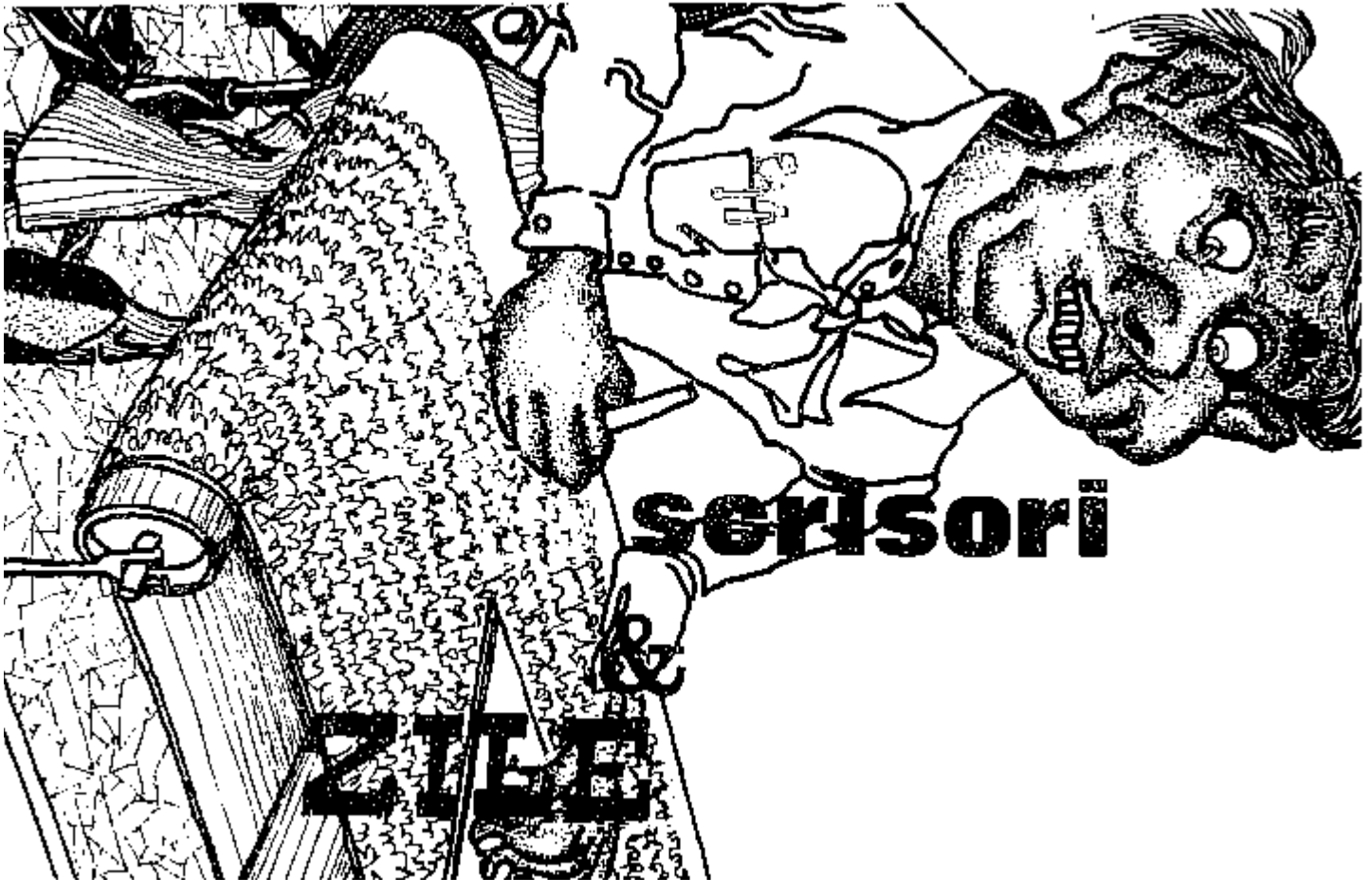
serisori
&
ZILE

ZILE

Viaţa neromanţată a lui Ahile Bila

MUNCA FOARTE OBŞTEASCĂ

Marţi, Minodora nu a gătit nimic, ba mai mult, când Ahile s-a întors de la serviciu, a găsit-o îmbrăcată cu rochia de *evenimente*, un sac strălucitor, care foşnea la fiecare pas. Minodora arăta mai mult ca oricând minunat: femeia-peşte era pe lângă ea un trucaj grosolan. Ahile, aflat într-una din zilele lui de *revolta în genunchi*, şi-a uns o pâine cu marmeladă, după care s-a trântit pe un divan citind extrem de atent un ziar vechi în care Mino ţinea petale de trandafiri pentru dulceaţă; Ahile tăcea îndărătnic, ştia că doamna Bilă tremură de nerăbdare să-i dea explicaţii. Într-un târziu i-a făcut hatârul:

— Călătorim, madam, călătorim?

— Nu departe, Ahiluţă, numai în judeţul nostru! Sunt în colectiv!

— Am trecut la muncile câmpului? Ahile folosea pluralul ironiei sale necruţător-conjugale. Dar Minodora era dispusă să treacă peste răutăţile gramaticale ale soţului ei. În Ahile urca un grup masiv de draci, fiecare plin de personalitate, mai ales cel din genunchiul stâng care îşi pierduse controlul. Culese delicat o petală de trandafir de pe pleoapa stângă, apoi continuă calm:

— Şi ce faci tu în colectiv? Sectorul zootehnic? Plecaţi pe mai multe zile sau numai intempestiv?

— Intempestiv pleci tu, craiule, râse Minodora, eu plec numai până seara. Apoi, cu voce groasă: fac partè dintr-o brigadă

obştească de control a activităţii femeilor în comuna Brâul, ai înţeles?

Ahile ridică din umeri indiferent. O lăsase pe Mino să-şi facă de cap cu munca obştească, mai ales că o ţinea cam mult pe lângă casă…

— Tovarăşul *vice* a trimis deja maşina *după* mine, soseşte imediat.

Stătea lângă fereastră pândind maşina, Ahile n-o mai putea opri decât cu propriul deces, dar n-avea chef de scene.

Din stradă se auzi un claxon, dar până să i se stingă ecoul, Minodora era deja la etajul întâi, se scutura casa scărilor sub entuziasmul ei general.

Ahile mai gândi două gânduri: „Cine o fi propus-o, frate, pe batoză?” şi „Asta se îmbată, cănu-şi cunoaşte măsura”, cel de al doilea gând devenind în câteva ore faptă: la

trei noaptea, Minodora a forţat pur şi simplu yalele cu cheia de jos şi a intrat cântând puternic un cântec haiducesc. Restul l-a aflat Bilă de la şoferul *vicelui*, un om bătrân cu care mai mergea câteodată la pescuit.

*

Elanul Minodorci s-a topit foarte repede: *merccdesttl* care trebuia să o aştepte era un IMZ, destul de dărăpănat, iar tovarăşul *vice* era doi tineri, aflaţi la primul lor decont şi indiscutabil prima ieşire pe teren, aşa că Minodora, după o rapidă evaluare a figurii celor doi, a preluat frânele acţiunii, instalându-se în faţă.

După ieşirea din oraş a început să le explice tinerilor că ceea ce văd este grâu, ovăz, ţărani, moară, plopi şi, fără a-şi ascunde vârsta, doar se afla în interes de

serviciu nu la plimbare de plăcere, a menţionat că pe vremea ei griul era grâu, ovăzul-ovăz, ţăranul-ţăran, şi când spunea *ţăran* arăta cu mâna în sus, izbind în prelata. A cerut o ţigară de la şofer, ocazie cu care şi cei doi tineri au cerut, aflându-se, ca şi Minodora, la primul lor *fum*.

Înainte de a intra în comuna Brâul a împărţit sarcini precise, le-a făcut băieţilor o critică preventiva pentru mutismul lor defetist, pe unul l-a bătut uşurel pe obraz, pe celălalt nu. Cu şoferul nici nu a încercat. Au sosit cu toate pânzele sus şi o dorinţă fermă de activitate obiectivă pe linie feminină.

Oficialităţile satului făcuseră însă greaşeala să se afle încă la muncile câmpului, aşa că lângă sediul consiliului popular nu i-a întâmpinat decât un câine

negru, foarte nervos. Minodora a ieşit după zece minute cu poşeta în faţă, fapt care Le-a insuflat oarecare curaj şi celor doi *colegi* care s-au postat în spatele umerilor ei laţi.

Astfel, în formaţie de luptă completă, au intrat în sediu. Minodora a încercat toate uşile, la ultima a avut succes, dar din păcate încăperea nu era destinată pentru birou. După vreo douăzeci de minute de aşteptare s-a deschis o fereastră şi un bătrânel simpatic i-a întrebat dacă au venit pentru contractări. Minodora i-a răspuns răstit că va lua măsuri, dar replica n-a fost una care să-l deruteze pe octogenar: a închis geamul, nu înainte de a spune: „doamne-ajută!”

Li se făcuse o foame cumplită, dar Minodora nu părăsea postul de observaţie. Unul din tineri, care s-a dus la cooperativă să aducă *hrană rece*, s-a întors cu o cutie de

biscuiţi pe care i-au ronţăit pe îndelete.

De-abia pe la 8 seara au făcut cunoştinţă cu directorul căminului cultural, însă acesta pleca la oraş, astfel că de problemele femeilor a fost însărcinat să se ocupe agentul sanitar, căruia tocmai îi născuse nevasta, plus că avea mai multe *argumente* pe acasă.

Într-adevăr activitatea de masă a fost peste aşteptări: brânză de burduf, roşii, ardei, pui cu mujdei, o masă de zece persoane în jurul căreia s-au aşezat de-o parte Minodora şi cei doi tineri, de cealaltă parte a baricadei tronând agentul sanitar şi soacră-sa, o bătrână de vreo 90 de ani cu gura ştirbă şi care zâmbea timid. La asemenea masă îmbelşugată s-a adus tocmai ceea ce trebuia: o ţuică ce putea înlocui cu succes petrolul în lampă, un vin

rece şi parfumat, în cană de lut; Minodora a trasat la repezeală câteva sarcini pentru activitatea viitoare a căminului cultural, după care s-a trecut la un plan de măsuri concrete în ceea ce priveşte vinul.

Prima care a dat semne de oboseală a fost soacra agentului sanitar: după ce a pupat-o pe Minodora, i-a declarat că seamănă cu Tomazian şi a plecat să se culce. Cei doi s-au retras pe sub mese instantaneu, aşa că numai Mino şi agentul sanitar au rămas faţă în faţă pe câmpul de bătaie şi, spre lauda Minodorei, după două ore gazda a început să cânte câteva piese de rezistenţă învăţate la armată. La ultima a cântat numai refrenul, după care s-a ridicat şi Minodora a rămas singură. Şoferul a găsit-o cu capul în palme râzând de o roşie.

Activitatea obştească a Minodorei a dat

rezultate, dar nu pe cele scontate, cei doi tinerei, datorită faptului că aveau a doua zi o durere de cap formidabila, au întocmit un referat tendenţios şi au blestemat vinul botezat şi pe „tovarăşa obştească”.

Minodora i-a cerut dimineaţă lui Ahile o ţuică mică şi a jurat între două înghiţituri să nu mai participe *jamais* la muncă obştească.

O CRITICĂ SEVERĂ

De astă dată Ahile simte că întâlnirea cu directorul va fi fatală pentru cartea sa de muncă: timp de cinci minute i-a strigat în receptor *ceva*, în orice caz româneşte, dar într-un dialect de mult apus, a reţinut doar o formă recentă a acestuia: *trrrreci la mhine*!

Trrrece pe coridoare şi doreşte fierbinte să se caşte pământul în faţa lui, adică cimentul, să se întâmple o drăcie de

aia tectonică, o falie, dar nu se întâmplă nimic, nu poate să spună: *nu pot sări peste falie, tovarăşe director, mă înghite geologia*! cimentul e neted, e compact, e sfârşitul lumii. Se sprijină de clanţă ca într-o cârjă şi, înghiţind un oftat cu gabarit depăşit, deschide uşa. Directorul, roşu la faţă, cu o vână pe frunte, care aleargă cu răutate în sus şi în jos, scrie, hârtia se rupe sub stilou, sare cerneală, Bilă înăuntrul său: *adio Minodoral*

— Mă, Bilă, strigă răguşit directorul, de ce l-ai făcut bou pe animalul ăla de Bumbuşcă? Răspunde, că te trimit să ambalezi scobitori până la pensie.

Bila îşi dă vocea la obiecte pierdute.

— Vrei să spui că nu l-ai făcut tâmpit pe deşteptul ăla? se potoleşte directorul un pic şi îi arată un scaun.

Bilă se aşază în profil, are ceva dintr-o monedă antică, fiindcă literalmente este deteriorat:

— Mă tachinează în permanenţă, râde de mine, face glume incredibile, şopteşte el şi tace speriat.

— I-ai spus *mârlan notoriu* la măgarul ăla, aşa-i?

— I-am spus, recunoaşte supus Bila.

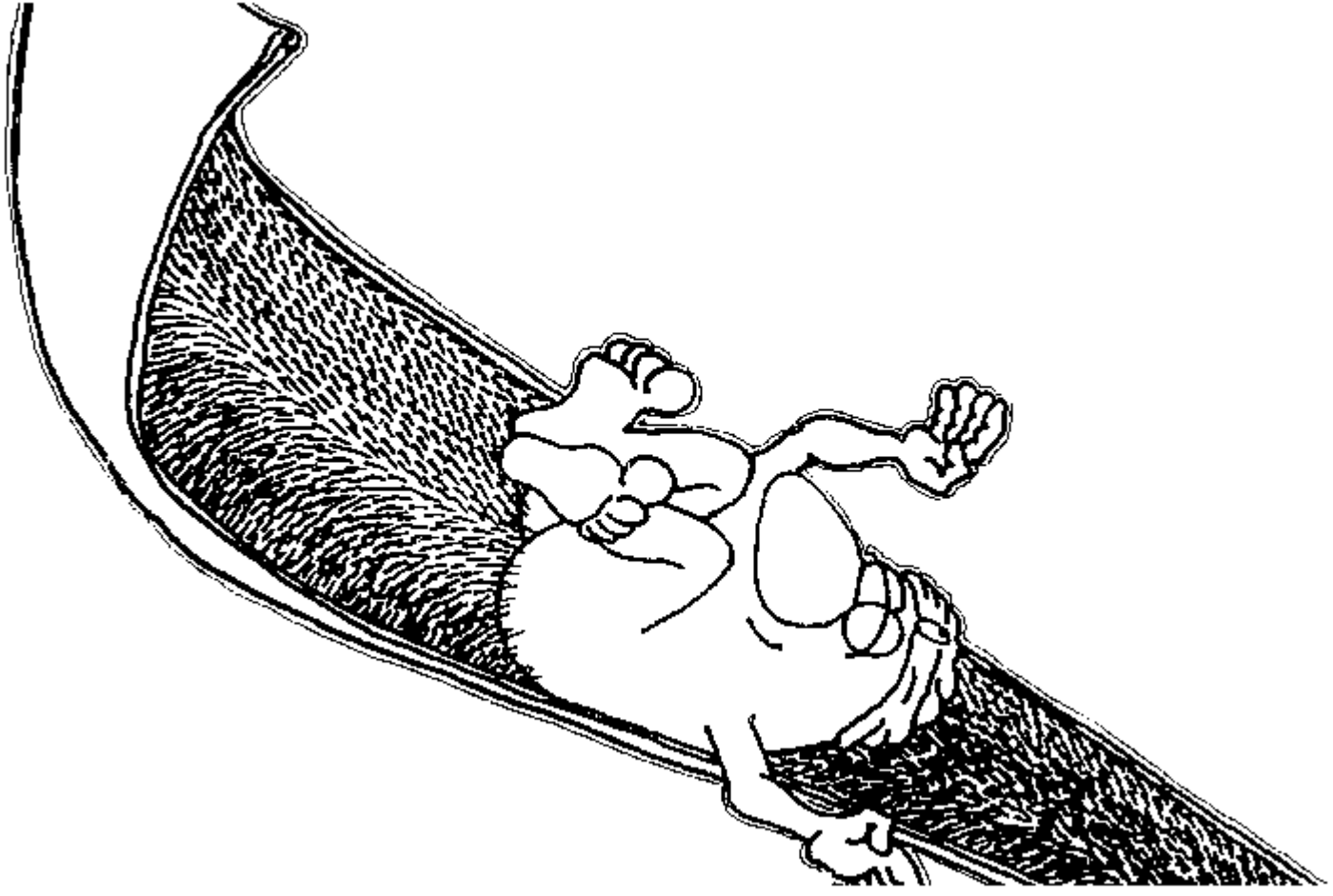

Directorul tace şi el, apoi aprinde o ţigară, stă o clipă cu pachetul în mână şi îl întinde şi lui Bilă.

Ahile se serveşte, rupe vreo două chibrituri până să-şi aprindă ţigara scuturata de degetele înspăimântate.

— Bilă, să nu-i mai spui invective la dobitocul ăla că te trimit la comisia de judecată! Ieşi afară, am treabă!

Bilă se trezeşte în anticameră, ia cuierul în spate, aduna paltoanele, dar e fericit. Aleargă spre colţişorul lui de la arhivă, la dosarele lui dragi, singur, fără niciun intrus, le mângâie deja cu o mână de îndrăgostit. *E un director bun*, şopteşte el, *nu om dintr-o bucata*. *Ai văzut cum m-a pus la punctf*

GARDA MOARE, DAR NU SE PREDĂ!

Ahile îşi trece peste fruntea asudată mâna stângă, îi vâjâie capul cumplit, ca după un chef monstru. Privea în jur buimac fără să recunoască locurile: o căsuţă dărăpănată, îmbrăcată în viţă sălbatică, oameni ieşind şi intrând agitaţi, firma care se ţine în câteva cuie prăpădite: *Poste*; *ce poşta*, *nene*, *care poşta*, *unde sântf*, auzea vorbindu-se franţuzeşte în jurul său, oamenii erau îmbrăcaţi ciudat, sclipeau căşti şi arme, ca într-un film de epocă. Lângă el se opri un tânăr îmbrăcat într-o uniformă militară roşie:

— M’sieu, e timpul să vă pregătiţi, acuşi soseşte împăratul!

Bilă se trezi răspunzându-i, habar n-avea cum, în franceză şi la obiect:

— Imbecilule, de ce crezi că mă aflu aici? Adu-mi un pahar de vin.

Tânărul se precipită pe o stradă rău pavată, Ahile nu mai are timp să se minuneze pentru că trei trăsuri, cu cai asudaţi, conduşi de viziţii în mare ţinută, fac să scapere pavajul şi să zdrăngăne geamurile în cercevelele putrede. O faţă albă, înspăimântător de palidă, se apleacă pe una din ferestrele primei trăsuri spre Bilă:

— Când ajungem la Soisson, locotenente?

Bilă, privindu-l fix, răspunde calm:

— Mai sunt şase leghe, într-o oră jumate sunteţi acolo.

Micul caporal îl priveşte şi el scrutător, apoi îi zâmbeşte obosit:

— Ce zici, îi dam lui Blticher o papară straşnică?

— Sire, am fost pe câmpul de la

Friedland şi Wagrata, spune Ahile răspicat, în loc de alt răspuns.

— Cum te cheamă, locotenente?

— Aşii Bilă, mon empreur, locotenent de ulani!

— Gérard, spune „mon empreur” spre interiorul opac al trăsurii, Aşii Bilă este, începând din acest moment, căpitan de ulani. En route!

Trăsurile dispar în acelaşi zgomot greu, ameninţător, o fetişcană rămâne cu bastista în mână în timp ce pe obraz lacrimile îi curg şiroaie. Era întâia zi prevestitoare de rele a acelei dimineţi de 11 iulie a anului 1815.

Ahile se trezi că strigă cu vocea ascuţită de enervare:

— Armand, gascon puturos, adu-mi calul, nătărăule!

Nătărăul apare de sub o poartă

apropiată cu calul de frâu şi cu un pahar de vin în cealaltă mână. Din cauza emoţiei, Ahile vrea să încalece paharul.

*

Wellington ascultă posac raportul agentului său secret:

— Era un locotenent tânăr, şir, aproape un copil, dar răspunsul lui dovedea curaj inconştient, dorinţă de sacrificiu. Toţi sunt aşa!

— Cum spui că îl cheamă? întreabă distrat Wellington.

— Aşii Bilă, şir, micul caporal l-a avansat chiar acolo, în Villers-Cotterets, căpitan!

— Dacă aş avea o mie de Bilă, o mie de viteji ca el! murmură generalul englez. Ţi-ai făcut decontul, Jonathan?

— Ce să-mi fac, sire? întreabă

nedumerit agentul secret.

— Nimic, dragul meu, nimic, am uitat că deconturile încă nu s-au inventat, trăsni-Ie-ar! Du-te să te culci, ne aşteaptă zile grele! Chiar mâine trebuie să fiu la un bal, la ducesa de Richmond, în Bruxelles.

Dacă ar fi ştiut bătrânul combatant, care în taină îl admira pe *Nabulione*, că acesta se află foarte aproape de lumina policandrelor din marele salon al ducesei, desigur că ar fi renunţat chiar în acea clipă la discuţiile galante şi la ocheadele aruncate în decolteul doamnelor, indiferente la marea bătălie în care erau angajate cele mai strălucite forţe ale Europei. Dar nu ştia nimic. Telexul sau calare, viteazul căpitan Singlenton, zăcea cu piciorul scrântit într-un han ordinar de la graniţa Franţei. În loc de medic îl veghea un soldat francez cu

baioneta la puşcă.

*

Ney, depăşit de evenimente, imun la entuziasmul lui Napoleon, a lăsat să-i scape Quatre-Bras, ocupat doar de câteva unităţi înarmate slab. Împăratul îl mustră părinteşte, dar mareşalul se gândea în acea clipă că până la pensie mai avea 6 ani, în caz că nu ar fi căzut pe câmpul de bătălie. Cartea de muncă o lăsase acasă, dintr-un spirit de prevedere care av ea să-i fie mai târziu fatal. Pe uşa camerei, în care cei doi priveau apusul soarelui, intră un căpitan de ulani cu o figură dârză:

— Maiestate, sunt căpitanul Aşii Bilă, vin de la moara din

Ligny!

— Vorbeşte, căpitane, te recunosc! Ne-am mai întâlnit!

— Vă mulţumesc, sire! Dar mi-e teamă că veştile nu sunt prea grozave, tovarăşe director!

Napoleon îl privi amuzat, dar şi contrariat, bătând cu cizma în podea:

— Vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu!

Ahile gândi: o fi el tăticul francezilor, dar nici să vorbesc cu procură în numele Celui-de-Sus nu se poate. Se trezi totuşi strigând indignat:

— Sire, contele general de Bourmont a trecut la prusaci!

În încăpere se lăsă o linişte grea, se auzea un ceas cu pendulă depănând vremea. Napoleon îşi ascunse capul în palme, apoi îi spuse lui Ney, cu glas stins, alb:

— Omul tău, Ney, omul tău, ce cadre

creşti şi tu!

Armand, gasconul leneş, îi face cizmele căpitanului său. Fluieră un cântec monoton care îi zgâriie nervii lui Ahile. Se răsteşte la el, după care îl întreabă blând:

— Da’ pe ăla, Tudoriţo nene, îl ştii, sau Lele cu strungăreaţă?

Armand scapă o cizmă din mână:

— Quoi?

— Nu te ştii la folclor, băiete, eşti candriu rău, oftează Ahile şi se întinde pe scândurile tari ale unui pat improvizat.

Afară stăruie o linişte ameninţătoare. Se aud doar gărzile strigându-se. Chiar lângă cort câţiva soldaţi fac pronosticuri despre un meci de pelotă între englezi şi francezi. Cei care dăduseră rezultat de egalitate aveau să moară peste câteva ore.

Ahile se gândeşte la Minodora, dar nu

ştie de unde s-o ia. Din secolul XX, sau de la începutul celuilalt? Parcă îi e dor da nişte clătite cu zmeură, dar mai degrabă ar vrea să-l vadă pe Trilă, pe *Trilă* se corectează el, acolo în liniile prusace, să-l atace la sabie!

Armand a adormit cu cizma în mână şi sforăie pe două voci, *îi tai ziua şi la prima şedinţă îl trimit la munca de jos*, hotărăşte Ahile, după care iese afară pentru ceva. Zarea e roşie ca sângele şi în vale prusacii îşi aprind focurile.

$

Grouchy ascultă cu gândurile aiurea cuvintele lui Napoleon. Este un incapabil notoriu, dar Napoleon îl ţine lângă el din cauza Iosefinei, căreia îi este un fel de verişor al cumnatei mătuşii unchiului Bobinet. Cei 30.000 de oameni pe care îi comandă Grouchy vor decide în final soarta

bătăliei de la Waterloo, dar aceştia nu vor veni în ajutorul armatei din cauza acestui mototol cu favoriţi până la mărul lui Adam. Şi cât ar fi trebuit exploatată victoria asupra lui Bliicher acolo, la Ligny…

Napoleon îşi aduce aminte de cuvintele acelui tânăr căpitan cu cizmele lustruite şi sabie strălucitoare:

— Sire, iertaţi-mi îndrăzneala, dar treceţi-l pe Grouchy cu o treaptă de salarizare mai jos, mutaţi-l la alt serviciu, că ne va aduce prejudicii la plan!

Napoleon i-a ascultat cuvintele stranii, îl considera un pic nebun, dar de o nebunie frumoasă, capabilă de jertfă şi, în loc de răspuns, l-a tras lângă o fereastră de unde i-a arătat frunzele unui plop. De ce i-am arătat frunzele, de ce, se întreabă Napoleon, în loc să-l ascult? Acum e însă

prea târziu. Oamenii acestui îmbrobodit nu se zăresc... 11 voi trimite pe Bilă, după acest imbecil, trebuie să facem joncţiunea!

Ahile încalecă dintr-un salt, dar coboară rapid, luase calul altui căpitan. Îi şterge din mers lui Armand una peste scăfârlie, după care dispare în noaptea care cobora tot mai jos.

La întâlnirea aşteptată cu înfrigurare de ambele părţi vine însă armata lui von Bulow! în locul plănuitei izbânzi asupra armatei prusace, Napoleon este pus în situaţia de a privi neputincios cum scoţienii nu se zgârcesc cu loviturile de sabie la adresa armatei franceze. Grouchy nu este de găsit. Greşeala lui va fi ireparabilă! în timp ce Napoleon suferea spas –, me coronariene, ca orice cap încoronat, din cauza acestei flagrante miopii, Grouchy, la

nord de Geambloux, mânca fragi şi se purta stupid faţă de rugăminţile disperate ale unui curier mort de oboseală – un căpitan de ulani – care îi cerea să pornească neîntârziat spre Waterloo! Când va termina de mâncat ultima fragă va fi prea târziu: o urticarie rebelă îl va trânti la patul de – campanie, iar micul caporal, cu lacrimi în ochi, va privi dezastrul la care erau supuse armatele sale. În acest timp, tot cu lacrimi în ochi, căpitanul de ulani gonea spre Waterloo pentru a-şi găsi un sfârşit glorios în cadrul Regimentului 1 de grenadieri, cel care mai rezista prin faimoasele sale careuri!

O noapte înfricoşătoare este pe cale să se lase peste câmpul de bătălie. Napoleon este într-un careu, dornic să-şi afle sfâfşitul cu spada în mână. Duşmanii nu pot să rupă

careul. Îl zăreşte pe tânărul căpitan învârtindu-şi sabia cu iuţeală ameţitoare şi un nod i se pune în gât, dar nu este decât cotul unui soldat. În acea clipă, tânărul căpitan strigă puternic: GARDA MOARE, DAR NU SE PREDĂ!

Uriaşul Cambronne îl priveşte unt şi-i şuieră:

— *Imbecile*, astea-s cuvintele mele! Scrie în orice carte de istorie.

După care se grăbeşte să mai adauge ceva de la el, dar care nu poate fi reprodus.

Careul se retrage într-o ordine perfectă, tobele sună, gloanţele răsună, *războiul nu e frumos deloc*, cugetă Napoleon şi porneşte vitejeşte în fruntea celor care se retrag.

Trăsură împăratului opreşte în faţa poştei din Villers Cotteretts:

— Câte leghe mai sunt până la Paris, prietene? se adresează unui tânăr înalt.

— Douăzeci de leghe, maiestate, 4 ore de mers, dacă vă grăbiţi!

Împăratul îl recunoaşte pe Bila:

— Ai luptat bine, Aşii, prietene, din păcate drumurile noastre se despart. Eu plec pe Sfânta Elena, să mor acolo, să nu uiţi!

— Jamais, sire, jamais, aveţi cuvântul meu, îngaimă căpitanul şi se uită fioros la Armand care se scobeşte în nas. Trăsura pleacă şi Bilă se repede la Armand, dar nimereşte peste un alt căpitan care nu îl iartă pentru palme. Cei doi scot săbiile. Încă de la prima lovitură Ahile vede stele verzi şi o aude pe Maica Domnului vorbind graseiat, în franţuzeşte.

*

Timp de 5 zile Minodora l-a purtat pe Ahile Bilă la toţi doctorii, care l-au întors pe dos, l-au ciocănit, i-au făcut duşuri şi i-au pus întrebări drăguţe, dar degeaba: Ahile a rămas cu o tristeţe grea multă vreme.

Uneori, serile, când Minodora croşeta, iar Ahile picotea în fotoliu, i se auzea glasul:

— V-am spus, sire, v-am spus, dacă m-aţi fi ascultat pe mine!

Minodora oftează şi îi aduce un ceai cu somnifer, după care Bilă adoarme şi vorbeşte franţuzeşte în somn cu unul Cambronne, care i-ar fi furat *textul*...

CĂLĂTORIA LUI AHILEBILA

Ignacio de Loyola se ridică tremurând de enervare şi spuse cu o voce neobişnuit de subţire:

— Mă, Bilă, mult mă mai fierbi tu pe mine?

Marele inchizitor avea ochi galbeni, de om rău şi hepatic stagiar conştient de puterea lui. Degetele sale, deghizate mulaje anatomice, frământau un tpsar:

— J Tovarăşe dragă, este pentru ultima oară că mai înghit galuşca asta!

Ahile se uită curios la gura şefului de birou, dar nu văzu nicio găluşcă. Socoti că e momentul să-i taie avântul inocentului care-i era şef ierarhic, aşa că îşi puse *aspectul indignat* şi – pentru orice eventualitate – supralicită cu o vână pe frunte, groasă cât un deget, imagine vie a unei apoplexii pe cale să devină cauză de deces; şeful de birou, he, ne prostuţul, o luă de bună, aşa că ieşi cu spatele din birou, făcând gesturi liniştitoare cu mâna.

Ahile se aşează la birou, şi cu un oftat care mişcă graficul de pe perete, se apucă

să scrie o scrisoare la revista „Vânatul şi gonacii** prin care cerea alice numărul 6.

La ora 12 era gata să plece la o bere, dar ceva îi şopti să rămână pe loc. Şi bine făcu pentru că, înainte de terminarea orelor de serviciu, directorul dădu o raită prin birouri, astfel că îl găsi pe Ahile B. scriind de zor într-un dosar mare, cu limba între dinţi» gâfâind uşor de hărnicie.

„Există Dumnezeu, dă-i viaţă lungă, doamne”, şopti el şi-şi îmbrăcă pardesiul fredonând un cântecel lumesc. Un norişor îi întunecă însă bucuria: trebuia să meargă cu Minodora în piaţă după gogoşari şi castraveţi… imaginaţia însă îi funcţiona pe rulmenţi, drept care, încă din casa scărilor, îşi puse aspectul *iar s-a luat de mine deşteptul ăla* şi adăugă şi un mic tic nervos la pleoapa stângă, adică *nu mai pot*,

demisionez, mă duc la mama dracului/ Trucul reuşi de minime. Minodora se duse singură în piaţă, iar el se culcă fericit, râgâind delicat, după o masă mai mult decât îmbelşugată.

Îl trezi o sonerie insistenta. Se duse să deschidă, buimac, frecându-se la ochi: „Nevastă-mea e, săraca, o fi având plasele pline”, îşi spuse el cu un fel de duioşie care îi dispăru însă până în hol. Deschise şi rămase încremenit: în uşă era un bărbat mic şi păros, cu o pălărie umflată ciudat pe cap – ochii îi jucau în toate părţile.

— Ce doriţi tovarăşe? întrebă politicos şi speriat Ahile.

— Tovarăşe, chicoti piticul, auzi acolo… pe dumneata te caut! M-a trimis şeful să te duc la el.

Ahile Bilă observă cu groază că de sub

paltonul cărămiziu îi ieşea o coadă îmbârligată!

— Sunteţi dracu’! îngăimă el cu o voce subţirică.

— Dracu’, admise binevoitor pirpiriul şi îşi ridica pălăria descoperind două corniţe albe, lustruite... hai, nene, să mergem, ce dumnezeu!

La ultimul cuvânt îşi dădu o palmă peste gură şi râse din nou nervos:

— Nu prea sunt obişnuit pe pământ! îmbrăcarrrea!

Ahilebilă o tuli în casă şi se închise în baie. Auzi nişte paşi mărunţei şi cheia se topi în broască. Dracul rezemat de pervazul uşii îl mustră:

— Te ţii de copilării! îmbracă-te!

Bilă nu nimerea mânecile pardesiului, aşa că dracul îl ajută binevoitor. Ieşiră în

casa scărilor la braţ, ca doi prieteni. Ar fi vrut să strige, dar îşi lăsase corzile vocale în baie. Apoi totul i se întunecă în faţa şi spatele ochilor!

*

Se afla într-o cameră cu tavanul jos, culcat pe un pat moale. Lângă el, o tânără foarte drăguţă care-i zâmbea gingaş:

— V-aţi trezit, deci, tovarăşe Bilă.

— M-am trezit, har domnului!

Tânăra se făcu roşie la faţă şi îl ciupi de obraz cu răutate:

— Nu mai vorbiţi de cetăţeanul ăla, că e jale... Să mergem, adăugă ea aspru şi-l ridică prin smucire.

Abia atunci observă că era îmbrăcat cu nişte pantaloni scurţi portocalii, cu o bretea trecută de-a curmezişul. Îi trăseseră în picioare, desigur în timp ce se afla în leşin,

o pereche de ciorapi de bumbac, dintre care unul atârna în faţă ca un cioc de raţă... Supus, se luă după tânără, care îşi mişca cu eleganţă nişte superbe picioare îmblănite. Ahile avu o clipă dificila sarcină de a căra în sân un aisberg, dar, trăgându-şi nasul cu putere, îşi dădu un autoghiont tonifiant şi moral: „Ce dracu', doar nu piere rumânu aşa, cu una, cu două!"

— Nici cu trei, tovarăşe, zâmbi delicat tânăra şi grăbi pasul. Ajunseră în faţa unei uşi ca de bloc nou dat în folosinţă, adică uşor ieşită din ţâţâni şi cu clanţa ruptă. Fata îl prinse fără jenă de turul pantalonilor, îl pupă pe frunte şi-i făcu vânt pe uşă.

Ahile derapă deznădăjduit, apoi, printr-un reflex de zile mari, îşi reveni şi se opri cu nasul în marginea unei mese care era un birou.

Dincolo de el trona o femeie înalta cu păr negru şi ochelari rotunzi care-i zâmbea amabila, trăgând din pipa. De astă dată Bilă avu un pogon de preinfarcturi, toate inofensive, pentru ca inima îi umbla prin esofag, în voiaj de plăcere.

— Stai jos, Ahile, stai jos şi lasă emoţiile, ce naiba, draci suntem!

Ahilebilă avu relevaţia:

— Dumneavoastră sunteţi dracul? Se corectă rapid: DBA. CUL?

— Exact, Ahile, eu sunt dracul... după cum vezi nu sunt chiar atât de negru!

— Sunteţi brunetă, îngăimă Ahile şi se prăbuşi pe un scăun cu un-sughiţ de spaimă care-l făcu pe dracul (draca?) – să rida îngăduitor:

— Băiete, ca să nu mai lungim vorba... uite de ce te-am adus aici: te urmărim de

mai multă vreme şi am ajuns la concluzia că eşti dracul gol, acolo pe pământ. Faci nişte chestii de ne-am cru… minunat adică. Chiar discutam cu fratele meu – Cu Dumnezeu, prietene, da, chiar cu el. Suntem fraţi de când l-am ajutat să treacă puntea! În rai să ştii că n-o să te primească. I-a dat lui Petre nişte indicaţii clare, aşa ca la noi vei veni când o să-ţi sune ceasul!

Ahile privi tâmp şi începu să-şi pocnească degetele.

Apoi doamna Belzebuta îi înşiră câteva *dracii* pe care el, Bilă, le făcuse pe pământ, cu date concrete, nominalizări şi etc. Încât Ahile nu avu ce să facă decât să-şi plece capul şi să scape o lacrimă care sună *plici*.

— Desigur că la început ai să fii drac stagiar! Dacă mi te comporţi aşa cum trebuie, cât mai mârşav, adică mai rău şi

meschin, te trecem la îngeri plafonaţi şi acolo gata, ai terminat cu noi, toată veşnicia ai să prepari asfalt ori ai să faci pe dracu-n patru, ceea ce, îţi dai seama, înseamnă multă alergătura!

— Ce trebuie să fac?

Bilă era deja mort: metabolismul lui îşi pusese basma neagră şi bocea gros.

— Nimic, continuă tot aşa! Doar un singur lucru: să mergi tu în locul Minodorei la piaţă, că şi ea e femeie, auzi şi femeia-i dracul gol! Menajeaz-o, iubeşte-o; altfel, jur pe bunul... pe bunicuţul mèu că te trezeşti cu coarne! Afară; să-ţi văd călcâiele!

Bila prinse în câteva secunde a doua viteza cosmică, astfel că avu vreme s-o vadă pe tânăra ghida conducându-l, pe drumul pe care venise el, pe şeful său de birou îmbrăcat într-un chimono, parcă era o

gheişă.

Când se trezi, Minodora îi punea pe frunte felii de cartofi şi plângea încetişor. Ahile se ridică în capul oaselor, îşi pipăi creştetul, apoi, răsuflând uşurat, se trânti pe pernă şi adormi din nou…

ţiţu putură totuşi să-şi explice de ce în casă mirosea a sulf.

1NVĂŢIND ENGLEZA FÀRA PROFESOR

În Bila s-a trezit poliglotul: aşa, dintr-odată, într-o dimineaţă pe când se rădea în baie, după ce şi-a umplut faţa cu clăbuc, a fost fulgerat de o idee care l-a ţinut timp de un minüt cu pămătuful sus, ca un steag de armistiţiu dintr-o luptă de frizeri. „Ce-ar fi să devin poliglot, să ştiţi vreo 5 t. limbi şi româneşte?” Ideea l-a incendiat interior şi din acea clipă a întocmit un plan sistematic

de învăţare. A început cu engleza, dar şi-a procurat nu un manual pentru începători, ci Shakespeare, ediţie bilingvă, pe care l-a pus la vedere pe colţul biroülùi.

Domnişoara Pimpi, dactilografa cu gât lung, dinţi de cal şi garsonieră confort mărit, a început să-i servească cafeluţa cu spor de caimac la care adăuga şi o linguriţă – plină vârf – cu zâmbete pe care le credea seducătoare, dar în realitate erau nişte dezveliri de buze în care gingiile păreau că nu se mai termină.

Bilă s-a întors totuşi la manualul pentru începători: a luat-o uşurel cu *egg* şi *pencil*, mai toată ziua stătea cu limba între dinţi să-i iasă acel the cat mai ca la Londra… treburile de serviciu sufereau, dar ce contează un nenorocit de dosar în faţa posibilităţii de a-l citi pe Will în original şi

de a întreţine conversaţii lejere cu orice englez aflat pe la noi. Bilă se maturizase, Minodora umbla prin casă în vârful picioarelor, noaptea îl învelea grijulie.

Toate au mers bine, trecuse deja la conjugarea verbului, vorbea singur în faţa oglinzii până se aburea, dar pericolul pe care îl intuise vag, îndeajuns să-l treacă prin furcile caudine ale monologului spăimos, şi-a împlinit destinul.

La şedinţa comitetului oamenilor muncii, pe care fusese ales s-o conducă, prima lui luare de cuvânt a fost reprezentativă pentru ocupaţiile sale.

Astăzi Ahile îşi vede mai departe de dosarele lui, iar când e un film în limba engleză la televizor preferă să joace ţintar cu Minodora.

La şedinţa în cauză, primele şi ultimele

sale cuvinte au fost: „Ladies and gentleman, declar deschisă şedinţa comitetului oamenilor muncii!”

MINODORA CU… SUSPENS!

De câteva zile, Ahile Bilă avea o senzaţie extrem de neplăcută, un fel de frigider cu uşa deschisă i se instalase sub cămaşa şi funcţiona din plin: parcă îl urmărea cineva. Imaginaţia lui pornită în direcţia *razna* închipuia o namila de vampir cu urechile pline de păr şi care se uita cruciş în clipa în care îi cerea cu un glas răguşit grupa sangvină şi alte relaţii despre anatomia sa, zgâlţâită serios de spaime.

Locul predilect de meditaţie devenise o anume încăpere, cu altă destinaţie, în care petrecea ore întregi cu capul în palme, spre exasperarea colegilor de birou, nepăsători la drama ce-o presimţea, dar foarte nervoşi

din motive personale.

Într-o seară porni mai târziu spre casă: sufla un vânt parşiv, tuburile de neon îşi plângeau reumatismele şi numai paşii săi scoteau sunete stridente care i se păreau bătăi de tobă. Inima i-o luase înainte, presimţea nenorocirea, săraca.) „Să ştii că e după colţ, mă pândeşte cu şişul în dinţi”, gemu Ahile interior şi grăbi pasul.

Deodată, de după chioşcul de ziare, o umbră enormă îl ieşi în faţă. „Doamne-ajută!” behăi Ahile şi făcu corp comun cu asfaltul.

Ţinea ochii închişi şi aştepta să audă glasul lui Jack Spintecătorul. Îl izbi un uşor miros de alcool şi ceapă. Făcu un ochi ochişor, apoi îi deschise pe amândoi: în faţa lui stătea un individ înalt cu o faţă de recent operat: „Îi dauăia 25 de lei de care nu ştie

Minodora”. Vru să deschidă gura, dar individul i-o luă înainte cu o voce plângăreaţă, ca de soacra care vrea să convingă:

— Tovarăşe Bilă, îţi dau 100Ô de lei, dar scapă-mă!

Omul avea ceva atât de sincer în glas că Bilă reuşi să se dezlipească de asfalt şi să facă un pas înapoi:

— Mie, o mie? prinse el curaj, cu două falsete în interogaţie.

— Două mii, nene, două, numai scapă-mă!

Începu să plângă şi umerii care îi ţineau loc de umeraş sub pardesiu tresăreau spasmodic.

Bilă îşi recăpătă subit calmul, pulsul îşi văzu de treabă ca în zilele bune:

— Ai fi vreun gestionar cu plus şi vrei

să ajungi la minus. Nu ţine, tovarăşe gestionar, ne!

Proaspătul uns gestionar ridică scre el ochii înlăcrimaţi şâl privi cu disperare, apoi se aşeza pe trotuar şi începu să-şi care pumni în cap:

— îmi dau demisia, îmi dau demisia, lua-m-ar Dumnezeu în grădina lui!

Ahile avu un răspuns ateu, acum nu-i mai era teamă:

— Lasă-l în pace, că nici nu există doar… se opri, se întrebă o clipă da’ *dacă există*, însă curiozitatea fu mai tare decât îndoiala:

— Ce doreşti de la mine, om bun?

Omul bun spuse dintr-o răsuflare, privind în sus:

— Soţia dumitale mă asasinează de două luni cu cărţi poliţiste – sunt redactor la

editura Detectivul şi pisica nu mai pot!

Ahile rămase cu gura căscată, apoi se aşeză lângă redactorul de la „Detectivul şi pisica”. Îşi scoase batista şi îi şterse ochii sărmanului redactor – îl compătimea deja dacă avusese de-a face cu Minodora – omul întinse nasul, cu ochii închişi, dar Ahile nu împinse altruismul peste limitele admise.

— A dracului pielea pe ea, tovarăşule, şuieră el. Auzi acolo! Scrie romane, ca răposata Agata Cristea. Păi, nu-i fac eu tatuaje?

— Ajută-mă, fii solidar, suntem bărbaţi, pune-o la punct! se înverşună redactorul.

Ahile avu un râs voinic:

— Lasă pe mine, nene! în seara asta îi leg mâinile, o sui în pod şi-i dau să mănânce cu praştia până se lasă de scris. Scriitoare îmi trebuie mie, la casă, să râdă vecinii că

Minodora umblă cu figuri de stil? Ehe, şi făcu un gest cu mina foarte semnificativ. Redactorul, care între timp se prezentase Amedeu Pişcot, încercă să-i ia batista din nou, dar Ahile îl: puse la punct. Trageţi nasul, meştere, şi spune-mi când te mai *inoportunizeazet*, să-i maltratez eu vreo două palme la locul crimei!

— Maine, la zece e la mine, vine cu un manuscris nou: *Câinele cu dinamita*!

Ahile era deja în drum, alerga spre casă.

A doua zi la nouă şi jumătate era în biroul lui Amedeu Pişcot. Acesta îl introduse într-o încăpere binecunoscută.

Să nu tragi apa, că ne nenorociţi pe amândoi!

Timpul trecea greu, Ahile rulase şi derulase de câteva ori sulul de hârtie.

Minodora fu punctuală ca un director în prima zi de serviciu. Avu o intrare de premiul Nobel, pe care Ahile o remarcă nu fără o anume satisfacţie: „Are tupeu, batoza, şi fizic!” dar voioşia îi trecu rapid. Încă din uşă Minodora flutură un kilogram de hârtii şi strigă fericită:

— Maître, i-am schimbat titlul: îi zice Câinele cu trinitrotoluen.

Pişcot trăgea cu ochiul spre încăperea unde Bilă, agăţat de mâner, făcea eforturi cumplite să nu dea buzna în biroul lui Pişcot.

— Să vă citesc *cevasilea*, domnule, un fragmenţel, colo, a «j 1* r* şi cu să vă vaz edihcat!

Timp de 2 ore Minodora, cu un sânge rece la care nu te-ai fi aşteptat, aruncă în aer un vapor, puse la punct un individ prin

muşcătură de şarpe cu clopoţei, mai dezgropă un mort şi strică o căsătorie – prin deces – după care trânti manuscrisul în faţa unui Pişcot care mai trăia numai pentru a savura *post festum* răzbunarea. Îi promise că-l va citi în două zile, după care îi va da un răspuns concret. Minodora se pudră din belşug, Amedeu Pişcot era cărunt pe partea cu care o privea, apoi ieşi nu înainte de a-i arăta acestuia că are doi dinţi de aur în dreapta, sus.

Amedeu smuci uşa victorios; Bilă stătea gânditor pe capacul de culoarea cerului.

— Ai auzit, maistre, ai auzit? Are talent cât o va… dar Ahile. Îl privi urât.

— Fără, tovarăşe Pişcot! Ştii că nu scrie rău, puştoaica? A băgat suspens în mine, zău!

Pişcot se holbă îngrozitor, râse subţire,

se trase câţiva paşi înapoi şi se întinse lat pe covor. Rămase acolo, dar Bilă nu-l observă. Chiar şi când veni medicul legist, Bilă mai murmura admirativ:

— Să-mi zici ce vrei, dar puştoaica nu scrie rău deloc!

O MOŞTENIRE CUMPLITĂ

Într-o zi Ahile a venit acasă cu gura până la urechi, râdea tare şi flutura în mână o bucată de hârtie:

— Te-le-grammma! ghici cine s-a dus pe copca?

Minodora n-avea decât un *client* în plan, aşa că spuse tara sa clipească:

— Mătuşi-ta, s-a dus, doamne ajută, odihnească! după care se duse în bucătărie să pună masa.

Ahile o urmă cu un zâmbet mic, frecându-şi fericit obrajii neraşi:

— Tu, fiinţă ce eşti, de dus s-a dus, dar ce-a lăsat, că uite ce zice telegrama: „Veniţi urgent preluat moştenire”?

Prânzul din acea zi s-a făcut cină, ba mai mult, Ahile a adus din pivniţă şi o sticlă de vin pentru a sărbători trecerea în univers a mătuşii Pupica. Noaptea au oftat fericiţi, iar Minodora a spus gluma aceea fără perdea pe care o spusese doar de trei ori în viaţa ei: în noaptea nunţii, la masă la director – Ahile a umblat două zile după radiografiile de inimă – şi acum, în cea mai frumoasă noapte a lor.

Dimineaţa au plecat la gară, ţinându-se de mână. Ahile ii-a încercat să intre peste rând, a stat răbdător cu nasul în şuba unui cioban sibian de cinci metri, era o mică perversiune a lui, încă o dovadă că un mic dar rafinat degustător de plăceri vinovate

zăcea în el. Au stat, până în orăşelul unde Pupica nu mai gusta plăcerile vieţii, la geam, umăr la umăr, într-o dulce taină care le apropia frunţile şi îi făcea să pufnească într-un râs adolescent. Bilă i-a dat controlorului 10 lei (zece!) ca să le aranjeze două locuri la clasa I-a un mic dezmăţ financiar, preludiul festinului ce îi aştepta la căpătâiul răposatei.

Ahile şi-a propus două costume noi, trei pălării, o geantă ca „granguru”; Minodora, modestă, s-a mulţumit cu o „Mobra” cu ataş, visul ei de fata mare, să aibă alesul inimii o motocicletă cu ataş! Bilă, *domn*, i-a cumpărat şi un kilogram de Helene Rubinstein, „Iasă, Ahiluţă, nu cheltui”, Ahile rezemat de uşă cu mâna în şold „treacă, de la mine!”

Ploua rece, oamenii erau posaci, stătea

fiecare la locul lui cu capul vârât în pardesiu. Numai Ahile şi Mino purtau zâmbete la talie, Ahile cel puţin a fost colosal, fiecare vorbă a lui punea în mişcare anatomia Minodorei. În gară nu-i aştepta nimeni, dar nici nu doreau să fie prea mulţi martori la *decontare*. În jumătate de oră le-a pierit râsul, li s-a urcat sângele la cap, Mino a folosit oţet la tâmple iar Ahile a fumat 5 ţigări (împrumutate). Diabolica Pupica le lăsase moştenire un viţel! Bilă a vrut să-l vândă pe loc, dar o clauză din testament spunea că nu poate „înstrăina pe Toni de la domiciliu până în 30 de zile de la înmormântare”. Pupica, criminala cu guşă dublă şi maşina de cusut la scară, vorba Minodorei, le făcuse *cea mai mare gafă de mătuşă*.

Minodora s-a suit în primul tren, Abile

a rămas acolo, în curtea plină de oameni, cu capul în palme. Viţelul îl privea trist, era foarte rinăr şi pentru prima oară pleca departe de casă.

*

Ataşaţi unui tren care transporta mobila şi tomate, prin bunăvoinţă, li s-a făcut loc între o masa de bucătărie şi un dulap descleiat pe care viţelul Toni l-a folosit şi ca iesle. Bilă cumpărase „10 kilo fân prima”, după declaraţiile patetice ale unui vecin dubios, fost invalid permanent.

Ahile s-a mulţumit cu câteva chiftele *puternice*, un dinte i-o luase spre fundul gurii la o îmbucătură, dar nu-l mai interesa nimic.

Isteria îi trecuse, era blând ca Iisus, dar nu păşea pe ape, nu umbla deloc, tot spaţiul locativ fiind ocupat de Toni care, datorită

faptului că se afla la primul lui voiaj pe cale ferată, era extrem de mulţumit. Vagonul cu mobilă şi viţel a fost dus în depou, unde stăpânul, după ce a semnat o hârtie că nu şi-a însuşit nimic din inventarul vagonului, inclusiv podeaua, a plătit un bilet de *bou-vagon*, şi i s-a spus voios: „Să auzim de bine, tovarăşe, să crească Toni mare şi să vă dea lapte!”

Ahilebilă a aşteptat să se întunece şi, de-abia duna cp «a auzit clopotul mare din

turnul bisericii, a i… fI – pe străzile pe care nu mai fusese de 20 de HinP «când făcea curte domnişoarelor din oraş, remea

Şansa n-a ţinut cu el nici de astă dată: la fiecare 200 de metri câte un miliţian îl oprea cu un *stai* răsunător. Lua povestea de la început, arata dovezi, fiecare *stai* costându-l cam jumătate de oră. Aşa că la blocul B 9 a ajuns la ora când se ducea cartierul la serviciu.

Toni ş-a trântit lângă un copac şi, târâş, ca cercetaşii, a ras câteva straturi de panseluţe, abia răsădite. Vecinii s-au adunat în jurul lui Ahile care stătea pe scări şi-i privea blând, a trebuit să coboare Minodora, cu mâinile în şold, şi să povestească tot. Până la întoarcerea părinţilor de la serviciu, copiii blocului, dar şi cei din alte blocuri i-au făcut viaţa

frumoasă tinerei vaci Toni. Unii dintre ei, născuţi abia de un an, şi care n-au avut timp să cam iasă dintre B 9 şi B 14, au susţinut că e pisică. Cei mai mari au dat lămuririle necesare, după care s-a trecut la alimentaţia viţelului. Unul a adus pâine cu unt, altul şniţel, i-au cumpărat parizer, iar la urmă, când au vrut să-i dea şi o sticlă cu vin de Gostat, a intervenit administratorul care le-a confiscat sticla, cu unele cuvinte injurioase. Seara a fost convocată şedinţă de bloc unde primul a luat cuvântul Ahile, îmbrăcat în negru, la două rânduri, nerâs, cu o privire fixă. Desigur că starea în care se afla nu i-a permis să vorbească liber, aşa ca şi-a scris ideile pe câteva foi de hârtie.

„— Tovarăşi vecini, colocatari, umanitate, destinul face să fiu moştenitorul numitului viţel Toni, de sex feminin. Clauza

moştenirii spune că nu-l pot înstrăina, decât peste 28 de zile. Acum, nici să-l ţin în altă parte nu pot decât la domiciliul meu. Eu aici locuiesc, trăiesc, particip la şedinţe de bloc, la viaţa blocului. Ce să facem? De sacrificat nu putem pentru că e un suflet, de ţinut unde? Asta e, faceţi ce vreţi cu mine, dar gândiţi-vă şi la Toni, ca la copilul dumneavoastră. El nu are mamă, trebuie ajutat! *”.

Cuvântarea lui Bilă a primit aplauze discrete, casieriţa a lăcrimat mărunt, după care s-a notărât în unanimitate că Toni să locuiască temporar în garajul unui tovarăş plecat în străinătate ca observator federal şi interes de serviciu.

Fânul zilnic – prin angajament – a fost promis de către un inginer agronom, curăţenia şi restul fiind asigurate de către

un colectiv de copii ai căror părinţi aveau o vie activitate obştească, iar ei note de la 10 în sus.

Zilele treceau greu, dar Bila era acum fericit. Seara se adunau din tot cartierul şi el le povestea odiseea sa în vagon, chinurile prin care trecuse. Între timp povestea a căpătat dimensiuni: a călătorit vreo 5 zile, a fost atacat de către un grup de hoţi; în fine, pe lângă fân, Toni, care creştea frumos, a mai primit şi alte alimente care se vădeau pe obrajii lucioşi ai familiei Bila. Nu se mai punea problema ca Toni să fie vândut ori sacrificat după cele 30 de zile testamentare; capetele înfierbântate au ajuns până acolo încât au propus ca „Toni să fie dusă, la timpul potrivit, *undeva*; cine ştie, în câţiva ani avem asigurat laptele la domiciliu, un şeptel urban viguros!”

Dar în acea zi fatala, a treizecea, lângă Toni, care părea că doarme, sărmanul, s-a găsit un bilet: „Rupt din locurile unde m-am născut, departe de grajdul meu natal, singur, iremediabil singur, am hotărât să-mi pun capăt vieţii”.

Bilă a transportat trupul rece al bietului Toni cu o maşină a abatorului, dar de atunci nimeni din blocul B 9 nu l-a mai salutat şi nici copiii nu s-au strâns în jurul motocicletei cu ataş aparţinând familiei Bilă.

...ŞI SCRISORI TOVARĂŞE DIRECTOR

Se încrâncenă carnea pe toată suprafaţa mea, dar chiar dacă va trebui să răspund cu toată această suprafaţa, eu tot vă aduc la cunoştinţă un caz, că aşa nu se mai poate să fie decimat un om simplu şi inteligent ridicat de jos în sus, eu.

Am ajuns de pomină, sunt arătat cu degetele, de când tovarăşul şef de birou, Trilă, m-a *admolestat* prin viu grai: „Bilă, Bilă, vezi-ţi de treaba ta!”, zâmbind şi clătind tendenţios de 3 – 4 ori deodată din capul său.

Dar ce, suntem de capul nostru, să facem fiecare ce ne taie? Eu, de când mă ştiu, şi mă ştiu să ştiţi, am fost un inovator şi un inventator sadea. Acest fenomen l-am moştenit de la tatăl meu natal, de la ereditate şi el fiind tot aşa inovator: a făcut două războaie: primul a funcţionat, al doilea a fost mondial şi de atunci nimeni nu l-a mai văzut, să-l ierte cel despre care unii spun că există, dar nu, pe controlate.

Până la această vârstă eu am tot gândit şi voi continua să-mi zdrobesc capul, să-mi sfărâm cerebelul, să mă dau în ceasul morţii

pentru a inventa inovaţii, dar nu găsesc înţelegere, sunt întâmpinat cu râsete şi umor, mi se aruncă în faţă invective, adjective şi figuri de stil. Am propus, pentru economie de material lemnos, muncă fizică şi manuală, scaunul cu două picioare, dar tovtrilă, râzându-mi în faţa mea şi a altor funcţionari, mi-a spus că cine se aşază pe scaunul meu e la pământ, şi de altfel există scaunul cu un singur picior, de ce să-l fac să umble în mâini?

Cu acest trist prilej vă informez că are doi dinţi de aur jos, dreapta, ca şi soţia. Am scris un studiu, pentru economie de timp: introducerea lifturilor care merg numai în sus. Şi cu această ocazie am fost râs, prilej cu care ţin să vă aduc

Ia cunoştinţă că soacra lui va divorţa de socrul lui, halal educaţie, frumos exemplu la

minori şi fete!

Noaptea, în patul conjugal, pat de burlac, stau cu genunchii la gură, capul în palme, adesea fruntea pe genunchi, numai să meargă treaba bine, iar Trilă sforăie în această vreme, nepăsător la truda mea sisifică.

Tovarăşul râde, iar eu îmi pierd nopţile, ba mai mult, am fost criticat pentru aceasta, în compania unor persoane.

Spuneţi şi Dumneavoastră, care ne sunteţi un fel de mamă şi un fel de tată: dacă din lemnul rezultat de pe urma ascuţirii creioanelor am asigura combustibilul necesar pentru iarnă? Demontăm caloriferele, asigurăm planul de colectare al fierului vechi, concediem fochistul, şi vorba ceea: cu trei ascuţitori şi două mii de creioane, poa* să sufle vântul,

noi stăm în cămaşă, la căldurică şi facem planul! Ba chiar putem să-l şi depăşim dacă folosim creioane de tâmplărie…

Acestea sunt faptele, acesta este tovarăşul Trilă, adresându-mi cuvinte, râzând în faţa mea şi a altor colegi. Dumneavoastră rămâne să judecaţi. Rămân în aşteptare, cu răbdare.

STIMATE TOVARĂŞE TRILA

Cu ocazia acestui an din care a trecut deja atâta eu vă doresc multe! Vă rog în numele colectivului să înfloriţi ca merii şi ca alte produse pomicole, să beneficiaţi de o atitudine iute, ca fierul şi ca alte aliaje, ceea ce dorim şi familiei dumneavoastră. Mă folosesc de acest eveniment pentru a vă relata ce am de gând să fac defalcat pe trimestre, după cum urmează:

— în primul trimestru am hotărât să mă

însor pentru că aşa nu o mai putem duce nici eu nici nevastă-mea. Comportarea ei vădeşte predilecţie pentru folosirea cuvintelor tari şi a obiectelor la îndemână, în vreme ce eu mă feresc… de discuţii, tăcând în fel şi chip.

Eu sunt un adult matur şi nu mai pot tolera să fiu suspectat ca un individ, de după perdele şi jaluzele, de fiecare dată când mă întorc acasă cu ocazia sosirii mele la domiciliu. Am intrat în amănunte aşa copios ca să vedeţi că o anume situaţie familiară are influenţe asupra muncii mele ce o depun la… C.E.C. Primul trimestru fiind trecut, am rămas cu ea, dar să vedem la vara!

— în trimestrul II, anul e., alături de colegii mei, umăr la umăr, cot la cot, braţ la braţ, voi activa pentru reducerea

consumului de hârtie ce am văzut la televizor şi cartoane, pentru a putea fi fruntaşi la colectarea şi predarea în stare bună a fierului vechi.

— Trimestrul III va însenina totul pentru mine şi ştiţi că eu mă ţin de cuvânt.

— în trimestrul IY, şi cel mai lung al anului, voi activa sport de mase: şah, popice, bob şi schi, şubah cu figuri, fără scoaterea din producţie, ori plecarea în alte localităţi din oraşe ale lumii. Rog de aceea să binevoiţi a-mi aproba de pe acum un concediu de odihnă şi boală pentru a mă reface după cele ce la voi înfăptui.

În consecinţă aştept faptele mele, iar dumneavoastră vă rog să primiţi cele mai bune! în primul rând sănătate să aveţi, că fără ea… Ia mulţi ani!

A. Bilă muncitor – funcţionar

INEGALABILĂ MINODORA

Am ajuns cu bine la Marea Neagră. E albastră. N-am găsit cameră din prima zi, ci din a doua noapte, aşa că am fost cazat voluntar în parc, dar nefiind temperaturi, numai tineri îndrăgostiţi ce se pupau, am dormit binişor, având în vedere şi briza.

După aceasta am fost cazat cu un aviator tânăr care şi-a luat zborul şi nu l-am mai văzut decât o dată pe nisip cu o fiinţă la care îi punea ulei pe umeri şi gât. Ce mă impresionează aici pe mine este nu atât mărimea mării, ci lăţimea ei. La anul vii şi tu cu mine să vezi cât este de latră. L-am întâlnit pe un coleg cu soţia. Am cules copiilor acestuia meduze şi scoici marine şi am vorbit de Trilă, care face iar pe nebunul şi s-a dus dincolo de geamăndură cu un colectiv format dintr-o domnişoară, deh,

cine e burlac departe înoată. Tu mă ştii pe mine: am scris o scrisoare şi la... în care am spus printre altele ca a vrut să fugă la turci înot, ceea ce se poate, cine ştie, măcar să-l bag la apă să vadă şi alţii cum ştie bras şi fluture.

Ştiu că tu te gândeşti insistent că ţi-aş fi infidel. Te înşeli, singură te înşeli: venind în mijlocul nisipului şi al plajei am lăsat departe toate micile răutăţi ale vieţii, toate patimile ei şi am devenit un om gol, dezbrăcat de toate aceste tentaţii şi tendinţe. Sunt un poet în slipul meu, privesc marea, pescăruşii, tonetele cu pepsi şi îngheţată, citesc ziare cotidiene şi reviste ilustrate, seara mă culc şi dimineaţa mă scol. Regret că n-ai putut să vii şi tu, ştiu că ai să spui că eu nu am vrut, dar să lăsăm acum micimile. Cerul este albastru, oamenii

e mulţi, mişună străinii în chiloţi şi seara dansează!

Ce dans i-am trage noi aici, un bărbunc, Minodoro, să yază ei folclorul nostru, căci nu ne-am rupt de străbuni nici la mare. Acu’ te las, mă duc la raze ultraviolete, se zice că fac bine peste tot. Trebuie să plec pentru că s-a întors aviatorul cu o pasageră şi e ora 10 seara.

Mult puşi pe năsucul tău fidel, Ahile

ONORAT TRIBUNAL, ONORAT JUDECĂTOR

M-am hotărât şi am recurs la scris pentru a vă aduce la cunoştinţă faptele numitei Minodora Bilă, născută Ratză, fosta mea soţie, actualmente plecată în direcţii ulterioare. Noi ne-am căsătorit din dragoste în faţa ofiţerului civil al stării, am spus amândoi *da*, din toată inima, trecând peste

faptul că eu am aproape şapte decenii de activitate în câmpul vieţii, iar ea numai seralul şi două de sanitară.

Chiar dânsa îmi spunea ca dragostea învinge, că prejudecăţile nu au ce căuta într-un tandem în care domnesc încrederea, respectul. Eu am respectat-o: nici nu m-am atins de ea în cele 4 luni de căsnicie, am fost tatăl ei mai mare, un bun sfătuitor, îi povesteam din copilăria mea, despre primul război mondial când eram de o şchioapă. Ea mă asculta cu sfinţenie, îmi punea chiar întrebări râzând de plăcere.

Poate am greşit neglijând-o, însă eu trebuie, conform indicaţiilor medicale, să fac plimbări în natura fiindcă *suferi* de când sunt pensionat mă plimb prin oraş şi pe străzi, executând respiraţii.

După un timp, de câte ori mă întorceam

acasă, găseam la domiciliu străini, tineri, bărbaţi de diferite sexe cu care spunea bancuri şi consumau băuturi alcoolice. Eu nu am voie alcool, aşa că mă retrăgeam în camera mea, pe care cu timpul am eliberat-o pentru că aici dansau mereu, contorsionându-se primejdios pentru oasele mele. M-am mutat, crezând că va pricepe jignirea, în vespasiana mea, dar şi de aici eram mutai pe hol la anumite intervale. Într-o zi i-am spus răspicat cal aşa nu mai merge, că voi deveni brutal cu ea, fapt pentru care mi-a spus „încearcă, tataie”, drept care este şi calomnie; Acum o săptămână când m-am întors acasă am găsit casă pustie şi un bileţel vulgar: „Grisinuţă, m-am plictisit îngrozitor, mă duc, pune-ţi apă caldă la picioare”. A luat cu ea perucă falsă, şpreiuri, stresuri pentru urechi şi alte

obiecte de îmbrăcăminte! Rog respectuos repuneţi-mă în drepturi, sau măcar plata unei pensii alimentare de bătrâneţe!

MAESTRE

Ignoranţa, cupiditatea, laşitatea refulată scot capul chiar în preajma Domniei-Voastre. Încălziţi la piept un şarpe, o anacondă lirică ce se pretinde discipol, care vă citează copios în interviuri, vă trece generos în bibliografie, dar în spate!!!

Vorbeşte: foloseşte venin, verde de Paris în cuvinte alese, care nu pot să-i mascheze congenitală invidie, ura, da, ura* trebuie să subliniez acest cuvânt pe care eu l-aş scoate din fondul principal de cuvinte.

Nu mai mult decât ieri, acest Samurache contemporan, acest material bibliografic pentru fabule corozive, la propunerea dezinteresată a unui confrate

de a publica versurile unui tânăr de mare talent, Păşcălutză Beniamin, a răspuns că, atâta vreme cât el mai lucrează în redacţia pe care o conduceţi, acest imberb, citez exact: „cu creierul neted şi limba

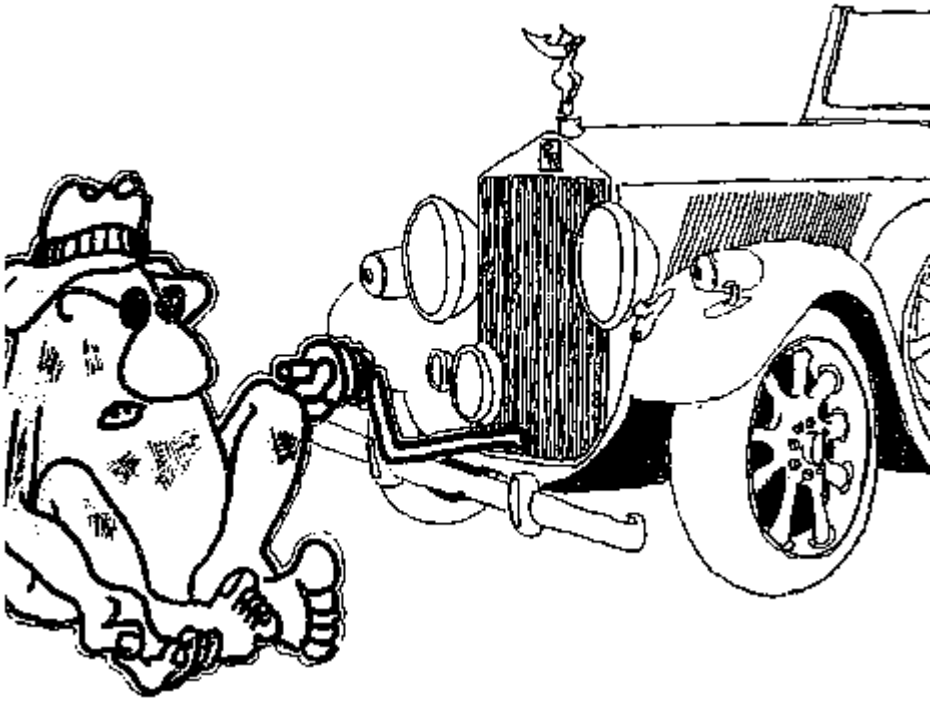

ciocuşă” nu va publica niciun, iar citez: „rând din inepţiile sale rimate”. De ce asemenea ura, de ce desconsiderarea opiniei dumneavoastră? Acest tânăr de

mare folos literaturii care v-a fost recomandat telefonic de un văr de al Domniei-Voastre, trebuie să se resemneze acum, să-şi puie capăt, să caute un tren în faţa căruia să copieze destinul Anei Karenina de Tolstoi Lev?

1 trece peste opinia redactorului şef, el împarte sentinţe, califică jignitor tinerele condeie, un exemplu B. Paşcălutză.

Cei aflaţi de faţă s-au privit cu subînţeles, au schimbat priviri, iar un alt „prieten”, poetul Mârza, a făcut chiar cu ochiul stâng, adică limpede, *se duce bătrânnt*. Nu vă duceţi! Arătaţi-le că nu opinia lor contează, că nu ei hotărăsc destinul tânărului talent Păşcălutză în plină afirmare gata să fie frânta. V-am citit ultimul volum de versuri. Sunt şi acum interzis. Un sincer admirator care semnează

în numele unui grup de cititori şi admiratori ai tânărului şi ai dumneavoastră personal.

Indignarea mă face *laocoonic*: profesorul de română, Ion Mălai, bate copiii. Îi loveşte. Copiii din clasa acestui aşa-zis pedagog trăiesc în teroare. Ne-am opus unui adevărat linşaj la care a fost supus zilele trecute de către un grup de părinţi nervoşi, veniţi în cancelarie. Numai prestanţa şi experienţa de catedră a profesorului de educaţie fizică Pentelcu *W.* l-a salvat. Ion Mălai ocupă acest post în vreme ce are locuinţă la oraş, iar soţia profesorului de sport este obligată să facă naveta, fiind de română, dar care chiar dacă a terminat anul trecut facultatea are deja un plus, experienţă şi mare dorinţă de a sluji şcoala din oraşul nostru.

Domnul Ion Mălai întreţine

corespondenţă cu străinătatea i se trimit tot felul de reviste, scrisori de la aceste reviste. Ştie spaniola!!! Chiar dacă aceste scrisori nu conţin nimic deosebit, ar trebui totuşi lecturate mai cu atenţie... este o simplă supoziţie, dar la ce te poţi aştepta de la un om care spune că Ţichindeal este un poet minor, când chiar Luceafărul poeziei noastre a spus că are gură de aur? El are şi un magnetofon nemţesc, nu îi sunt bune autohtonele, casetofoanele. Situaţia este gravă, amplificată şi de faptul că şi-a dat soţia în oraş, care este doctor la spitalul nou înfiinţat. Adică el poate să-şi aducă nevasta, iar alţii nu pot soţiile lor!!! Beneficiind de o inexplicabilă bunăvoinţă din partea inspectoratului, care la toate lecţiile deschise l-a notat maxim, Mălai continuă sub o oblăduire obscură sa se *compoarte*

premeditat ca o fiară, ducând copiii în excursii istovitoare la case memoriale, în loc să-i lase la casele lor să-şi facă lecţiile. Se impun măsuri mari.

Un profesor stimat

DIRECTORE

Nu vă văd bine de loc, de timp şi de mod. Ţi-am scris aceste complemente verbale în stilul în care subalternii tăi te discută şi conversează pe marginea ta, în văzul lumii, cu gurile până la urechi.

Metodele tale de lucru cu masele s-au dovedit juste: masele la mese râd de tine, iar tu, directoraşule, semnezi hârtii până rămâi cu degetele în formă de ghiară şi urechea plină de răni de atâtea telefoane, plus şedinţele şi naveta săptămânală cu vagon de dormit la Centrală, bravo, de trei ori bravo ca la brigadă, minus acordeonul.

Cel care îţi scrie este un mare dezinteresat: n-am nici în clinică şi nici în mânecă cu întreprinderea „Cazanul fruntaş”, eu lucrez în altă parte. Ştiu că eşti un om dintr-o bucată care suferi pentru soarta „Cazanului…” te zbaţi şi transpiri, mănânci sedative pe pâine şi vorbeşti cifre în somn. Le-ai dat nas: retează-l! I-ai luat în braţe: pune-i jos, cât mai jos, să simtă derdeluşul cu toate asperităţile lui.

Dacă ai vreo îndoială despre afirmaţiile de faţă, fă-ţi un bine şi pleacă urechea de sus în jos – chiar dacă nu-i principial, tovule – şi vei vedea că nu e de glumit. Ai planificat să dai depăşiri la umor? Eşti cumva în producţie de serie cu glumele? Cazanele sunt baza, nu râsul pe la colţuri diferite. Te scutesc de alte eforturi, nu de alta, dar într-o zi ajungi să te sinucizi fără voia ta cu

napoton. Zâmbăreţii se numesc în ordine alfabetică Ghe. Pălimar de la arhive, un parşivuţ cu mânecuţe care se visează director, abstinent dintr-un ulcer *teapele* contractat cu ani în urmă, defetist cât trebuie, cu spinarea de cauciuc şi zâmbet subaltern. Eşti coşcogea întreprindere, dai cazane la ţară, dă-l afară nici să nu simtă că e pe liber. Fă-o cât mai ai vreme! Hidra îşi reface capetele, arhiva te sapă. Adu un arhivar tânăr, puternic, capabil să care o sută de dosare, un tânăr al zilelor noastre, trepidând de dorinţa de a umple bibliorafturi şi a capsa procese verbale. Bătrânul arhivar, ca leul în agonie, mai poate da o lovitură sub centură.

Detectivul conştiinţei

CĂTRE CONDUCERE GOSTAT

Cumpărând eu una pungă pui

preambalat am ajuns acasă. Aici am desfăcut această pungă ce conţinea pui preambalat. În afară că ambalajul era murdar şi îngheţat, mai menţionăm ca acest pui nu era clasa I-a cum scrie pe etichetă, ci era gât, picioare, târtiţa congelată şi aripi cu pene neciupilite just.

De ce este înşelat un client cinstit, o casnică care lucrează în domeniul bucătăriei sale? Eu am cerut pui categ, unu şi mi s-a dat pui categ, nu ştiu care. Nici *pept* nu avea puiul, darmite să aibă totul la el, ceea ce trebuie la un pui categ, amintită.

Reclam vânzătorul care nu m-a avertizat de situaţia ce se produce prin cumpărare, mai ales că am menţionat cu degetul care pungă să *dee*} iar el mi-a dat alta cum a dorit, ca un tiran, ca nu numai eu mă plâng de el. Suntem multe gospodine

casnice care nu mai putem să răbdăm atitudinea. Soţii vin acasă flămânzi şi obosiţi şi noi nu putem să-i asigurăm, De aceea, către conducere Gostat, luaţi măsuri capitale şi aduceţi un vânzător nou care să asculte doleanţele şi con doleanţele noastre.

Amintesc cu acest prilej că altă dată a fost la o nuntă unde s-a îmbătat şi a făcut tapaj că s-a auzit în celălalt cartier unde locuiesc oameni ai muncii. Este un om periculos care şi-a făcut casă şi un obicei de a ne servi peste picior. Eu i-am spus soţului meu istoria, dar chiar dacă el mi-a spus: „potoleşte-te, femeie, ai gripă?” eu tot vă scriu, dar înţelegeţi ca nu semnez că soţul meu este un om care este nervos şi un om aşezat.

Aştept măsuri şi pui categ, ce scrie pe eticheta, închei prin a vă spune că am scris

cum mi-a dictat conştiinţa şi soţul ce a stat în spatele meu fumând neîntrerupt.

O casnică

STIMATĂ TOVARĂŞĂ AGLAIE

Am chibzuit foarte mult dacă să vă scriem sau nu această scrisorică tragică. Realitatea însă, iubirea pentru adevăr şi consecinţele sale, ne obligă să punem punctul pe i în ceea ce îl priveşte pe Tănase, soţul dumneavoastră. Ştim că sunteţi o femeie exemplară, o mamă şi mai şi, care sacrificaţi pe altarul căsniciei timpul dumneavoastră liber ţinând casa în ordine şi regulă în timp ce Tănase, ca un adevărat marchiz sadic autohton, se preumblă prin municipiul nostru care a luat o dezvoltare impetuoasă în ultimii ani, cu persoane care nu-i fac cinste. Face el cinste, rupe de la gura copiilor pentru băuturi capitaliste şi

ţigări idem. Parcă ţuica noastră transmisă din moşi străbuni nu este bună… lipsa lui de respect pentru tradiţie se manifestă şi prin faptul că foloseşte la serviciu neologisme. Ştim că v-am înfipt în inimă un cui, dar este necesar acest cui: noi muncim cu spor, iar Tanase face avansuri unor fiinţe, are masă reţinută la „Cerbul alpin”. Noi nu avem aşa ceva, nici nu frecventăm acest local rău famat care este de categoria I şi se scuipă uneori pe jos, plus remiza.

Lumea spune că vă înţelegeţi bine cu soţul dumneavoastră care pretinde pe la şedinţe că este un inovator, a adus şi documente care i s-au aprobat. Nu vorbeşte invidia în noi, vorbeşte altceva: simţul de dreptate, ştim noi că căsnicia nu merge, o dată am auzit de la cineva că aţi plâns.

Gândul nostru se îndreaptă spre copiii

dumneavoastră pe care el i-a făcut şi gata. Puteţi să vă convingeţi că ce zicem este adevăr şi nu minciună. Când zice că pleacă pe teren se duce, dar ce face acolo! Nimeni nu l-a văzut în oraşele acelea, ca dovadă că are pe cineva cu spaţiu locativ unde îşi petrece ziua şi diurna. Ni se rupe inima.

Martori oculari

CĂTRE ONOR COMITET DIN BLOCUL NOSTRU

Dacă nu se vor lua măsuri vom merge mai sus. Vecinul nostru, inginer de felul lui, Amedeu Văsâi, a ajuns cu comportamentele la un asemenea hal că ne periclitează odihna cotidiană. Noi l-am chemat nu o dată la ordine şi curăţenie pe acest vecin care se refulează de la orice sarcină, dar el ne-a răspuns mormăind cuvintele: „discutaţi cu soţia”.

Doamna este cumsecade şi liniştită. Vine acasă, găteşte, de trei ori pe săptămână pui, că-i place la *domnn** *inginer peptul*, ciorba de peşte adesea. Noi ne-am informat printr-un coleg de bloc care este pensionar şi stă mai mult la geamuri, despre ce găteşte soţia şi că e liniştită. El vine acasă, mănâncă şi se scufundă în lectura unor hârtii şi riglă de calcul. Dacă îl chemăm prin convocator la curăţatul copacilor nu vine, aşa cum nu a venit la şedinţa de bloc când am dezbătut dacă să punem tablouri cu natura pe scară. Asta e lipsă de dezinteres total, o dată a venit la colectare de hârtii până la blocul vecin când a dat bir cu fugiţii şi numai un kilo de hârtie şi aia murdărită cu cifre. Da’ dimineaţa pleacă el şi cu maşina? Aşa se uită la ea ca la o femeie interesantă! mai vine pe la el şi

alţi ingineri, dintre care unul cu ochelari a aruncat un chiştoc cu filtru în curtea noastră la sosire, la plecare nemaivăzându-l fiind întuneric. Ce putem face cu un asemenea om cafe a început într-o seară după ora de culcare, 9, să strige „ura, am reuşit!” luându-şi soţia în braţele sate şi făcând paşi de dans? El a trezit blocul care nu a mai dormit niciodată în aceea noapte. Onor comitet dacă nu rezolvaţi mergem la comitet de stradă şi cartier, la ziar local şi nu ne lăsăm.

Un grup de locatari alarmaţi

ŞMECHERE

Ai crezut că iei faţa la cineva dacă îţi faci singur autocritica ta. Află că te înşeli îngrozitor, nimeni, atât cei prezenţi cât şi cei absenţi au simţit pe unde îţi umblă mintea. Poţi să-ţi faci şi autoportret cu

caricatură, noi nu suntem de ăia pe care-i duci cu una cu două. Nici cu trei. Ziceai tu acolo că, stând în picioare, dacă treburile nu merg bine e şi vina ta care nu ai ştiut să iei măsuri din timp. Da ce eşti tu, croitor? Dacă iei măsuri, fă ce crezi dar nu lua. Ai venit de un an la noi şi vrei să schimbi ce e vechi de 10 ani. Lasă că a mers şi fără tine, am fost chiar lăudaţi de tovarăşul director – de fostul – actualul a zis „bravo” când te-ai autocriticat, poate că el te-a adus la noi că prea te aplauda cu gesturi.

Tănase, calmează-te, găseşte-ţi ocupaţiile utile, pescuieşte, vânează, fă sporturi de anotimpuri adecvate, dar nu te mai băga în suflete şi bunul mers înainte.

Au mai fost unii inteligenţi care au dat cu bâtele în baltă de le-a mers fulgii aceia. Unde-s ei acum? Fulgii? Nu-s! Ce fac ei?

Ştim? Nu ştim! Dimineaţa semnezi condica la 7 fix, parcă eşti nepotul ceasului atomic.

Pleci ultimul ca acelaşi nepot şi nu bei bere. Noi te prevenim frumos prin această scrisoare că dacă mai faci autocritică la cineva, inclusiv la tine, o să suporţi rezultatele ei omeneşti. Ce ne pasă nouă că te duci în ţări străine din diverse continente şi oraşe? Foarte bine, noi mergem la Caracal, Aleşd, comuna Păpădia şi nu zicem nici „fă-te încolo!” Da acum o să zicem şi să facem dacă nu îţi vezi de sectorul tău. Şi nici nu bei cafea ca toţi oamenii cinstiţi.

CĂTRE MINISTERUL MEDICINII ŞI SĂNĂTATE

În oraşul nostru drag şi-a deschis larg porţile un spital dotat, însă unii medici nu sunt chiar aşa. De exemplu doctorul Băbuţă Leonard, zis şi Leo de către unii, este un

stomatolog pur şi simplu faţă de oameni!

Primeşte de la bolnavi diverse cadouri sub formă de hrană şi obiecte, chiar săptămâna trecută a primit aşa ceva de la cineva. Verificaţi acasă la el şi veţi găsi două (2) borcane cu castraveţi care dovedesc că se lasă corupt. Ştim că a făcut şi întreruperi: l-a întrerupt pe şeful său la o şedinţă criticându-l puternic că nu s-a îngrijit de un instrumentar bun, el care ia de la oameni. Şi apoi ca doctor nu prea e bun: i-a fixat unei doamne o proteză aşa bine că doamna când vorbea zdrăngănea ceea ce nu e potrivit. Au fost de faţă acolo câţiva martori oculari care pot să jure că s-a întâmplat *motamot* neglijenţa în fixarea protezei.

Tovarăşul Băbuţă organizează acasă la el petreceri ad-hoc, aducând în acest scop

femei uşoare şi casetofon împrumutat. Noaptea stinge lumina ca să nu se audă ce face el acolo în casa lui. Ce exemplu oferă la alte cadre medicale, el care se abate de la jurământul lui Socrate şi la serviciu umblă cu un nasture lipsă la halat? Noi am mai făcut plângeri la foruri dar forurile nu au răspuns pozitiv pentru că doctorul Băbuţă se are bine cu toţi, mai ales acolo unde sunt dinţi stricaţi. Ziarul a spus că nu răspunde la anonime şi că cele arătate nu corespund realităţii, iesus maria, cum să nu corespundă când zilnic este văzut ce face, iar castraveţii nu e adevărat că i-a adus o rudă de-a lui ci e castraveţi iliciţi, câştigaţi din sudoarea oamenilor.

Oamenii muncesc iar el mănâncă castraveţi şi alte produse nemuncite, direct de la producător. Aşa un om nu face onoare

la oraş şi spital care este ultimul răciiet al spitalelor.

Nu strică o anchetă la sânge făcută cu tact şi scoaterea lui din cabinet pe baza unor fapte ce nu cadrează.

STIMATĂ REDACŢIE A REVISTEI DUMNEAVOASTRĂ

Tovarăşi, vă aducem la cunoştinţă unele abateri şi abuzuri ce se săvârşesc mereu de către mecanicul trenului cursă Bălăieşti-Căpăţâna haltă, atât în timpul mersului cât şi în vremea opritului.

Numitul mecanic, pe care nu ştim cum îl cheamă, merge cu trenul *după* cum îl taie capul şi nu orarul. El face aşa: opreşte la fiecare haltă cu fluierături şi frâne ce scârţâie în nervii noştri obosiţi de activităţi. Ba mai mult, lasă aburi laterali ca să nu vedem noi peisajul atât de apreciat al

judeţului când vine lumea în sezon.

La plecare ne alarmează din nou cu fluierul, că nu mai putem pune capetele jos pe *banchize*, iar cei care joacă popa prostu', din cauza reculului la plecări, scapă cărţile din mâini şi se încurcă, cea ce declanşează reacţii de bătaie. Geamurile nu se deschid, uşile nu se închid, iar încălzire nu e nici până în luna august.

Mergând el cu viteze mici, chiar dacă e cursă, permite unor indivizi certaţi cu legea şi normele să coboare din acest mers încet care e abatere şi poate cauza grave imprudenţe.

Nu mai mult decât săptămâna trecută, la ora 16, datorită faptului că a fluierat puternic, un cal s-a speriat lângă halta lovind un minor cu copita după care tatăl lui l-a dus la dispensar unde s-a constatat

copita şi copilul. Nu ne-am adresat cefereului pentru că şi el e ceferist, dar sperăm că revista va lua măsuri printre care propunem, unu: trimiterea unui reporter la faţa locului să vadă el în tren cele constatate. Să scrie reportaj. Doi: să daţi poza acestui mecanic ce nu face cinste drumului de fier. Să fie schimbat cu un altul care ştie meserie. Mai menţionăm că în halta Balta face cu mâna pe geamul său unei femei cu steag în mâna despre care am aflat că îi este soţie de a doua. Deci asemenea oameni ne duce la destinaţie?

Unde-i morala?

Află referitor la mine că sunt bine-sănătos, care sănătate să fie referitor şi la tine. Îţi scriu fiindcă m-am săturat până peste cap şi mai sus, să tot duc tava în teatru. O duc de 15 ani (peste 488 de

spectacole), halal repertoriu!

Îi ştiu pe de rost mânerele alea îngrozitoare, platoul scorojit, mi-e greaţă de puiul de ghips care stă cu picioarele paralel, mai ales stângul, spre ştăngi, pui care în turnee, mai ales în zonele avicole, este înlocuit cu pui gostat, ori pui proprietate personala, împănat cu usturoi, că se simte până în rândul cu bilete de 8 lei. Stalul nu miroase. Şi figura dobitocului ăla solemn, cu favoriţi cât nişte peruci nepieptănate, care-mi zâmbeşte cu vipla, o visez şi în somn, dau din mâini, mi se scoală nevasta şi-mi aduce ceai de tei.

Cunosc toate rolurile lor, dacă ţi-ar spune oglinda mea cât am declamat la ea… să nu mă mişc din faţa acestei coli de hârtie, încă virgină, dacă nu aş putea s-o joc şi pe Ofelia: am ulcer, mi-au intrat buzele în

guriţă, am o culoare uşor îngrozitoare; păr blond se găseşte destul, n-ar fi o problemă!

Scena balconului? M-aş urca fără frânghie, numai prin proprie voinţă, în forţă, în muşchi, cu dinţii aş rupe din balcon şi Julieta.

Tu ce mai faci la teatrul din provincia aceea? Te întreb pentru că la ultimul spectacol am ieşit având în loc de tavă hârca lui Hamlet. Am apucat să zic numai „a fi”. Acum nu mai sunt. Cum e cu leafa? Bunicică? Discută despre mine acolo, poate au nevoie de unul cu tava. Spune-le de când o duc.

TOVARĂŞE

Am intrat în antişambră fără să mai bat, sau să mă fâţâi în faţa uşii ca un complexat. Secretara, care bătea la maşină – cu două degete ca nişte berze ojate în

luncă – a ridicat spre mine doi ochi spăimoşi, a înghiţit, mărul lui

Adam i-a însufleţit mărgelele verzi, şi-a suflecat gingiile şi a vrut să treacă la al doilea sistem de semnalizare, dar n-a mai apucat: din doi paşi de felină matură am fost lângă masa ei şi i-am susurat la urechea cât un receptor:

— Fetiţa, *mi-au* se scrie cu linioară, că nu e pisică, e gramatică elementară!

A rămas cu lueta la vedere şi i-am auzit distinct preinfarctul întrebând de inimă. Am lăsat-o acolo, lângă apoplexie, şi am intrat în birou la *dim*, cu acelaşi pas gimnastic, fruntea sus, şira spinării repudiind tumul din Pisa.

S-a repetat scena, minus mărgelele că nu avea. I-am arătat cu un gest mut, nu lipsit de cura], dar înţelegere democratică,

candelabrul cu 5 – 6 braţe care ardea, în plină zi. A stins lumina şi i-am văzut degetele bâţâind în chip opozabil.

— O lanternă e bună, tovarăşe Mititelu? a suspinat el căzând înapoi în fotoliu.

— Merge, dar consum de 1,5 cu economie şi înţelepciune, bine?

A dat din cap, de parcă înghiţea chinină şi şi-a luat repede sub fundul lui gras un scăunel cu trei picioare care-i servea de suport pentru o agendă.

În următoarele cinci minute şi-a scris o autocritică severă pentru lipsurile de la şedinţele de *ceome*, a aprobat echipament sportiv pentru echipa de şah, şi-a făcut o cerere de concediu pentru luna noiembrie, eu *am plecat* în schimb de experienţă în Australia, m-a trecut pe locul I la locuinţă, apoi cu ochii în lacrimi m-a întrebat:

— Este de ajuns?”

Iar eu am dat din cap şi am ieşit cu acelaşi pas vioi. Secretara leşinase.

Acasă, nevasta, după ce i-am povestit cu lux de amănunte despre atitudinea mea, firească în fond, m-a pupat pe obraji şi a spus:

— Bine ai făcut, eşti un om care are grija de viitorul familiei sale!

Acesta este, în mare, tovarăşe regizor –, subiectul filmului meu ştiinţifico-fantastic…

Am ajuns cu bine în oraşul-reşedinţă al echipei cu care urma sa disputam etapa aia despre care s-a spus că e hotărâtoare pentru ei, decisivă şi altele cum ştiu scrie tovarăşii ziarişti de la ziare.

Ne-au cazat lângă o betonieră în funcţiune care, probabil, era în urmă cu

planul pentru că a funcţionat toată noaptea. Uneori se oprea pentru a încărca utilajul cu rulmenţi şi sticlă pisată. Până pe la două n-am putut sta în pat din cauza unor suporteri care băteau ritmuri sub geam, cu tobe şi înjurături. Au plecat şi noi ne-am băgat în pat, câte doi, că pe coridoarele clădirii respective a avut loc o defilare de găleţi trase pe ciment. Dar nu era vorba de noi. Noaptea trecu şi, conform obiceiului local, a venit ziua. A venit şi un ins gras care l-a tras pe un junior deoparte şi i-a vârât în mână 2000 de lei de pepsi.

Antrenorul, în loc să ne dea sfaturi, s-a pus pe scris: a notat seria banilor, ca s-o joace la loto, spunea el zâmbind. Ne-am dus la stadion pe jos, că autobuzul nostru avea cauciucul din faţă lipsă, iar şoferul cânta „Mamă, nu mă da-n

W *n* străini.

Pe tot parcursul ne-a însoţit o grupă vesela de suporteri care ne-au vorbit de mamele noastre, au fredonat folclor: „foaie verde baraboi / arde-l vere la ţurloi” sau „foicică, foi de mitru / rupe-i gura la arbitru. Unul care era mai în spate – probabil căzut la „Floarea din grădină” – ne-a murmurat cu gura până la urechi: „dacă o să câştigaţi / de aicea nu plecaţi”.

La teren lume multă şi buna… de gură. Ne-am echipat, ne-am îmbrăţişat şi am ieşit pe gazon, verde mai ales antrenorul nostru lângă care se găseau câţiva masori voluntari. În tribune public, pe teren jucători şi public, la poarta noastră public. A început meciul şi, fără să vrea, jur, juniorul nostru a dat un gol, o bombă la vinclu. A sărit în sus de bucurie şi tot sărind a mers

la cabină, după ce s-a ciocnit involuntar de un jucător advers care l-a mângâiat pe frunte, în chip de „bravo, ţâcă”!

Într-un târziu – după 97 de minute – s-a terminat şi meciul. Ne-am felicitat din ochi că am câştigat stima echipei locale şi ne-am gândit cu drag la familiile noastre care ne aşteptau. Unii aveau şi copii. Alţii aveau tricourile hartănite. În vestiar ne-am povestit fiecare viaţa, pe rând, ca până la 8 seara n-am putut pleca… dar a fost frumos. Am şi râs când medicul i-a pus o copcie la junior. El nu, cam sărăcuţ cu duhul.

În toamna vin *ei* la noi.

CĂTRE DIRECŢIUNE DEPANARE TV

Îmi iau permisiunea de a vă deranja cu aceste rânduleţe îngrozitoare! N-am nimic de reclamat, nici de reparat, dar cred că puteţi să-mi daţi o şurubelniţă de ajutor.

Nevastă-mea cred că este un robot!

Ştiu că veţi face basedow numéro 8, dar asta e realitatea ce bănuiesc. Justific: în fiecare dimineaţa se scoală la 6 fix, face focul, pune ceaiul pe plită, scoală copiii, îi spală, îi piaptănă, spală dinţi cu forţa, unge pâini cu unt şi alte unguente, le dă să mănânce, verifică ghiozdane, pupă, plesneşte, îi scoate pe uşă să meargă la şcoală să înveţe carte. Îmi pune mie cafea, face foc la baie, apă caldă, cămaşă curată, ciorapi, indis... cutabil calcă bine, nu face cute, vine şi îndrăzneşte să mă prindă de umeri, *bei*, *sus*, *băiatule*, *e* 7, eu de mult sunt treaz ca naiba că face zgomot în bucătărie, cu vasele casnice, ăsta e somn, e curată alienare individuală?! Apoi, parşiva, duduie pe scări să prindă autobuz! După ce vine acasă, cu sacoşe pline, rupe braţe zice

ea, ferească sfântul, zic eu, doar eşti femeie voinică, oftează, curăţă legume, fructe, spanac, vin copiii, gălăgie, insuportabil, trec în camera mea, mă întind să nu aud, ea pupat unul nota 9, plesnit celălalt nota 4, pus 9 şi 4 la masă, pocnit 9 pentru geam spart, le curăţă masa, le ajută la lecţii, nu vorbeşte nimic, se ţine de şale când calcă. Seara la televizor adoarme la film când e mai palpitant... este lipsită de sentimente fiindcă de vreo 10 ani n-am auzit niciun cuvânt de dragoste de la ea. De aceea, rog trimiteţi om, specialist, demontăm, să vedem cum face asta zi de zi, de un deceniu, fiindcă e ceva necurat la mijloc cu rezistenţa ei!

Aflu cu ampla stupoare că sunt acuzat de nepotism, eu cel care am căutat mereu să fiu un fel de tată şi un fel de mamă

pentru acei 30 de anonimi care au semnat scrisoarea. În primul rând nu poate fi vorba de nepotism, pentru că numitul inginer Sorinei Barosu nu îmi este nepot, ci văr.

Au mai auzit dânşii despre *varism*? Sigur că nu au auzit. În al doilea rând şi ordine de idei, specific că chiar dacă îmi este văr dulce eu i-am făcut viaţa amară, ca să nu se creadă că l-am adus în instituţie să zacă pe laurii mei. Chiar din prima zi l-am pus la muncă: a ştanţat patru zeci de mii (40.000!) conferi pentru balul fruntaşilor, o muncă titanică de care s-a achitat conştiincios şi prin ştanţare.

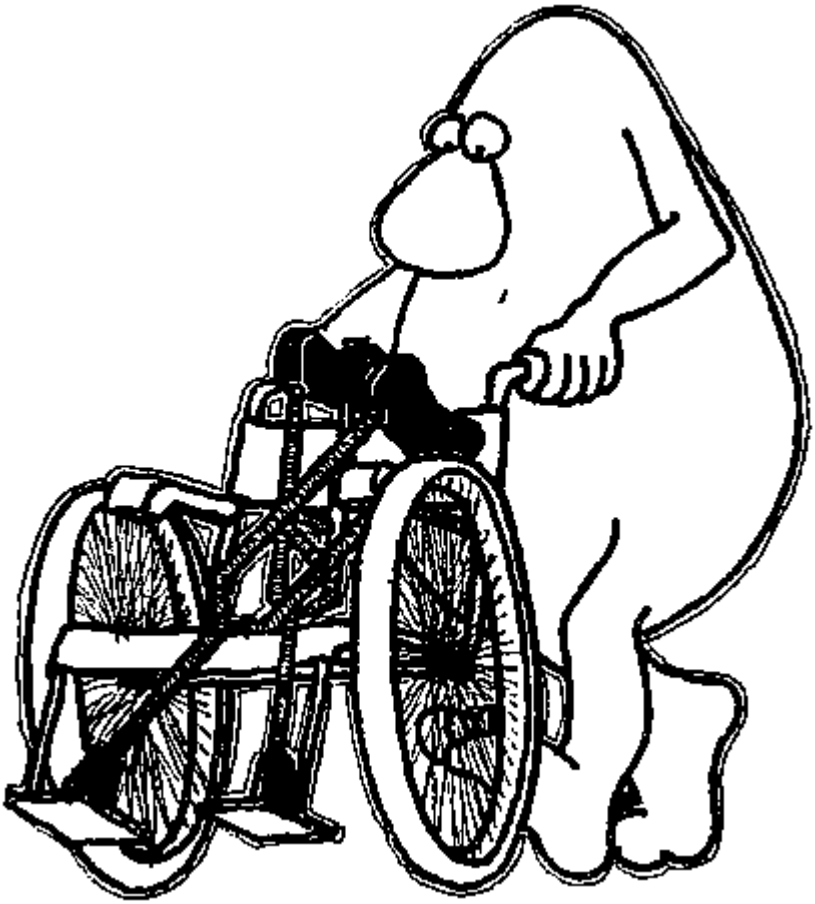

A numerotat una mie bucăţi dosare cu şină, benevol, de* vedind şi capacitate sporita la efort, pentru că în urmă cu o zi fusese pe teren, în calitate de inginer, aducând de la Bucureşti patru mingi fotbal, una sută ping-pong, plus pantofi cu cuie de

alergat.

Fiind pentru prima oară în instituţia noastră i-am dat *o primă*, din prima mea, mi-am rupt-o de la gură ca să-l mo* bilizez şi însufleţesc şi pe mai departe. Uită acei tovarăşi ca acest inginer şi nimeni altul a realizat rama gazetei de perete din clubul nostru, ramă cu intarsii şi modele baroc la care a lucrat aproape două luni. Răutatea însă îşi face de cap în scris, văd eu. De ce n-au făcut dânşii rama, ceilalţi tovarăşi ingineri, dacă sunt aşa de bine pregătiţi? A înlocuit şi cinci ochiuri de geam, a numerotat găleţile personalului de curăţenie. Este puţin? Sunt un favorizator, un element pus pe ajutor în familie? Aştept un răspuns care să facă lumină, un răspuns real, neinfluenţat de ideea *dumnealor* că dacă este inginer să stea în producţie... de

acord, dar oare a face con feti, de aceeaşi mărime, de aceeaşi formă, nu este treabă care cere ochi şi studii?

INVIDIOŞII (I)

Da, domnule, iar s-au dat premiile Nobel am dezamăgit-o din nou pe mătuşi-mea Pupica; ea spunea: „copile, după cum îţi umblă capul, ai merita şi tu premiul Nobel, dacă nu măcar cel mare atunci un loc II, sau o menţiune”. Nu-i nimic, lasă-i să-şi împartă între ei amărâţii aia de dolari, eu merg pe drumul meu până la capăt.

De exemplu, cu ce se ocupă unii şi mai zice că e savanţi meritorii: compuşii borului. Adică ei arată că decahidrura de bor este formată din fragmente de icosaedri, adică poliedri regulaţi cu 12 colţuri şi 20 de feţe şi că prin radiocristalochimie s-a lămurit structura boranilor. Zdrang! Cu alte cuvinte

tetrahidrura pentru hidrura B3H9 şi hexahidrura, başca monahidrura (drăguţ!) BOH13.

Cu ce mă încălzesc pe mine boranii? Mă face mai frumos, îmi găseşte nevastă cu serviciu, sau picioare frumoase? Nu…

În schimb ăia de la invenţii, când mă văd că intru, oftează de li se înfoaie gulerul la cămaşă! Şi zău dacă n-am venit cu câteva propuneri mari: cuiul de bătut ciocane, gazetă de perete pliantă, calorifer cu lemne, geamul fără sticlă, pantofii cu ochelari ca să vezi pe unde mergi noaptea, metru de tâmâlărie lung de 90 de cm ca să faci economie de material emnos! Astea-s în slujba omului, nu decahidrura! Şi ce dacă joranii sunt utilizaţi în aeronautică? Nu mă sui în avion nici să-mi plăteşti biletul de tren!

Roade invidia, fratele meu, îi ronţăie. Tânăr sunt, am cerebel iute de gură, nu trece zi să nu inventez vreo inovaţie! Acu', sincer să fiu, nu-i nimic că nu mă au în vedere, dar mi-i jenă de mătuşa Pupica, aia femeie o dată şi 1/2 că, fin minte, la înmormântarea lui unchiu' a recitat pe dinafară *Iliada* şi două strofe din *Odiseea*.

INVIDIOŞII (II)

IVli s-a spus să iau cuvântul la şedinţă şi să-mi explic atitudinea. Nu mi-e mie teamă de o atitudine şi le-am spus-o verde, de la obraz: Tovarăşi, *dacadngn*, *nasenpasta*, *roşcoplanu titibacu nulimata ataşapi frotozina* şeful de birou.

Chipurile nu le plăcea spiritul meu veşnic nemulţumit, dorinţa de a face bine în timp scurt. Dar nu m-am lăsat: Tovarăşi, *bilijoitt*, *joritula*, *manataca propolitt*

lapitresa nominal, adonima facolada, 7 fix!

S-a găsit, cine altcineva decât Eustaţiu Mădular, arhivar, să mă întoarcă pe faţă şi pe dos. L-am lăsat cât l-am lăsat, după aia am intrat în el: *maşcavada rultuziba, nabiribi dttbtdal Dobologu fiscolosco, naşpurtana* divorţat! N-a mai zis nimic, au trecut la vot şi m-au sancţionat, dar a pus directorul vorbă bună pentru mine că n-am primit decât *gropolastnt idimoda manastncti lipalip 5°/O*!

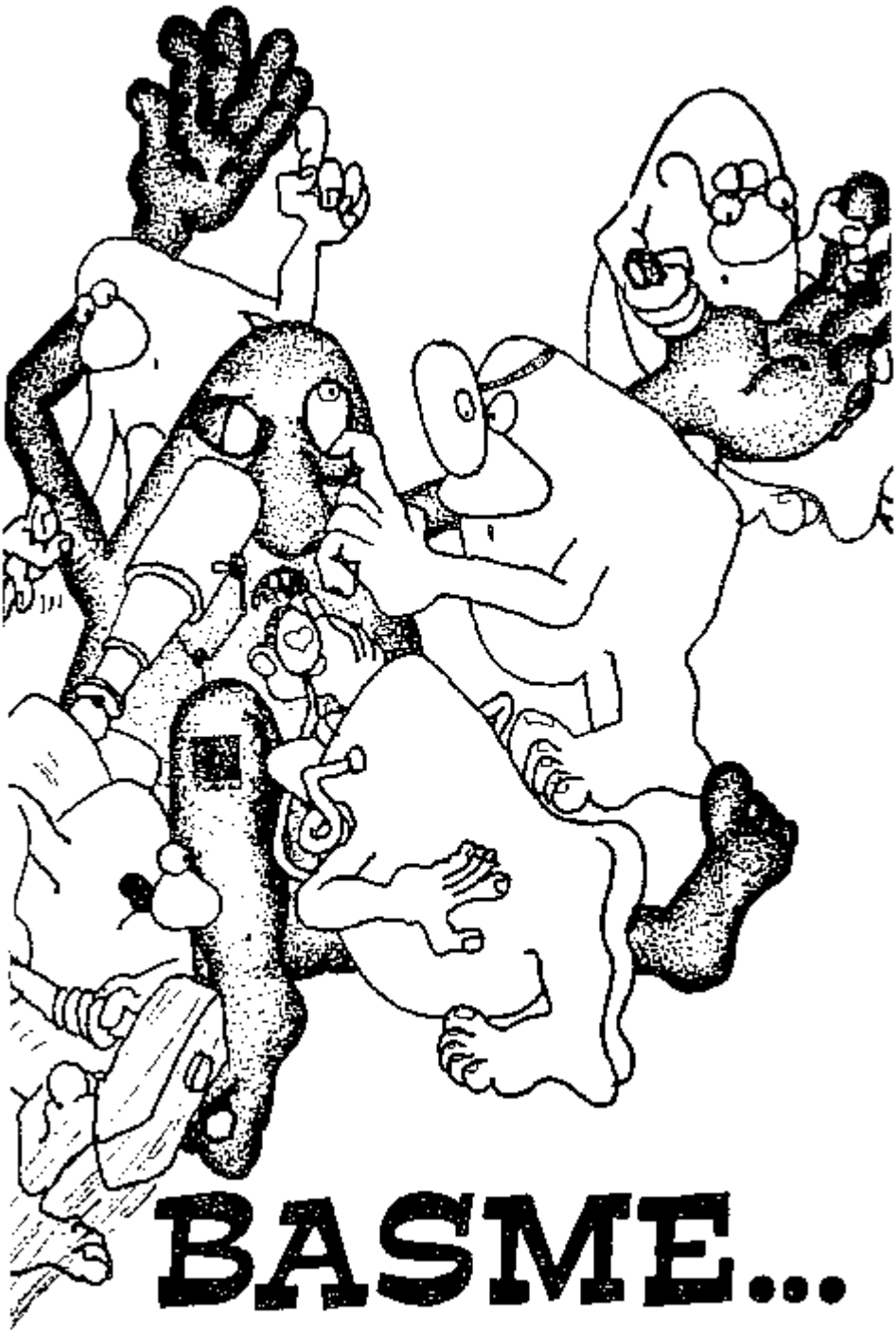
BASME...

INIMOSUL CASCADOR

La poarta proaspăt vopsită, în culori mobilizatoare, a FJLG.N., sună într-o dimineaţă, la orele 8 precis dacă nu chiar mai puţin, un tânăr lat în ambii umeri, îmbrăcat la două rânduri, cu o coamă pe care i-ar fi invidiat-o şi leul Metro Goldwin, dacă întâmplător ar fi trecut pe acolo.

Degetul lui ferm, al tânărului nu al leului, insistă pe sonerie reuşind într-un târziu să deranjeze meditaţia geană-pegeană a nu mai puţin voinicului portar. Amabil, cu ochii roşii din cauza gândurilor grele din care fusese tulburat, acesta deschise ferestruica dublă, ca un hublou de batiscaf şi spuse un paşnic: „No, ce-i?”

Tânărul scoase alene un fel de carneţel cu scoarţa bleu şi zâmbi:

— Nu ştii să citeşti, *tâiticuf*

Tăticu’ ştia, că şi insignă avea, dar când să-i spună şi să-l întrebe de carneţel, acesta dispăru în buzunarul tânărului.

— Eu, să vedeţi, n-am auzit, că tocmai… şi ferestruica pocni, iar peste o clipă marea poartă a Fabricii de Rotunjit şi Găurit Nasturi se deschise scârţâind cu respect.

— Vreau să vorbesc cu tovarăşul director, mai zâmbi alene tânărul şi se bătu din nou peste buzunarul ce adăpostea carneţelul misterios.

— Imediat, să trăiţi, imediat! Alergă la telefon, îl smuci de să-l facă fărâme, formă un număr, în tot acest timp privindu-l pe tânăr ca pe o iubită. Alo, îl caută pe tov, director. De de la la… tânărul arăta cu mâna stângă în sus, apoi pieziş dreapta, iar portarul, urmărindu-i mişcarea, mormăi

ceva în receptor.

Porniră amândoi, umăr la umăr, spre impunătoarea clădire administrativă a Fabricii de Rotunjit şi Găurit Nasturi.

— Merge treaba, tăticu', merge?

— Ehe, dumneavoastră să fiţi sănătos! Ca ceasul! Toţi cei 2346 de salariaţi, că atâţia suntem, dau zor la rotunjit şi găurit!

— Bravo, mai spune tânărul, strângându-i mâna cu mare efuziune, de parcă în el ar fi stat soarta nasturilor din Europa şi dispăru în imensul hol al clădirii. Peste câteva clipe liftul avea să-l poarte la etajul *7*, unde se afla biroul directorului.

În anticamera, secretara, o femeie între două vârste, mitralia de zor un raport la „Olimpya" sorbind delicat, din când în când, dintr-o cană de un kilogram.

— Sărut-mâinile, domnişoară!

Domnişoara se îmbujoră, dovadă a unei circulaţii sangvine tinereşti. Columbia, conchise modest tânărul, şi intră, fără să bată, pe uşa pe care scria, cu modeste litere aurii „Dir”. Şi, mai jos cu un rând, „Aud, miere, şi vin.”, „vin. 10 – 11”.

O masă simplă, două fotolii capitonate simple, trei telefoane, două negre, unul alb, ca o lebădă bondoaca, o bibliotecă simplă, pe biblioteca asta simplă statueta unui oţelar privind într-o zare. Directorul se ridica vioi, venind cu amândouă mâinile întinse spre tânărul ce tocmai sosea cu braţelt ridicate... îşi dădură de două ori două – patru – mâini, cu o fericire vecină extazului.

— Cu ce v-aş putea fi de folos, dragă, stimate, tovarăşe?

Tânărul se posomorî brusc, arăta ca o

reclamă împotriva excesului de medicamente. Directorul în cuprinse patern pe după umeri, îi zâmbi matern, şi-i vorbi frăţeşte:

— Ei, ei, ce naiba, doar nu suntem copii, suntem maturi, suntem…

— Suntem trimişi de nea Ghiţă, pardon, de tovarăşul Furnică, respiră tânărul pe o nară, arătând din ce în ce mai rău.

Directorul îl încuraja arătându-i dantura. Tânărul îşi arăta şi el dinţii:

— M-a trimis să mă angajaţi la „Feregene”!

— „Feregene”, repetă posac directorul, în timp ce tânărul privea telefonul alb cu ochi de viţel exoftalmic. Directorul explodă apoi voios: Se face, cum să nu se facalf Doar ne cunoaştem cu tovarăşul Furnică, de când dumneata nici nu erai planificat! Se aruncă

asupra unui dosar, îl răsfoi iute, iute şi spuse blând: Ce meserie ai?

— Sunt cascador sezonier, roşi tânărul.

— Şi ce, asta e ruşine? E o meserie frumoasă, elegantă, periculoasă, nu e pentru *oareşcine*! Las-o încolo, modestie! Am văzut şi eu *Ultimul cartuş*, *Love story*... brusc se aplecă peste masă. Cascador, cascador, da ce ştii să faci?

— Ştiu să cad de pe cal!

— N-avem cai! Altceva!

— Cad de pe orice, săr de la etaj, răstorn maşini, dau cu capul!

Directorul căzu în misticism:

— Doamne fereşte, asta e întreprindere cu profil feminin!

— Le învăţ totul: să cadă, să sară peste cal!

Tânărul suferea cumplit şi calm.

— Nţţţ! Diploma, ce diplomă ai?

— Buletinul şi opt clase!

Directorul l-ar fi strâns cu plăcere de gât, dar imaginaţia îi dădu o palmă peste emisfera cerebrală stângă, prin dreptul căreia tocmai trecea o maşină neagră.

— Să dăm noi totuşi un telefon la... şi arătă cu dreapta în stânga, apoi orizontal cu stânga în dreapta. Să vedem ce se poate face! Discul zumzăia liniştitor. Alo, drăguţă, dumnealui e acolo?... da?...

Tânărul se juca frumos cu o ţigară, slobozind fumul în fel şi chip. Deodată auzi tăcerea. Ochii lui înspăimântaţi îl văzură pe director devenind instantaneu DIRECTOR.

Masiv, enorm, puse receptorul jos, se apropie alene şi spuse bas-bariton:

— La muncă, tinere, la muncă! Nu umbla cu nea Ghiţă, cu tovarăşul Furnică,

sau mai ştiu eu ce coleopteră! Nu mai e tovarăşul Furnică, gata! A ajuns din nou nea Ghiţă!

Tânărul se dezmetici în anticameră; secretara se ridicase speriată în picioare.

— Nu mai laşi pe nimeni la mine, fără să mă întrebi dacă sunt aici. Auzi colo, cascadori! Şi trânti uşa.

Secretara îşi reveni prima:

— Nu era *Columbia*, era *ness* şi se reaşează la maşină. Tânărul se trezi în curtea întreprinderii, mare cât un aeroport; din urmă bubui glasul directorului:

— Dacă mai laşi pe cineva să intre în instituţie, tovarăşe portar, te trimit la munca de jos!

Tânărul îşi pipăi instinctiv carneţelul misterios, care cocf ţinea numere de telefon, şi grăbi pasul spre poartă. Portarul

îl arse cu privirea, o privire de gradul III, apoi îşi luă su* fiertaşul albastru şi, naicând capacul, mirosi delicat.

Sus, la etajul 7, secretara încerca cu mâinile tremurânde sï dea jos un ultim grafic frumos colorat.

CAPRA CU TREI IEZI

Studiu introductiv, fragmente din eseul structuralist „Viaţa!»

pădure şi alte vieţi în pădure”.

O puternică drama, de un patetism himalayan, rivalizând cu *Antigona*, *Medeea*, *Hecuba*, *Chanson de Rolland Garros* şi alte circuite ale tanatosului, petrecută în *a fost o dată*, adică nu se ştie când, într-un teritoriu geografic şi mat şi, prin supralicitare, respectiv predare la şcoală sub forma de basm cu poze, a ajuns din nou în atenţia criticii de specialitate, cu osebire a celei

care, programatic, lucrează cu uneltele structuralismului.

Încă de pe la 1768, mai precis 1786, dacă nu chiar mai devreme, umanistul Alcibiade Talâmbu, medic şi oftalmolog de femei, atrăgea atenţia asupra caprei într-un studiu *Vita caprae brevis est*. Lucrarea are şi o preţioasă planşă color a lupului, în profil.

Cheia dramei stă în apelativul matern: „trei iezi cucuieţi, uşa mamei descuieţi”, într-o mai recent descoperită varianta, cu accent bizantin „trei iezi cucuieţi, uşa mamei deschideţi, amu ni”. Varianta ni se pare factice, în orice caz de influenţă cultă (vezi şi Eduard Lapte, *Mama la uşă*, scenariu cinematografic publicat în „Cine revue” nr. 13, pe anul în curent, în care rolul mamei este interpretat de Lee Marvin,

partitura lupului fiind susţinută, fără travesti, de către Stela Popescu-Gopo).

Să trecem însă la decodificarea dramei, a tramei, a traiectoriei funeste: mamă-iezi-lup-sarmale-groapă-salut. În ce perioadă se petrece acţiunea? Desigur în feudalism: perioada interregnului, a fărâmiţării statelor, în care circuitul monetar era mort, schimbul în natură susţinând piaţa. Ce aducea capra iéiilor, această exemplară mamă de copii, săracă desigur, părăsită desigur de un ţap papillonesc fără sprijinul moral al pensiei alimentare? Ea aducea progeniturilor, a căror naivitate înlăcrimează şi azi sufletele copiilor şi ale criticilor, următoarele produse lactate: drob de sare în spinare, vegetale în copite, lapte în fine, câte şi mai câte, reţineţi vegetale, vegetale care au deformat sufletul copiilor

iezi până la prostie cu p mare.

Pădurea era o capcană, o poartă deschisă oricând spre moarte, un tunel al infernului etc. Pe atunci în pădure mişunau lupi, rişi, vulpi, şerpi sălbatici, elefanţi, tigri, aligatori, crocodili, vulturi, lei şi alte mărunţişuri, toate veninoase, toate puse pe harţă.

Lupul însă făcea figură aparte, mefistofelic şi calin strecurându-se pe sub palmieri şi liane, salivând pavlovian, adulmecând, dormind o oră pe noapte, vânând 23. Peregrinările sale l-au dus şi la casa caprei, în momentul, funestul moment, în care capra dădea parola iezilor.

Fire iremediabil frankensteiniană, lupul, care mai cântase într-un cor de copii, având şi o diabolică aplicaţie ventrilocă, se prezintă la casa caprei şi dă parola. Iezii

bucuroşi, dezabuzaţi, ca orice ied deconcertat, deschid uşa. Urmarea se ştie… dar Dumnezeu e bun, spune basmul, suferind puternice accente monoteiste, şi iedul cel mic scapă printr-un concurs de împrejurări în care ocupă un binemeritat loc unu, loc ce îi permite să-i relateze mamei, tâmpită de durere, holocaustul, decimarea tandemului frăţesc. S-ar fi putut afirma că basmul se încheie aici, într-o serie neagră. Dar nu, capra se dovedeşte superioară. Cu coarnele în bernă, sonor îşi plânge jalea şi invită, atenţie, invită lupul la un ospăţ de sufletul celor duşi pe calea fără sfârşit: stomacul. Această invitaţie ne-a permis după un studiu aprofundat de câţiva ani să localizăm şi locul dramei: munţii Gurghiului, zona satului Zdrăngănei… numai aici când moare o capră vecinul nu se bucuiK, apoi şi

mărimea sarmalelor pledează pentru Zdrăngănei, având în vedere faptul că onomatopeea gastronomică a lupului, *ghiogârţ*, este frecventă aici, datorită mărimii sarmalelor. Scaunul pe care se aşază lupul este – derutant – cu trei picioare, dar poate fi vorba de o moştenire; în orice caz scaunul pe care stă lupul se dovedeşte o efemeridă forestieră. Acesta, cu un răcnet obligatoriu înfricoşător, aproximativ 140 de decibeli, după constatările noastre, se prăbuşeşte în groapa pregătită cu justificat sadism neronian de capra. Rugăminţile sale: „scoate-mă, cumătră, arde sufletul în mine”, primesc o replică superbă din partea caprei: „bine”, palatalizarea fiind încă un argument pentru zona Zdrăngănei.

În sprijinul afirmaţiilor noastre,

pledează şi alte două recente lucrări: *Ţâpurituri din insula Borneo* aparţinând renumitului ţâpuritolog de notorietate Amedeu A. Amedeu şi *Actul gratuit la capră*, o paralelă Gide-Creangă, aparţinând unui colectiv format din Gheaţă N.

Ca un semn al preţuirii de care se bucură drama caprei cu trei iezi, filarmonica din Apahida a montat în premieră absolută opera pop *Iedul cu trei capre*.

CRITICA PE ÎNŢELESUL TUTUROR

Un moş avea o baba. Baba avea o găină, moşul un cocoş. Altceva nu mai aveau la casă decât nişte cotidiene şi colorate dialoguri cu subiecte casnico-administrative. Găina făcea ouă, cocoşul nu, din motive independente de voinţa lui biologică; baba mânca în prostie toate ouăle

elaborate de găină, expunându-se astfel unei intoxicaţii grave. Moşul refuza instinctiv orice ou, orice exces de proteine, dovedindu-şi astfel aspiraţiile lui proteice spre o independenţa gastronomică absolută; un motiv pentru care moşul refuza producţiile găinii era acela că baba nu-i dădea niciun ou.

Moşul însă era o fire blând-renascentistă care opunea isteriilor verbale ale babei enciclopedicul sau bun-simţ prin expresii de genul: „ghia”, „zât”, ajutându-se la nevoie şi de brăcinar ca un argument final şi usturător. Menajul lor se scurgea astfel cu mărunte seisme, cu pantomime poţmlare şi epiloguri reiste, în care puţinul mobilier din casa căpătă noi destinaţii... moşul şi cocoşul făceau însă corp comun, solidari în faţa expansiunilor lingvistice ale

babei şi discipolei sale ouătoare.

Într-o zi însă întâmplarea îşi declanşează mecanismul prodigios; cocoşul obişnuia să facă lungi plimbări solitare prin natură în fermecătoare posturi jeanjaquerousseau-iste, monologând basoreliefat pe marginea unor formaţiuni organice care se găseau din belşug pe itinerar. Cum mergea el astfel, găsi

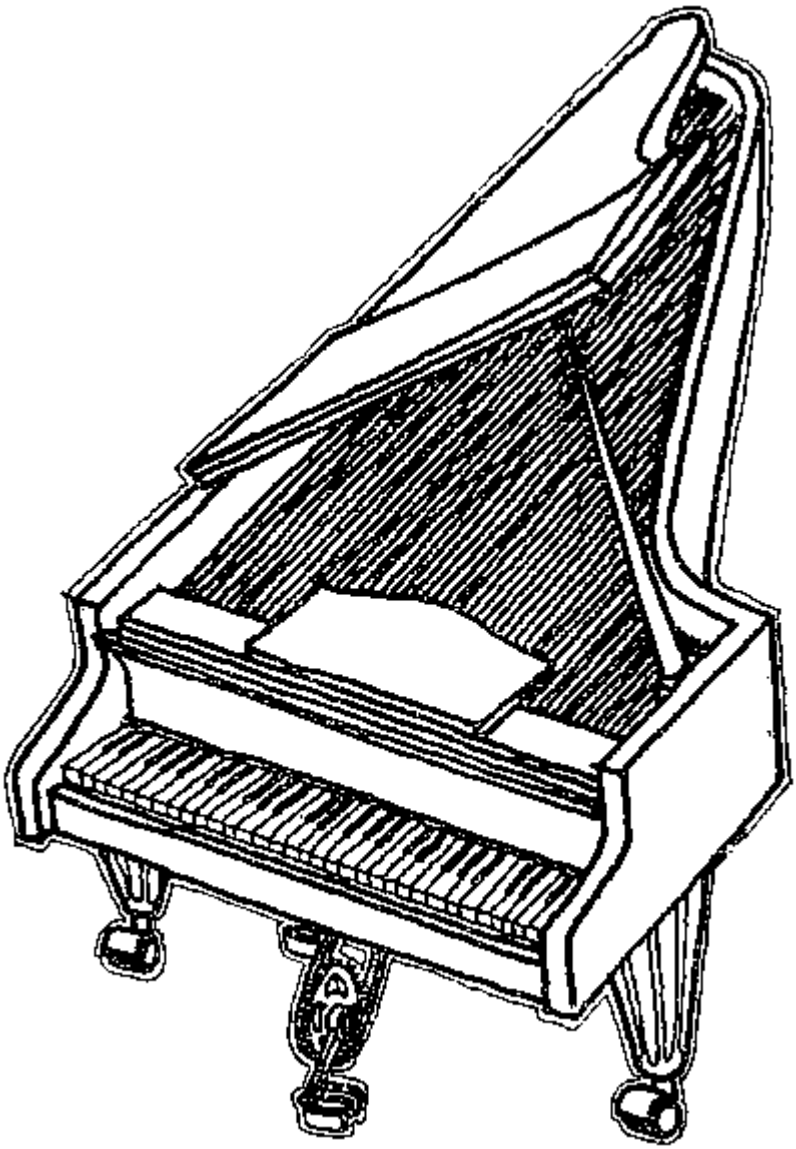

În mijlocul drumului o punguliţă format mic care conţinea suma de doi bani. După cum se vede, raportul între conţinut şi

forma era perfect. Entuziasmului iniţial, cucurigat şi viril, îi urmează azuriul cugetării; imagini seducătoare i se adună sub creastă: „Moşul în limuzină”, „Moşul cu o tânără babă”, „Etcetera”, aşa că alergă spre casă literalmente înaripat de şansă, savurând aprioric recunoştinţa tremolată a moşului, colesterolul vulcanic al babei, uimirea tâmpă a găinii.

Dar fatalitatea e dura, kafkiana: la o încrucişare de din, muri fără prioritate e zărit de un boier hapsân, urât, pistruiai şi care pe deasupra se uita şi cruciş. Vizitiul, eminenţă cenuşie – avea un suman cenuşiu – îi violentează punga care trece în punga boierului. Violenţa raptului, originea socială a celui care a declanşat furtul, dau cocoşului puteri superioare; după o serie de întâmplări semnificative (vezi bibliografie

Gesicnh der Kukurigu und die grosse Kotkodak, p. 100 – 150 şi Prefaţă), îl aduce pe boier în sapă de lemn, spre satisfacţia citi, torului avizat.

Întoarcerea e un triumf, o uvertură estetică la datele luptei ce se consumase; acasă nimic nou: totul era încremenit în forme fixe: moşul îşi număra degetele, baba, această Caterină: de Medici judeţeană, rumega noi invective faustice, iar găina: se întrecea pe sine în şură, cu ochii ieşiţi din orbite. În Co-i *cosensis vitaie cum historia de cloşca veterana*, Salustius Ano* nymus insinuează un basedosv al găinii – afirmaţia e în orice caz discutabilă, tendenţioasă…

Cocoşul ajuns acasă depune toate bogăţiile luate pe un covor cu frumoase motive populare apreciate şi peste hotare. Baba maltratează găina rupându-i coastele:

(vezi şi Honoris Papazoglu, *Găina în feudalism*, Studiu introductiv, planşa color XV).

Moşul întrerupe litigiul babă-găină, zâmbind pe sub mustaţă – un tic nervos din războiul cu turcii – şi instaurând supremaţia cocoşului.

Vsupra reacţiilor babei se poate consulta selectiv şi lucrarea *Neologisme franceze în limbajul babelor*.

CONCLUZIILE CAZULUI LUPU

Noi, comisia de expertiză, întrunită azi în şedinţă de concluzii, am constatat pe baza probelor existente la dosar, a cercetărilor la faţa locului şi la faţa Lupului, următoarele:

(piesa numărul 1, poziţia A, la dosarul faptelor, mărturia detectivului Pereţ)

„În zorii zilei de 14 septembrie am fost

alertat de un grup de ţărani, respectiv de Vasile Mână cu vaca sa la păscut, care mi-a spus că la liziera pădurii se află în stare inconştientă un mare cadavru de provenienţă necunoscuta. M-am deplasat rapid la liziera unde am constatat justeţea: mă aflam în faţa cadavrului (inert) al Lupului. Capul era spre nord, faţa zdrobită. Picioarele în direcţia opusă, dintre care al doilea rupt. Mâiniic, respectiv labele, el le purta pe piept în formă de *ies*. Mergând la căpătâiul său am constatat că frunzele sunt călcate înspre pădure, existând şi o dâră de lup care ducea în pădurea Pădurea. Cercetând buzunarele (blana) Lupului nu am găsit asupra sa decât păr. Mobilul crimei poate fi jaful. Menţionez că urma care venea din pădure dovedeşte că Lupu s-a sunt un timp după agresiune, probabil pentru a ieşi

la lumina şi striga după ajutor moral sau medical.

Nu am constatat, având în vedere gradul avansat de moarte al victimei, urmă de glonţ sau alt ciomag. Acestea sunt faptele, n-am lăsat pe nimeni să mişte pe Lupu de la locul său, dar am lăsat paznic pe numitul primar Oaie cu ai săi. Declar şi semnez Iacob Pereţ, dedectiv”.

(piesa numărul *6*, poziţia AD, expertiza medico-legala)

Moartea a survenit instantaneu după deces. Victima, un bărbat robust, fără antecedente corporale, a fost lovit din faţă, în faţă cu un obiect contondent care i-a produs noi aspecte maxilofaciale. Laba din spate, dreapta jos, a fost fracturată în trei locuri consecutiv cu acelaşi obiect. Organele interne, aflate la faţa locului, n-au

depistat obiectul, dar după traiectoria balistică a loviturilor se pare că este un ciomag folcloric, în acest sens urma de glonţ din craniu fiind evidentă.

(depoziţiile unor martori, cu fija caracterologica)

VASILE MINA, ţăran masculin, 67 de ani cu vaca, brunet, slab, fără semne particulare:

„D-apoi, io, domn* doctor, am văzut un domn mort. Întâi arrvrut să-i iau blana, da' mi-am zis că dacă e avutul statului, aşa că l-am fost chemată pe detectivu* Pereţ, care, să fie cu iertare, dormea la ţiitoarea lui, Frusina lu' Conci, stricata munţilor, iertaţi, care dormit l-am întrerupt şi s-a îmbrăcat cu hainele sale şi umbrela dumneaei că ploua tare. Aici mi-o fost pusă unele întrebări, eu dându-i unele răspunsuri. Nu mi-o găsit

amprente la degete, io n-am pus mâna pe blană, da’ nici dânsul, numai l-o întors de pe o parte în altă parte ca să vază constatări. Mi-a dat o ţigară cu tutun, altceva nu mai ştiu nimic, am tuşit două zile”.

FRUSINA BARBU, zise A LUI CONCI, fără ocupaţie, de meserie ibovnică temporară, 26 de ani, blondă, moleta, sangvină, dar mai mult flegmatică, scuipând mereu pe jos:

„Să fii dumneata sănătos, că te văz în putere. Ce vă legaţi de mine, nu ajunge că şeful de post îşi face planul de amenzi cu mine, că nu i-am dat voie nici să-mi pupe mâna?! (Urmează o înjurătură fără legătură cu cazul Lupu). Eu am auzit mai târziu de la oameni că a murit Lupu, nu-l ştiam decât din văzute de două ori, o dată la o prietenă acasă de ziua ei i Scufiţa Roşie, fata

pădurarului, al de umblă cu piciorul drept înaintea stângului, din război, sperietură. Mototolul ăla de Pereţ poate să spună ca nu ştiu nimic, să nu mai calce în casa mea că-i asasinez vreo douăăă”.

CASIU OAIE, primar, 55 de ani, solid, volubil, amator de teatru, bun organizator:

„Eu îl cunoşteam pe domnu’ Lupu că venea după lapte în sat, fiind cu mandat: era mandatar la un lacto-vege, restaurant unde se mâncă verdeţuri şi bea mămăligă cu lapte. Era cumsecade, nebeutor, o dată, ori de vreo zece ori, o intrat la casa pădurarului, al de stă cu fie-sa, Scufiţa, domnoasă, se plimbă cu maşini vara, nu ştii ce-i în capul ei de femeie. Eu nu ştiu nimic, da rău îmi pare de domnu’ Lupu, că ăla n-a făcut rău nici la o muscă în viaţa lui. Treburile merg bine. Cu voia lui Dumnezeu

mi-o naşte scrofiţa. Atâta ştiu”.

Pădurarul PÀDURARU M., 58 de ani, invalid permanent, slab, fără antecedente, uşor emotiv:

„Lăsaţi-mă, în păcatele mele, destule necazuri am avut cu Scufiţa, s-o văd o dată măritată, ferească-l de mai rău pe ăla de o ia! De unde să ştiu eu, că eu sunt un invalid, am auzit la moară că a murit unul Lupu. A fost la noi acasă când nu eram eu acasă. N-o mai pot aldui cu brăcinarul că numai zice că mă lasă acolo şi nu are cine să îmi gătească plus maică-mea care stă chiar în Pădurea, nebună, bolnavă, suntem certaţi, ea îi duce hrană şi schimburi”.

ELEONORA PĂDURARU, zise Ţuscă, mama lui M. PÀDURARU, 85 de ani, paralizie infantilă:

„Ce v-o fi spus fi-meu, trăsnească-l, că

nu ştie ce vorbeşte! li niţel lovit din primul mondial, numai ce-l vezi că pune mâna pe vioara şi cânta două zile fără să se oprească, râde satul de noi, zice că e Pagani, ni la el, ce v-a spus? Nu cunosc pe nimeni cu numele de Lupu, la mine vine doar nepoată-mea, Scufiţa aia Roşie şi câteodată domnu' de ocol, Vânătoru, om bun că-mi aduce de-ale gurii şi o vorbă bună. Amin".

SCUFIŢA ROŞIE, 21 de ani, fără ocupaţie stabilă, antecedente, comerţ cu mânătărci, elegantă:

„Dom Lupu, sigur că-l ştiu, fain copil, vieţaş, adică îi place un vin bun, o mâncărică acolo, un dancing. Nu l-am văzut de vreo lună, auzi tu, mort. Deh, homo homini, aşa ne ducem toţi, unii mai repede, alţii nu atât. Nu ştiu nimic despre deces,

repet nu l-am văzut de o lună. Altceva nu am de declarat, vă jur, tu”.

(Transcrierea stenogramei 315 – interogatoriul încrucişat luat Scufiţei

Roşii)

AGENT 1: Numele?

SCUFIŢA R.: Roşie!

AGENT 2: Ai găsit ceva de haz?

SCUFIŢA R: Ceva de haz n-am găsit, numai alaltăieri o batistă cu chenar. Semn rău, tu!

AGENT 1: Să răspunzi numai la întrebări, ai înţeles? SCUFIŢA R: îhî... numai!

AGENT 2: Ai mai fost cercetată de organe?

(Scufiţa Roşie pufneşte în râs)

AGENT 1: Dă dovadă de seriozitate!

(Scufiţa Roşie cere o hârtie, i se dă,

scrie următoarele: „Dovadă. Dau seriozitate?)

AGENT 2: Poţi fi acuzată de crimă!

SCUFIŢA R: Mai încet cu acuzaţiile că nu sunt tâmpită. Ce crimă? Moare unul în pădure şi, gata, eu sunt de vină! Altceva…

AGENT 1: De ce eziţi?

AGENT 2: Nu ezit, ţi se pare!

AGENT 1: Cu Scufiţa discutam, nu cu tine…

SCUFIŢA R: Roşie… aşa e complet

AGENT 2: Noi ştim multe!

SCUFIŢA R: Treaba dumitale, cu toate că nu s-ar zice că, ştii!

AGENT 1: Foarte multe… ştim deosebit de multe lucruri. SCUFIŢA R: M-aţi chemat aici în camera asta să vă lăudaţi? Crailor!

AGENT 2: Dă în scris!

SCUFIŢA R: îmi dictaţi? Ştiţi ce, băieţi,

de ce vă pierdeţi timpul, nu eu l-am omorât, să fie clar. Nu înţelegeţi, sunteţi turci?

(Cei doi dovedesc că nu sunt turci, ba mai mult, după 5 ore de anchetă încrucişată, care dă bune rezultate, ei sunt gata să se constituie în făptaşi. Scufiţa îi opreşte, dându-le sfaturi despre repercusiuni).

Concluzii finale, dispoziţii:

Dosarul se clasează neavând ca probă decât cadavrul care nu a putut să dea nicio referinţă mulţumitoare. Se îngroapă. Detectivul Pereţ este retrogradat în altă parte. Se continuă supravegherea Frusinei Barbu, zisă a lui Conci, de către preşedintele comisiei de concluzii.

Preşedintele comisiei de concluzii Laurenţiu Indescifrabil

VÂNĂTORUL (plimbându-se prin

pădure cu puşca sub braţ):

Frumoasă dimineaţă pentru cugetări filosofice. Pramatia bătrână şi cu nepoată-sa au tras în Vânător: umbla, săracul, în piele de lup, să mă prindă. Fiecare să stea în pielea lui. Minunată dimineaţă. Mă strânge un pic pălăria, dar asta nu mă opreşte să dau o raită pe la casa bătrânei...

RIDICHEA PATETICĂ (varianta)

Studia comparativ despre ridiche la locuitorii de diverse sexe di insula Papanopu, arhipelagul Noile Hibride

De la început trebuie să spunem că locuitorii insulei Papanopu nu cunosc ridichea, aşa că studiul comparativ cade şi nu se mai ridică. La popoarele balcanice este cunoscuta sub formă naturală şi sub forma expresiei „a freca ridichea cuiva" Se mai întâlneşte şi expresia „mă, ridiche",

pentru cineva care are cap ţuguiat, e roşu la faţă ca un chiabur şi face prostii…

Basmul care formează obiectul studiului nostru vă este binecunoscut: moşul, baba, fata şi şoricelul scot o ridiche din pământ. Aparent este vorba de o simplă operaţie de scoatere, dar datele conceptuale ale problemei infirma realitatea.

Avem de-a face cu un lot proprietate personală, prin aceasta moşul se dovedeşte un înrăit individualist… doar ceapeul este la doi paşi. Baba, ca orice babă care a ratat intrarea la facultate şi căsătoria din dragoste, accepta situaţia de casnică. Fata, ei da, fata în loc să fie acolo unde-i şade bine unui tânăr de la ţară – adică la oraş, stă acasă şi scoate ridichi complăcându-se într-o stare de vegetaţie. Şoricelul este un

om cumsecade, aciuat pe la casa moşului, care face alergie la părul de pisică. Şoricelul este foarte folositor: el roade haine, bocanci, perdele, mănâncă puţin şi e tăcut de felul lui, nu-i auzi botul niciodată aşadar, cei 4 scot ridichea. Ce simbolizează ridichea? Conform părerii enunţate de Justinian Traversă, în cartea sa *Legumele ţi obsesiile sexuale*, se pare că este vorba de refulare colectivă, ridichea prin conformaţia ei amintind o maternitate ajunsă la şapte luni. Moşul nu are pe conştiinţă niciun adulter, din cauza celor 76 de ani împliniţi. Baba nu vede nimic în ridiche pentru că e mioapă. Fata vede în aceasta ridiche mijlocul prin care să ajungă la oraş: „Scoatem ridichea, gândeşte ea, o spălăm pe cap cu şampon, o vindem la piaţă, în sectorul necooperatist, cu banii ce-i obţinem

eu îmi iau un bilet de tren, în tren cunosc un tip bine, inginer, sau măcar intelectual, intrăm în vorbă, eu dau ochii peste cap, el mă invită la o bere, mă uit în ochii lui, când nu dau ochii peste cap, el se uită la mine şi în ochii mei şi uite-aşa, când ajungem, el mă conduce la hotel, urcăm la hotel şi… vine miliţia!” Raţionamentul ei este fragil şi va fi distrus de realitate. Cei patru se duc în grădină. Foarte bine observă Melania Caldemare în eseul ei, *Ierarhia conjugală şi mersul pe drum*, ordinea prinderii de ridiche. Moşul prinde ridichea, baba îl prinde pe moş de cămaşă, fata o prinde pe mamă-sa cum îl trage de cămaşă pe bătrân, şoricelul[1]

1 Dacă în alte basme apar cîincle sau pisica, prietenii omului, această variantă propune şoricelul, infimă cantitate de blană cu mustăţi. La baza apariţiei lui, nu biologică desigur, stă un proverb foarte răspândit nu numai în arhipelaguri, .,las-că-s mic dar mă fac mare", ci şi un recent cîntec recondiţionat: "Şoriceii pe cîmpii / hai să îi deratizăm copii".

Înfige dinţii în faţă. Necunoscând avantajele muncii „unul pentru toţi şi toţi pentru unul”, eforturile lor se risipesc. Moşul trage de ridiche, baba trage o înjurătură, fata hăis, şoarecele cca.

Ridichea, având rădăcinile adânc înfipte la solul natal, se opune, ideea freudiană de opoziţie faţă de părinţi.

În această titanică încleştare a omului cu ridichea, omul va ieşi învingător, şi cu cămaşa ruptă. E cazul moşului care rămâne cu buricul gol, prilej pentru un mic scandal urmat de bătaie, cauza fiind cămaşa, singura pe care o avea moşul. Visul fetei se prăbuşeşte: din banii pe ridiche se va cumpăra o cămaşă, nu se va face nuntă. Basmul cu ridichea trebuie privit şi din unghiul psihosomatic al şoricelului. Ideea ne-a fost sugerată de conferinţa lui

Dezideriu Mătrăgună-junior *De la şoarecele agricol la şoriceii lui Disney* – o privire asupra evoluţiei şoarecilor, vizavi de brânză şi de pisică. Se mai pot consulta şi câteva capcane, pentru materialul didactic.

OBSESII

Toată viaţa a trăit cu spaima că subalternii nu-l vor iubi dacă va adopta o distanţă mai mare decât cea care să-i permită să doarmă liniştit somnul celui care ştie că e pomenit de bine la un pahar şi formează obiectul câte unui toast sughiţat.

Şi-a impus şi a reuşit, în cel mai scurt timp posibil, să fie *per tu* cu toţi subalternii, inclusiv portarul şi fochistul, operaţiune care s-a rezolvat printr-un pahar de vin băut lângă cazanul cel mare şi manometrul general. Relaţiile au devenit astfel foarte plăcute. La şedinţe auzeai intervenţii

extrem de dure: „Şi acum dau cuvântul tovarăşului director Geluţu. Spune, băieţaş… ori „Regret, dar trebuie o dată pentru totdeauna să înfierăm delăsarea inginerului nostru şef Pufi”.

Într-o zi însă spaima i-a revenit, şi încă cu gabarit depăşit; noul angajat de la arhive s-a prezentat în birou şi a spus:

— Să trăiţi, tovarăşe director, m-am prezentat la post!

S-a făcut roşu, apoi vânăt, apoi de alte câteva culori, după care a strigat măreţ:

— Mie să nu-mi umbli cu „să trăiţi”, spune-mi *servus*, că eu nu tolerez lipsa de respect. Afară!!!

Afară, secretara l-a privit cu milă şi l-a liniştit pe director care se sprijinea de uşă, gata de-o apoplexie exemplară:

— Laşa, Geluţule, oameni penibili, nu

cunosc respectul pentru ierarhici…

PE PROPRIILE PICIOARE

Tatăl îşi chema nul la capătn; nu era pe ducă, însă nu putea să-l vadă în ochi, aşa că discuta cu el în această poziţie, convenabilă pentru amândoi din lipsa întâlnirii privirilor. Fiul îşi considera tatăl un naiv băţos, acesta îşi definea fiul ca pe un *snob neigienic*, vizând pletele sale abundente şi lustrul nădragilor evazaţi.

De astă-data, însă, fiul simţi că s-a întâmplat ceva, mai ales că tatăl se aşezase pe un scaun, la câteva minute după sosirea sa, timp în care a tăcut frecându-şi tâmplele cărunte. Un pui de milă îl încercă pe fiu, aşa ca un fior, dar îl reprimă cu rapiditate: doar îi era tată, nu un prieten…

— Râde lumea de noi, băiete, ne vorbeşte pe la colţuri, şuşoteşte, îşi dă coate, într-un cuvânt am ajuns oile negre ale cartierului!

Parcă speriat de un text aşa lung debitat dintr-o suflare, tatăl puse capul în pământ, de parcă greutatea unor gânduri deosebit de importante i-ar fi încovoiat ceafa. Tânărul aprinse o ţigară şi, executând patru rotocoale perfecte, relansă discuţia:

— Ei, şi?

— Păi, mă, deşteptule, se înfierbântă brusc tatăl, de tine râde lumea în primul rând, că ai ajuns la 35 de ani şi tot pe capul nostru stai!

— Da? Dă-i încolo, că e invidioşi, nu ştie ce spune…

— Aşa că am hotărât, spuse tatăl, ignorându-i intervenţia, ca începând de

mâine să începi să mergi pe propriile picioare. Să cunoşti viaţa de aproape, să înţelegi ce înseamnă să munceşti, aşa cum am făcut-o eu până la pensionare!

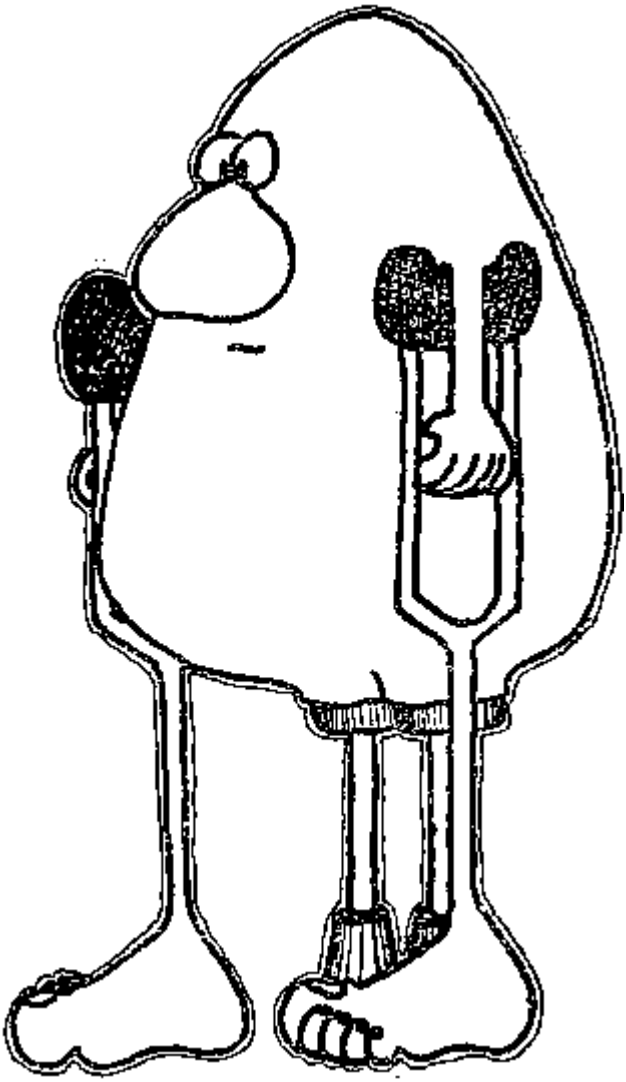

Tânărul se arse la deget dar nici nu simţi. Holba nişte ochi cât un hublou de batiscaf şi nu mai reuşi să prindă trenul în care se afla şi al doilea sistem de semnalizare al său.

Tatăl continuă necruţător:

— Din pensia mea nu mai primeşti niciun leu! Va trebui să te descurci, cum vei şti, din pensia lui maică-ta! Asta am avut de spus!

Tânărul ieşi din odaie, cu capul plecat şi inima mică din cauza nepăsării părinteşti care îi îngusta brusc şi absurd orizontul luminos al tinereţii sale blânde.

MORALA FĂRĂ FABULA

Într-o bună (rea) zi, bătrânul psiholog se simţi foarte rău; îşi stabili cu precizie diagnosticul şi se duse la un fost coleg, medic psiholog, o somitate în problemele

capului.

Acesta îl ascultă în tăcere, aprobă autoverdictul şi îl îndruma la cumnatul său, renumitul psiholog care – în joacă – îl va vindeca şi îi va aduce alinarea necesară.

Cumnatul psiholog al colegului psiholog îl primi pe bătrânul psiholog cu mari efuziuni, braţe ridicate şi un ness rece. 11 ascultă cu răbdare, mângâindu-şi barba albă şi patriarhală. Mai băură un ness, discutară despre cunoştinţe comune şi cunoştinţe decedate, îşi spuseră anecdote din heidelbergul tinereţii lor, după care cumnatul psiholog îl îndrumă pe bătrânul psiholog la un tânăr psiholog, nou venit, care promitea să fie o mare speranţă.

Acesta îl primi foarte sfios pe venerabilul psiholog, după care, roşind absolut nemotivat, îl îndrumă la un

stomatolog.

FABULĂ

M o 11 o:

„În noaptea trecută a fost atât de frig incit un căţeluş care dădea colţul s-a rupt în două”.

(Dialog în autobuz)

În lac treburile nu mai mergeau deloc bine: stuful năpădise peste tot, mâlul amenința şi el, başca peştii care se mutau în alte lacuri, ba plecau şi în râuri, unde îl vorbeau de rău pe crap, om blând, care nu se înfoia în solzi…

Nimeni nu s-a mirat când într-o dimineaţă s-a prezentat la crap un tip bine, şalău, care i-a spus clar:

— Nu merge bine treaba, tovule, am auzit tot ce se întâmplă pe aici! Am fost trimis să redresez situaţia. Sunt expert în

solzologie, psiholog în operculie, studii în Marea Neagră, în alte mări, cunosc câteva limbi străine şi sunt hotărât să fac ordine!

Crapul a înghiţit în sec, apoi a slobozit cu respect o bulă de aer:

— Cu ce începem, dacă nu vă supăraţi?

— învăţam peştii să înoate…

TEST DE PERSONALITATE

Povesteşte frate-meu: L-am chemat pe ăl mic, după ce soţia, cumnata ia, m-a bătut la cap în mod figurat, să vedem pentru ce optează copilul. L-am chemat. În clipa aia opta pentru plastilină. Făcuse deja un avion, o barză (fără nimic în cioc, de unde să ştie el chestia cu barza?), un cal cu 7 picioare, probabil ca un protest inconştient la supradimensionare.

— Mă, tu ce vrei să te faci?

— încet, frate, încet, îmi şuieră nevasta

la ureche. Ia-l mai psihologic!

— Mă, tu ce ai vrea să devii? mi-am corectat eu rapid stilul.

— Actor!

Mă privea cu ochii rotunzi şi nici nu clipea. Am simţit că mă mănâncă palmele…

— Fii respectuos, altfel întorc foaja…

— Ce foaie? s-a interesat el politicos. Mi-a lipit de pantaloni barza de plastilină, iar soţia a roşit până la cercei.

— Porcule, am zâmbit eu, nici până la 100 nu ştii să numeri şi deja îţi umbla mintea.

— Ştiu până la o mie, a răspuns liniştit. Ei, mă mai întrebi?

— Ce doreşti tu să devii la viaţa ta, prietene al meu mai mic?

— Actor!

— De ce?

— Mă atrage mirajul binei!

Mi-a lipit avionul de picior, dar l-a dezlipit repede, nu făcea frumos la stofa aia de culoare deschisă, 450 metrul.

— Asta unde ai auzit-o?

— La televizor… un nenea îi luă la o tanti un în *vertâu*…

Mi se uscase gâtul, nevasta zâmbea ca un prost, copilul executa din plastilina verde o broască.

— Ei, mă mai întrebi?

— Nuuu… întreabă-mă tu!

Copilul, total lipsit de umor, m-a întrebat:

— Tu ce vrei să te faci?

Colega mea de cameră, cumnată-ta, s-a pus pe un râs în cascade groase, i se scuturau pleoapele false, parca era o tamburină surdo-muta.

— Păi, ce să mă mai fac? Nu am o meserie?

— Ai, dar nu te ţii serios de ea şi meseria ta adevărată este cea de actor, recunoşti?

— Ce pas... asta de unde ai mai scos-o? Eu am o meserie, dar nu sunt actor!

— Ba eşti! Mama cum îţi spune când vii seara noaptea acasă? Crezi ca nu aud?

Am ieşit din cameră şi m-am dus să mă înscriu la ÏATC. Acum aştept rezultatul de aptitudini.

ODISEE SPAŢIALĂ 1002 povestire science friction

O dimineaţa umedă de toamnă îşi rostogolea ostilitatea peste câmpiile cenuşii. Mirosea a fum şi nechezat de cai. Eric cel Vânăt se întinse alene, pocnindu-şi oasele mari. Îşi scoase coiful de noapte – de la o

vreme îl dureau cumplit urechile, – şi scărpinându-se conştiincios în claia sârmoasă de păr începu să numere calm grinzile din tavan în căutarea unei idei. Se vede însă că ideile erau plecate, aşa că renunţa repede, cum făcea de altfel încă de la naştere.

— Randolph, viezure puturos, unde eşti? zbieră el plin de voie bună.

Acesta îşi arătă chipul unsuros prin uşa colibei:

— Poruncă, sir! Ochii lui cumplit de ciocuşi priveau spre propriile nări.

— Adu-mi să mănânc, netrebnicule! Afarrră!

Randolph dispăru ca luat de vânt şi reveni peste câteva minute, însoţit de patru copii care purtau pe cap tăvi înmiresmate. Dar Eric cel Vânăt nu apucă să se bucure de

ospăţ. Ran* dolph, evident rin jind, îi spuse într-o doară:

— Sir, preotul spune că iar o să ne viziteze ĂIA!

Eric văzu negru în faţa ochilor:

— Paştele şi păştuţele mamii lor, numai la noi s-au găsit să aterizeze? aruncă cu un jambon după slujitor, dar îl nimeri în piept pe unul din copii care începu să sughiţe mărunt şi să se învârtă în cerc.

Eric îşi puse coiful de duminică şi sărbători legale, zalele de la nuntă şi ieşi indispus. În scurtă vreme curtea era încălecată. Nu avură mult de mers: de pe coama dealului se ridica un fum galben şi puturos.

— Ce le-aş mai trimite o săgeată în fund, se îmbăţoşa un nevârstnic, fiul lui Angel Newcastle, bogătaşul.

— Au costume de vanadiu, ecrane de autoapărare, îl puse cu blândeţe la punct unul dintre sfetnici.

Se opriră într-o vâlcea, cu iarba prăpădită şi arsă. Vârful argintiu al rachetei depăşea cu mult vârfurile copacilor. În jurul ei trebăluiau fiinţe mititele, îmbrăcate colorat. La un semnal toţi intrară în rachetă, doar unul dintre ei, îmbrăcat într-un costuma? portocaliu, înaintă nesigur spre ei pe nişte picioare strâmbe şi care scoteau se întei. Făcu gesturi paşnice cu mâna. Eric îi răspunse plictisit la salut.

— Venim din Sirius X 234, grăi melodios fiinţa portocalie.

— Steaua 14, vecinătatea cometei Halley, bombăni preotul frământând alene nişte mătănii cât doi bostani.

— Vrem să vă ajutăm, să vă ridicăm!

Eric îl opri cu un gest scurt:

— Mulţumim, şir, avem de toate, şi mai bune şi mai rele, recolta e bună, hameiul vârtos!

— Eventual ceva radar, substanţe radioactive, mai încercă astronautul.

— Nţ! La ce bun? Le strică dracii ăştia de copii una-două!

— Măcar telefoane să vă instalăm! Ieftin, avantajos, economic, spuse cu disperare în glas portocaliul!

Eric îi zâmbi frumos:

— Aveţi o ţâră de răbdare, domnule cosmonaut! Şi întorcând capul peste umăr strigă neglijent: domniţă Rowenta, aibi bunătatea de-ţi arată obrazul!

Din spate veni, cu faţa îmbujorată, o fată bălaie, rumenă, cu cosiţă bogată.

— Domniţa Rowenta, şir, face cât o

centrală telefonică! mai ales că nu e nici cuplată, nu sună ocupat. Dacă avem râcă cu franţujii, îi anunţă domniţa Rowenta. Încoardă-ţi, dară, bojocii domniţă!

Fata dădu capul pe spate, ochii prinseră să fi scapere suntei şi slobozi un urlet înfricoşător: caii se ridicară în două picioare, portocaliul se prinse de dârlogii unuia, cu casca aburită pe dinăuntru!

Eric îşi reveni primul:

— Apăi, cam aista-i tot, sir! Vedeţi că n-avem nevoie de nimic!

Astronautul se dădu în spate, apoi, fără obişnuitele gesturi de salut, alergă spre rachetă, al cărei vâri se îndoise puţin după intervenţia gingaşei făpturi.

Eric şi suita lui întoarseră alene caii şi curând dispărură după un dâmb.

— De ce naiba nu se duc la incaşi? Au

acolo şi cosmodroame şi loc unde să se zbânţuie, nu peste recoltă!

Eric era sincer supărat, dar îşi spuse că n-ar strica să dea o raită pe malul mării, nu de alta, însă domniţa Rowenta, în focul ei, scăpase un urlet care echivala cu o chemare la bătălie...

BASILE

Astăzi se împlineşte o lună de când a apărut în viaţa mea, spulberându-mi liniştea şi micile idealuri de om ajuns la o oarecare maturitate, nu numai de gândire, Basile. Mâna destinului, căci există, s-a prezentat sub forma unui fox isteric, care în loc de *btma-zina*, s-a uitat cruciş la mine, după care m-a considerat copac, asta în casa mea, sub privirea plină de admiraţie a consoartei care l-a luat în braţe. Eu m-am dus să mă schimb. Roade totul, de

preferinţă haine, desigur predilecţia manifestă o are pentru ale mele: am devenit ordonat. Îmi ţin hainele pe dulap, iar în zilele cu ploaie, când se pare ca îl supără reumatismele, mă îmbrac acolo. Mai greu este cu pal» tonul, dar vă asigur că se poate, aşa cum se poate face şi un nod corect la cravată având ca oglindă zugrăveala tavanului;

Şireturile de la pantofi au ajuns aţe; mai rămâne să-mi ia cureaua şi ajung infractor sub arest în propria-mi casă. Ştiţi foarte bine cum arată teroarea, care este definiţia ei: are coardă scurtă, ca un deget păros, şi cu ea bate tam-tamul în moi bile, la orice oră din zi şi din noapte. Mai ales noaptea, când încerc să visez şi altceva decât expoziţii chinologice. Nunii reuşeşte: Basile mi se insinuează sub pleoape, în

cazul în care n-o caută pe stăpână chiar în pat, ajunge să fi aud respiraţii ca să-mi declanşeze un viciu ruşinos: plâng cu capul în pernă, cu pumnii la gură să nu îmi audă suspinul, să nu se bucure de lacrimile mele, sadicul care patinează în bucătărie pe ciment, izbindu-se cu capul de uşă. Mă urăşte: asta i se citeşte în ochii roşii, în smocul de barbă ce i se ridică ameninţător la vederea mea: arată nişte colţi frumoşi, se face că muşcă dar renunţă şi zâmbeşte, da, zâmbeşte, animalul! încerc să-i susţin privirea, uneori reuşesc, dar nu pot întotdeauna să latru batjocoritor. Asta ar fi victoria mea, dar şi internarea… am început să încărunţesc, e drept imperceptibil, dar fenomenul e prezent, număr fire albe şi mă trezesc cântând din succesele de tinereţe ale lui Zavaidoc. Nu mai e mult până mi se

va da de mâncare cu pendulul lui Maxwell.

Godzila asta cu gabarit redus m-a plimbat în două săptămâni prin toate ungherele oraşului, cu pasiunea lui de arheologie practică; suntem câţiva nefericiţi care datorită unor basili vom ajunge să descoperim cenuşa vreunui foc haiducesc de acum cinci secole.

Aşa am legat câteva prietenii triste, unul dintre noi care are o cotarlă lungă, cu burta pe pământ şi picioare laterale, a ajuns la băutură: noi îl înţelegem; are câinele de doi ani, doamne, un câine care trebuie plimbat de trei ori pe zi, indiferent de anotimp. Acum bietul a mărit raţia de alcool: javra are insomnii.

Visăm stând în cerc, smuciţi din când în când de fiarele; astea energice, un bărbat, un adevărat bărbat, un angajat al

„Carisajului, un om integru căruia să-i asigurăm o bătrâneţe liniştita în caz că… cu toate că nu se ştie, dacă ipoteticii pantofi din pielea lui Basile nu ar începe să latre… Poate că totuşi mie îmi surâde şansa de astă dată: de două nopţi Basile lipseşte de acasă! Am spus, dragi tovarăşi, şi două rugăciuni de speranţă! Iartă-mă, dragă prietene, posesor al unui fox de sex opus, dar dacă l-ai lăsat în casă, ţine-l şi lasă-l să-şi întemeieze un cămin în apariamentul dumitale, că îi dau şi zestre.

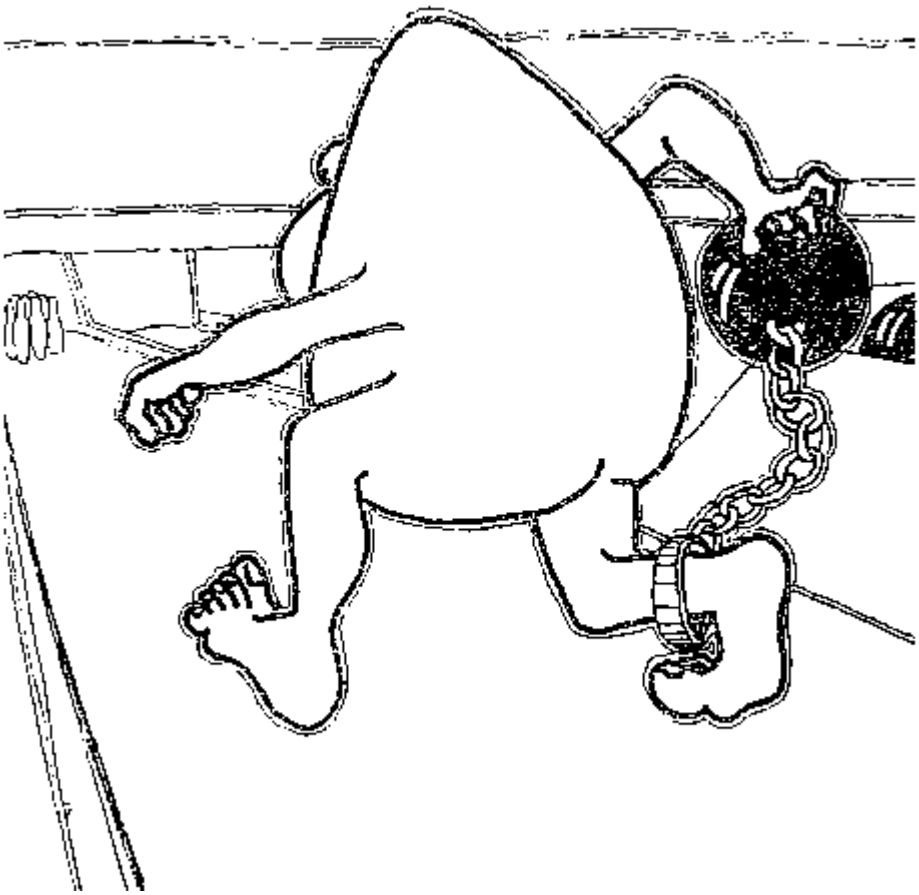

La început oamenii scoteau sunete nearticulate. Femeile, ca de obicei, scoteau mai multe sunete. După aceea le-au ar, ticulat, sunetele, bineînţeles. Comunicarea la început avea as* pect folcloric şi se făcea de pe un deal pe altul sub forma: „Mă,

Gheorghe, măăă! Ha! Ce faci, mă a? E!” Şi pe atunci se întâmpla ca telefonul să sune ocupat, respectiv unul din ciobani să fie plecat la stână, ori în alte interese de brânza. Telefonul modem a fost descoperit la 17 martie 1876 în dulap la Graham Bell. El este considerat tatăl telefoniei, mama nu se ştie cine a fost, dar s-au mai văzut cazuri de invenţii fără mamă. Telefonul a pătruns rapid în viaţa cotidiană. În comuna primitivă telefonarea se făcea prin atenţionare, respectiv de pe un deal era rostogolit un bolovan pentru a-l face atent pe interlocutor. De obicei nu era făcut atent, ci era făcut mort. În epoca de fier forjat a apărut telefonul fără fir, cunoscut în popor sub denumirea de bârfă. „Ai văzut-o pe Cromagnoneasca, iar şi-a schimbat mastodontul!” sau „Las* că se întoarce

Iguanodoneanu de la vânătoare, atunci să vedem pe unde scoate blana madam, că toată vara a bătut peşterile de pe litoral cu un *Dinozaur – alfa*, cu număr de Roma…”

În evul mediu telefonia avea un caracter feudal. Veştile urgente se trimiteau cu buciumul, cornul şi curierul. Ele ajungeau repede; dacă era anunţat un botez, naşti soseau pe când finul era deja feudal pensionat. După ce a apărut telefonul modern au apărut şi necazurile: cuplările greşite, care mai adesea duceau la – divorţ, deranjamentele care se reparau cu lizadon şi carbocif, adiţionările, dintre cele mai simpatice fiind acelea când plăteşti taxă de telefon fără să ai telefon.

Cum se instalează un telefon? Un telefon se instalează pe o măsuţă. Dar ca să ajungi să-l vezi pe măsuţă trebuie să ai

părinţi iubitori, care la împlinirea vârstei de 5 ani îţi fac cadou o cerere de instalare pe numele tău. După terminarea liceului dai o raită pe la telefoane. După aceea te întorci acasă şi te apuci de facultate, te încadrezi în câmpul muncii, depui o disperata activitate obştească, poate-poate, dar în general nu, apoi te căsătoreşti, faci copii cu soţia, începi să-i creşti, începi să te ramoleşti şi, într-o zi, când familia înlăcrimată şi doctorii neputincioşi stau la căpătâiul tău, aduce poştaşul o adresă: „Cartierul în care locuiţi dumneavoastră nu este trecut încă în planul nostru de instalare a posturilor telefonice”, respectiv fiind informaţi despre starea de ducă în care te afli te anunţă ca acolo jos încă nu se pun telefoane, comunicarea cu cei plecaţi făcându-se numai şi numai cu ajutorul spiritelor. Mai există o metodă

veche: dacă ai cunoştinţe la telefoane.

Cea mai nouă invenţie în domeniul telefoniei este videotelefonul, adică „vezi tu telefon cândnţi-oi vedea eu ceafa”.

GEOLOGIA

Geologia, ca şi agricultura, se ocupă de pământ. Geologii sunt un fel de şefi de cadre ai pământului. Ei intră în peşteri pentru a căuta pe unde să iasă ca să poată spune ce e speologia. Fraţii siamezi ai speologiei sunt stalactitele şi stalagmitele, un fel de ţurţuri cu diplomă de stat. Geologii au la ei lanterne, salam şi hărţi care nu le folosesc la nimic. Poartă în cap nişte căşti de protecţie împotriva muncii şi pietrelor care pot să fi izbească cu diverse prilejuri şi colţuri ascuţite. Geologii stabilesc vârsta straturilor grafologice ale pământului şi întocmesc certificate de naştere. S-a ajuns

de comun acord că vârsta pământului este matusalemică, dar în niciun caz mai mult de atât. Cum a apărut pământul?

Pământul a apărut pe rând. La început n-a fost nimic, numai beznă mare şi stele, vagabonde, meteori, comete şi cometi cu coadă. Mai exista aşa-numitul praf cosmic care s-a întărit ca să nu polueze atmosfera vidului. El s-a întărit rotund şi turtit la cei doi poli, adică patruzeci de lei. Multă vreme s-a crezut că pământul e plat, de exemplu ca un platan, sau că e sprijinit de nişte elefanţi. Cu trompă. Pe atunci elefanţii nu aveau trompă pentru că nici nu existau până nu i-a descoperit Darwin. După aceea un timp a fost era glacială când nici nu puteai să ieşi din casă, dar microorganismele ieşeau, ca de exemplu Euglena Viridis, care seamănă cu un pantof

de damă. Într-o bună zi zăpada şi frigul s-au topit şi s-a făcut o climă foarte ecuatorială cu păduri virgine greu de explorat. Oamenii, care au aşteptat în copaci să se facă cald, s-au dat jos şi au pus mână de la mână de au făcut epoca fierului forjat. Ei erau matriarhi din tată în fiu, femeile fiind bărbaţi şi respectate. După aia unii s-au făcut patriarhi şi aşa au rămas. Oamenii primitivi trăiau al dracului de mult, de unde şi expresia „vârstă patriarhala”, dar şi femeile trăiau când cu unul când cu alţii. Dacă acest lucru se petrecea atunci când femeile erau bărbaţi, atunci orice bărbat ar fi ajuns mamă, dar, slavă, încă niciun bărbat n-a alăptat.

În tot acest timp, adică între timp, că avea vreme, geologia a făcut cărbuni şi petrol. Benzină de 98 n-a apucat să facă,

aşa că nu se găseşte nici azi. Geologii sunt excursionişti în interes de serviciu. Umblă foarte precis de colo-colo în peisaj, uneori şi în sens invers, şi ciocănesc în munţi pentru a descoperi feldşpaltul, silicoza, vandaliu şi alte metale preţioase.

Unii au făcut experienţe interesante ca să vadă cât pot sta singuri sub pământ, fără „Melodia preferată”, bardezi, colegi şi soacră.

S-a dovedit că pot să stea mult. Când au venit sus au recuperat zilele care au stat jos. Geologii sunt şi vulcanologi. Când erupe un vulcan se duc la marginea lui şi iau notiţe.

Un vulcan celebru este cel de la Napoli care erupe contra cost în sezonul turistic. De aici vorba „vedi Napoli, poi mori – dacă te apropii prea mult”. Fără geologie n-am şti

câţi ani avem. Aşa ştim.

Omenirea are 20 de milioane de ani bătuţi pe muchie şi pe controlate, cu carbon radioactiv, un fel de carbon care se pune în radio şi după aia se da drumul.

UN BASM CA ÎN POVEŞTI

A fost o dată – de două ori, hai de trei ori, un împărat mare şi tare, pe nume Cobol împărat. Şi avea el o fată, numai una, mândră în toate cele şi celelalte, cum e Petrică între sfinţi şi Vega printre stele.

Ei, şi veni şi sorocul măritişului, că de-acum Kartella era destul de măricică (peste 1,72). Întâi s-a gândit s-o dea la baschet, dar nu se făcea orişicât apoi s-a hotărât, prin chibzuire, s-o mărite.

Dădu sfoară, funie, aţă pe cuprinsul împărăţiei. Mamă, ce îmbulzeală a fost după ce-a apărut anunţul în ziarul local!

Veneau pretendenţii ca albinele la miere, ca peştele la nadă, ca musca la... arat.

Împăratul Cobol ieşi în cerdac şi zbieră mândru: „Mă, ei i vă dau fata, singură la părinţi, fainâ... pardon, citită şi răscitită, dacă îmi spuneţi câte stele sunt pe cer. Cel care nu ghiceşte, calculează, ori presupune corect, ştiinţific, că de empirism m-am săturat, unde îi stă opozabilul acolo îi va sta materia organizată superior. La treabă, ginerilor, nu *pierdeţi* din 8-ul productiv că e scurt1.

Cei din ogradă se priviră cam galben-cruciş, dar pas de mai ieşi, că atâta aşteptau străjile, să-i ia în suliţe şi halebarde.

Scoaseră ei din coburii şeii binocluri, monocluri, lunete, chiuvete, mofete, rigle,

şublere, şube să nu le fie frig noaptea, că aici aşa era obiceiul din străbuni: după zi venea noaptea şi invers.

Trecură şi cele 8 ore, împăratul ieşi din nou în cerdac. Primul se apropie de el prinţul Fortran, înalt, chipeş, pe un bidiviu ce mânca jăratic programat şi ştia primul milion din pl, *ei pătrat*. Împăratul îl ascultă, apoi călăul făcu un gest scurt, nu lipsit de gingăşie, pe care îl repetă şi cu Display cavaler de Feed back şi cu toată ceata neorganizată de pretendenţi. Împăratul rămase cam trist, fata zburda prin peisaj, nu îi trebuia ei niciunul din prinţii ăştia făloşi cu tot felul de sisteme şi calculatoare într-o zi se prezentă în faţa împă ratului cu un tinerel cam sfios, cam student de felul lui, care roşind puternic, scoase din buzunarul jeanşilor un minicalculator şi, după ce

moşmondi pe claviatură, spuse fără să clipească:

— Afla, nene, pardon, înălţate, că la ora actuală pe cer sunt 13.456.654.234.977.035.666.721.349 stele. Dacă nu mă crezi, numără-le!

Împăratul îl pupă drăgăstos şi zise:

— Dragul meu *ginere*, asta am vrut să ştiu... vezi tu, toţi cel care s-au prezentat la mine au venit cu *şade* din import. Numai tu încurajezi gândirea natală. Ia-o şi fiţi fericiţi până la anumite adânci bătrâneţi.

Şi cei doi aşa făcură.

Morala:

Ca să citeşti un prospect în limba engleză trebuie să ştii englezeşte...

Pipa fără muştiuc: un mijloc agreabil de a-ţi face nervi pe nepusă masă şi după masă. Creşte colesterolul, bate inimioara

mai repede, simţi ca trăieşti şi respiri greu. Fumătorul pl, pe-i fără muştiuc trebuie să îndese bine şi mult tutunul în pl, pe, să-i dea foc, după care să caute cu calmă disperare locul pe unde să tragă din ea. Gustul este agreabil, ceva între un cocteil de nicotină şi fiere, îndulcit cu sare amară. În caz că nu se găseşte locul de tras din pipă, se iese pe balcon, de unde se strigă la copiii vecinilor, se strigă la vecini, se pune întrebarea *de cel* în caz că vecinii nu sunt acasă se dă cu pumnul în masă, se reia strigătul la nevastă. Pentru burlaci ultimul remediu este ineficace. Pentru revenirea la tonusul normal se dă drumul la televizor, unde se vizionează ultimul mare meci de verificare al echipei reprezentative de fotbal cu *Avânint Fabrica de becuri şi veioze*.

Leagăn pentru copii fixat de perete:

acest leagăn rupe cu tradiţia, cu prostul obicei de a instala leagănul suspendat de ceva, pentru a realiza acel *huţa-huţd* absolut indispensabil pentru statutul de leagăn. Leagănul acesta se fixează direct pe perete cu un piron zdravăn. Se instalează copilul şi i se face vânt. Desigur, o singură dată… el trebuie să ştie de mic că viaţa nu este numai *huţa-huţa*, ci poate fi pur şi simplu *huţa*. O mică trusă medicală e binevenită. În caz că odraslele au depăşit vârsta legănatului nu mai e nimic de făcut: ştiu ei şi singuri să se dea în bărci.

Ochelari de soare fără lentile: aceşti ochelari feresc vederea de razele solare numai dacă stăm în casă cu jaluzelele trase. Ei se găsesc de vânzare la shopuri, sau pe sub mână. Pentru achiziţionarea lor trebuie minimum de cunoştinţe în domeniul limbilor

străine şi 3 kg de prostie.

Soacră care nu vorbeşte: în domeniul acesta orice inovaţie este sortită eşecului. Vorbeşte, madam, vorbeşte…

Ceas de mină cu pendulă: el arată ora exactă. Atunci când funcţionează. Când nu arată, stă. Multă atenţie la izbituri. Curiozităţile pur mecanice trebuie lăsate deoparte, odată cu capul care poate fi uşor cutremurat de pendula masivă din bronz aurit sau aur bronzat. Acest ceas nu se întoarce decât odată cu posesorul, în caz că nu e plecat. Se întoarce pe o parte şi pe alta, insensibil la proteste, de 4 – 5 ori, după care posesorul se cere moaşă comunală în Bucureşti sau ajutor voluntar la „Salvamont” ca saint-bernardez.

Tavovelişniţă muitifazică: o îmbunătăţire certă a tavovelişniţei

monofazice care, desigur, va fi mult apreciată de gospodinele care nu fac nimic.

Sacoşe de nailon din rafie: comode la dus şi întors, încăpătoare, cu mânere design în formă de degete. Nu se găsesc în comerţul de stat, nu se găsesc deloc. Fundul acestei sacoşe este redus la minimumul necesar, adică lipseşte. De asemenea umil din pereţii laterali pentru o aerisire eficace.

ACTIVITATE SPORTIVA

Am câţiva copii, soţie, soacră legitimă, 9 dioptrii şi lucrez la un centru de calcul; în viaţa mea n-am făcut ceea ce se numeşte mişcare, sport în aer liber – o singură dată am jucat fotbal cu copiii în spatele blocului şi am transformat o lovitură liberă, conform indicaţiilor unui băieţaş drăguţ, cu ambele picioare deodată. Stângul l-am dus la slujbă în ghips, amp de două luni, dreptul era

vânăt şi cu o unghie uşor smulsă de tot.

Acum o săptămână m-a chemat tovarăşul director, Dumnezeu să-l ţie:

— Ce activitate sportivă depui dumneata, aşa în general?

— Nici în general, nici în locotenent, tovarăşe director, sunt extrem de miop, slab că mi se văd coastele când respir, de parcă aş fi înghiţit un coş de nuiele.

Cred că nici nu a ascultat ce am spus, pentru că după 5 minute de stat cu nasul într-un carnet, timp în care a scris de zor, a ridicat la mine doi ochi frumoşi şi ierarhici:

— Mâine la ora 8 să fii la stadion, în chiloţi de gim» nastică, maiou şi tenişi albi! Mi-a mai făcut un semn delicat cu mâna: „ieşi afară”.

Acasă am discutat cu soţia despre viaţă, mi-am recunoscut câteva păcate

conjugale: în urmă cu doi ani am fumat pe ascuns în baie şi am băut singur o sticlă de bere tot în aceeaşi încăpere. Apoi m-am împăcat cu soacră-mea, i-am pupat negul respingător de pe nas, dar nu-mi mai trezea niciun fel de sentimente ca altă dată. Mi-am privit copiii cum dorm, le-am mângâiat, cu un pui de plâns în gât, creştetele blonde şi le-am urat printre lacrimi: „Somn uşor, îngerii lui tata”.

Toată noaptea nevasta şi soacra au vopsit o pereche de indispensabili, se care după ce au coborât-o în berna mi-au scurtat-o până sub genunchi cu aproximativ 10 cm.

La ora 8 dimineaţa am fost la stadion; aşa o jale mare şi amară m-a apucat, când mi-am văzut câţiva prieteni şi colegi, tot de la calcul, zgribuliţi, cu picioare subţiri şi păroase, ca ale mele şi ale puilor de Gostat

calitatea a II-a, că i-am mai tras un ropot de plâns viril în vreme ce mă făceam că-mi leg şireturile de la tenişi.

Nu ne-am vorbit, am dat mâna ca la înmormântare. Un tovarăş voinic ne-a aliniat în faţa unor garduri şi a tras cu un pistol. Unul dintre noi, care fusese pe front, a luat-o peste terenul de fotbal răcnind: „Nemţii, la atac!!”, alţi doi au fugit şi ei, dar în sens invers, peste gardul de sârmă. Am fost singurul care am fugit înainte. Primul gard l-am doborât, al doilea mi-a învineţit ţurloaiele, al treilea l-am trecut pe burtă, apoi nu mai ştiu nimic... Colegul, care fusese pe front, apucase în acest răstimp să-şi sape o tranşee pe linia de 16 metri. Nu l-au scos de acolo decât seara târziu şi numai după ce au semnat un armistiţiu în care el a cerut respectarea clauzelor de la Geneva,

din 1929, cu privire la tratamentul prizonierilor de război…

M-am întors acasă pe picioarele mele, am adormit în timp ce mă descălţam şi aşa, în unghi ascuţit, am fost culcat. Am tras un somn ca şi cosaşii, pe spate, sforăind puternic, şi a doua zi am fost primul la bazin.

Mi-au fost într-un fel de folos zbieretele unor colegi care veneau cu argumente firave ca nu ştiu să înoate, pentru că, aplecându-mă să văd fundul bazinului, am căzut în apă şi am fost scos cel mai de departe din bazin, aproape de jumătatea lui. Acasă, în timp ce beam al zecelea pahar de ceai şi explicam ce simte omul când nu are ce respira, a sunat un tovarăş de la sindicat care m-a felicitat, mi-a spus să merg tot înainte şi m-a anunţat că am primit singur

un birou cu două aparate de import. Prospectele aveam să le primesc după a treia zi de concurs.

Aceasta a fost cea mai frumoasă, am dedicat-o aruncării diverselor obiecte ca de exemplu: o farfurioară de lemn, o bilă de fier. Tranşeea colegului meu au folosit-o arbitrii. Eu am azvârlit foarte bine discul, cu putere şi departe, însă în pieptul unui coleg. El a făcut timp de 5 minute *biii*, eu am luat-o la fugă, am mai apucat să şoptesc „iertare”, apoi iar nu mai ştiu nimic. Am fost declarat învingător, colegul pălit a fost declarat la spital.

Tocmai plângeam cu capul sub plapumă să nu mă audă copiii, când a sunat din nou telefonul, acelaşi tovarăş sindicat mi-a spus felicitări, colegul este în afara oricărui pericol şi posibilitate de a reveni în colectiv

mai repede de câteva luni şi m-a anunţat că dimineaţa chiar maşina tovarăşului director mă va duce la o altă activitate sportiva, de astă dată interinstituţii.

Îmi cer iertare dacă am supărat pe cineva la viaţa mea, dacă i-am făcut vreun rău. Rog pe cei câţiva prieteni pe care îi am, şi din copilărie şi din maturitate, să aibă grijă de familia mea. Mâine au loc probele de lupte libere…

ROBINSON 24 H

Întors de la serviri (bere cu băieţii), am găsit în camera mea întrunit un divan ad-hoc, compus din soţie, soacră, copiii mei, copiii lui Vasile şi părinţii acestora. În total 9 persoane, cu mine.

Am bănuit că s-a întâmplat ceva rău, sau ceva foarte plăcut; un deces neaşteptat, un loz în plic de 50.000. Nu era niciuna nici

alta, pur şi simplu prietenul meu cel mai bun, un înverşunat drumeţ pe jos, reuşise să-mi convingă clanul care timpul să ieşim în peisaj, să umblăm ca nebunii pe jos prin munţi.

De când mă ştiu n-am avut apetit de haiduc fugind de pe teră, aşa că le-am întors spatele şi m-am dus să-mi încălzesc mâncarea ce se arsese în toiul discuţiilor. M-au urmat cu toţii, minus copiii, care au întors camera pe dos într-un timp record, spre bucuria părinţilor care îi aprobau binevoitori, spunând că un copil vioi e un copil sănătos. Sunt de acord, dar să fie sănătos la maică-sa acasă, nu în camera mea, care în jumătate oră arăta ca un cuib de gangsteri fugiţi.

M-au urmat cu conştiinciozitate până lângă patul pe care m-am trântit ostentativ,

s-au aşezat pe marginea lui, soacrj pe marginea mea, aşa că la orele 20 am cedat, hotărând într-un glas ca peste două zile să ne ducem în munţi la iarbă verde ca nişte vaci după o iarnă grea.

Am încercat cu o zi înainte să-i trag o cefalee dar m-am trezit cu câteva kilograme de cartofi pe tâmple, mi s-au dat mai multe algocalmine, aşa că duminica dimineaţa eram cu adevărat bolnav, un fel de mahmureală combinată cu greaţa şi gât de lup.

N-am scos, bineînţeles, maşina din garaj, am luat un tren personal care ne-a dus vreo 4 ore, după care am coborât într-o haltă unde cantonierul s-a uitat la noi ca la un inspector de divizie.

Nimic de zis, era frumos, mai ales munţii cu tot utilajul necesar, curgea şi un

pârâu pe aproape şi am propus timid că ar fi minunat să ne oprim acolo, ce să mai urcăm, şi de aici se văd munţii la fel de bine şi de înalţi.

S-a lăsat o linişte mare, ca la căpătâiul celui fără salvare şi 16 perechi de ochi m-au privit cu milă, dispreţ şi altele. Am înhăţat atunci cel mai greu rucsac şi, cocoşat, am început să urc primul pe o potecă ce s-a terminat după câţiva metri. Umblam între ferigi până la brâu, n-aveam cum să le depărtez, în timp ce trupa mă urma cu o voioşie absolut nelalocul ei. Când am vrut să mă opresc şi să îmi trag răsuflarea, Vasile mi-a proptit un genunchi amical în şale şi a zbierat: „Hai, mă, gagauţa!

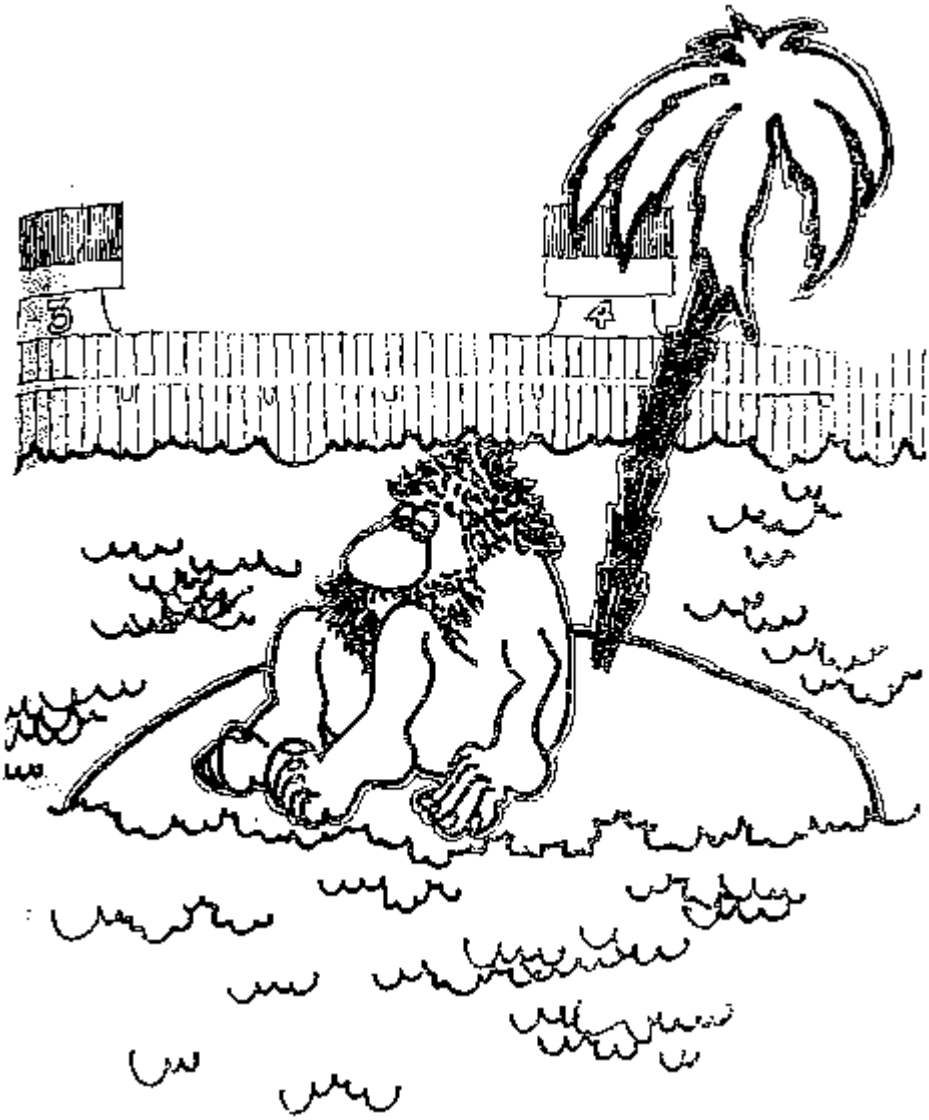

Dacă nu aş fi avut tona de materiale în spate, poate că-l pocneam, dar aşa m-am rezumat să icnesc protestatar. N-ave cine să mă audă. Am mers până când picioarele mi-

au spus poli, ticos: „salut, tovarăşe” şi m-au lăsat. Rucsacul m-a tras în, tr-o parte şi m-am oprit într-o poieniţă, cam la câţiva zeci de metri, cu o narcisă în gură. S-a râs copios de mine, însă niciunul, nici măcar copiii mei cărora mă zbat să le asigur un viitor bun, nu mi-au întins mâna. Se hlizeau în mod colectiv şi se odihneau, nemernicii, în acest timp! Când am ajuns sus am vrut să înjur, dar din gura nu mi-a ieşit decât un fel de şuierat de samovar pe care l-au tălmăcit fiecare după vârsta, grad de rudenie şi respect lipsă.

După un secol de mers, dacă nu chiar vreo trei ore, ne-am oprit într-o splendidă vale, unde am hotărât să poposim. Dar valea s-a dovedit a fi un fel de mlaştină destul de uda, aşa că am pornit mai departe, eu fiind bineînţeles cel mai ud datorită greutăţii

suplimentare. Clefăiam prin noroi ca un… da, ca un porc, dar nu-mi mai păsa, putea să vină la mine şi ursul să mă înhaţe. Mergeam fără niciun gând, mă plesneau crengile peste faţă şi îmi spuneam din când în când că trebuia să plătesc pentru toate păcatele vieţii mele. Când ne-am oprit definitiv credeam în Dumnezeu.

Mi-am scos inchiziţia cu bretele de pe spate şi m-am prăbuşit fără ruşine în peisaj, dar m-am sculat cu aceeaşi viteză fiindcă am deranjat un muşuroi de furnici, fetele fiind probabil în ora de somn.

S-a râs din nou de mine, mi s-a spus chiar că Fred Astaire a fost un diletant începător, că mişcările mele dovedesc capacităţile nebănuite ale omului de a se dezbrăca în chiloţi în câteva secunde atunci când interesele o cer. Şi le cereau. Am căzut

în plină copilărie, ca pe vremea când aveam pojar, dar nu mă ardea atât pielea, cât mă ardea sufletul.

Doamnele au golit gastronomia pe o pătură, iar eu cu Vasile şi copiii noştri am trecut la ridicarea cortului. I-am implântat cu nădejde prietenului meu un ţăruş în piciorul stâng, încât, la urletul său absolut firesc, pădurea a început să fremete şi s-au auzit mai multe minute în şir zgomote şi tropote, crengi rupte, ca la apropierea focului. Cu sfoara care trebuie să susţină ţăruşii, am strâns uşor de gât pe doi dintre copii, unul al lui, unul al meu, cei care rânjiseră mai mult pe când mă aflam eu în vale cu narcisa în gură.

I-am scos şi i-am rostogolit mai încolo, aproape de foc, dar nu era încă ora să frigem carnea de porc, Vasile m-a însărcinat

să ţin pânza cortului sus, am ţinut-o şi, când mi-a venit mai bine, am scăpat-o din mâini peste nevastă şi soacră care stăteau aplecate şi curăţau ridichi. Până le-am scos din captivitate au trecut nişte minuţele bune, erau îmbrăţişate şi pline de bulion. Nu mi-au spus nimic, dar am înţeles că trai bun de aici înainte nu voi avea cu ele numai dacă le aduc lunar acasă câştiguri de peste 40.000 de lei, ceea ce numai în filme s-ar fi putut întâmpla. S-a înserat, şi noi eram cu cortul tot ficaşcă. Am profitat de întuneric şi am încercat să bat un ţăruş cu fiul meu cel mai mic, dar m-a muşcat!

În fine, luna era sus, cortul sus, apa fierbea în ceaun şi eu cu Vasile am băut câte un pahar cu ţuică. Le-am dat şi doamnelor, ca să şterg proasta impresie, dar era niţel oţet pe care uitaseră să-l toarne în mâncare.

Au rămas cu aceeaşi impresie, dar la ea s-a adăugat una cam neplăcută: ploaia, care în timp scurt a devenit realitate. Ne-am înghesuit în cele două corturi alăturate şi m-am culcat lângă soţia lui Vasile care mi-a şuierat: „Barbă-albastră!”, am ieşit rapid şi m-am ciocnit cu Vasile care se apăra de câteva cratiţe ce zburau din cortul *men*. Femeie fidelă, scumpa mea soţie, am trecut unul pe lângă altul, în patru labe ca şi căutătorii de comori, fulgerele ne luminau feţele răvăşite, dar nu era vreme de analiză.

Soacră-mea stătea sub un brad şi mă blestema alene în timp ce copiii mei ne strigau din cortul vecin. Copiii lui Vasile nu erau!

Am început să fugim prin pădure, să urlăm după ei, dar nimic, era ora trei dimineaţa şi noi executaserăm deja câteva

transhumanţe. Vasile încărunţea încetişor sau mi se părea mie…

Ne-am întors în zori la corturi, cu capetele plecate şi nădragii sfâşiaţi. Femeile boceau folcloric, copiii mei erau legaţi de un copac pentru eventualitatea dorinţei de a pleca. Am auzit în liniştea aceea înfiorătoare nişte chicote subţiri: cei doi erau în bradul de lângă cortul meu…

A urmat o scenă pe care nu vi-o descriu, dar mie mi-a făcut plăcere; am trecut şi eu la fundul urmaşilor mei, cu o curea… păsărelele nu se mai auzeau, era un guiţat general şi un cor care cerea iertare, dar n-am avut milă, nici eu, nici Vasile.

Am adunat totul, fără un cuvânt şi eu am pornit prinţul la vale, fluierând un cântecel din armată. Acum stau şi mă uit la televizor, clanul meu doarme pe unde a

apucat. Cel mai mic pe o anume instalaţie, mă duc să văd ce face, încă nu ştie să înoate.

ARSENAL LINGVISTIC DE SEDUCŢIE

panoplie gramaticala, cu comentarii ţi bibliografic

I

FEMEIA, BĂRBATULUI

Substantive, îndeobşte zoologice, cu nuanţă diminuti, vată: iepuraşule, pentru unul simpatic şi cu urechi lungi, ursuleţule, vulturaşule, mai ales acolo unde el este vânător, inoroguţule, celui care a fost înşelat o dată, cuţulache (citit cuţulaş).

Adjective, cu trimiteri la particularităţi anatomice: burticică, aşchiuţă, veioză (cap mare, picioare subţiri) devenit adjectiv din cauza unui clipit sub formă de tic nervos, părosule pentru cei care se rad o dată la

luna, mascalţonel, simpaticului parşiv care nu uită să aducă flori la zilele aniversare.

Verbe, care prin antinomie creează un oarecare efect duios: umblă-iute, strigă-tare, fă-le-ncoa', mâncărime, tendenţios la adresa celui care mănâncă şi insistă mult.

Onomatopee, lapidare de obicei, cu iz conjugal: ofulé, bâz-bâz, cât-mât, hei-hei.

Observaţii: Bărbaţilor li se adresează puţine apelative florale, din motive lesne de înţeles: nu-i poţi spune garoafa celui care miroase a trandafir. Augmentativele pot primi sensuri dulci; năminoiule, spre exemplu, sau prin opoziţie stârnesc un cald efect hilar: prăjinuţă, batozei, umflăţicule, jeangrosişorule.

Autorul a întâlnit şi un substantiv foarte ciudat: *portofelule*, respectivul fiind probabil sau încăpător, sau cu piele fină, sau

să lăsăm.

Bibliografic orientativă:

Prapur Eleonora, *Onomastica psihologică şi curba divorţurilor în comuna Brambura*, între 1876 – 1901, Editura Părintele Pafnutie, f.a.

Pârlitzelu Machidon, Fluieratul în degete la popoarele nordice, mss.

II

BAR DATUL FEMEII

Substantive florale: toată flora noastră, minus unele plante cu două nume, sau plantele furajere, iarba, trifoiul numai cu patru foi şi sub 25 de ani.

Zoologice: au o arie mai restrânsă, dar ca o specificitate (citiţi repede de mai multe ori acest cuvân t şi căutaţi-vă limba apoi) şi anume că bărbaţii folosesc combinaţii zoomorfe; peştevulpe, mâţăcâne, racuursu.

Variante zburătoare nu se înulnesc prea des însă cei care locuiesc la altitudine le folosesc m şi prin subconştient: pitpalac rujat, ghionoaie oxigenată, prepeliţă cu zulufi, botgros platinat.

Onomatopee: zât, Gherrrghină, şadap, ho, ei-ei, afară că spargâî!

Observaţii: Bărbaţii cu predilecţie pentru diminutivul micşorat: pisicuţicule, gărgăricuţică, reginuca nopticelii, asta seamănă cu Boticelli, dar nu-i nicio pagubă.

Autorul a întâlnit des la bărbaţi forma tăticule pentru mămicule şi băieţaş pentru fetiţă. De asemenea a mai auzit, Daradoxale la prima vedere, formele: dulăpiorule, aplauzel, jravo-bis, piperaş, taie-spânzură (!), dillingeriţo, cetăţuie, bimjam-bum, glisantă, unuşicuunu, icoană de care n-a aflat patrimoniu, de Paris verde.

De la o anumită vârstă toate apelativele alintante se însoţesc de hmm, mda, ehh şi cadouri.

Bibliografic selectivă (la nimereală):

Plapumă Savin B., De la durdă la puşca cu repetiţie, mss.

Un colectiv format din Gheaţă N” *Lăptişorul de matcă la romani*, Actaie transcendentaliae, an I, nr. 1, pg. 1 şi coperta.

Răbdare Eustaţiu, *Formule de politeţe în comuna primitivş şi comuna Satu*, (în) Revista Haiducelul (xeroxată de mână).

Babuşca Diafana Robu, *Mitul zburătorului la aviatori*, (în) *Der Vrrtim*, Verlag, 1924.

MU X 75

Verişoara mea este o fată fermecătoare şi plină de idei care, îndeobşte, declanşează

în cel mai bun caz neînsemnat* pagube materiale, mici catastrofe familiale. În funcţie de glasul sângelui, familia le primeşte fie cu stoicism, ca pe un rău inevitabil – bunica, singura în viaţă, le acordă şi o oarecare tentă religioasă, însă e firesc de vreme ce a locuit timp de 25 de ani în chirie la un cântăreţ bisericesc – alţii, ca mine, ne îndopăm cu tranchilizante, repetând cu glas tare că un bărbat nu are voie să ridice mâna asupra femeii, eventual s-o lovească doar cu o floare; m-am gândit la un buchet de gladiole, dar după ultima ei iniţiativă tehnico-ştiinţifică mi-am zis că e prea puţin, şi dacă o ating cu un filodendron…

A venit la noi în urmă cu câteva zile şi, în binecunoscutul ei stil aferat şi semicinic, şia rotit ochii prin bucătărie, nu înainte de a

aprinde o ţigară de foi, mirosind a câine scăpat în ultima clipă dintr-un incendiu.

— Ce anacronici sunteţi, băiete! a murmurat ea privindu-mi fix nevasta.

Aceasta a avut întotdeauna ceva de păsărică în ea, aşa ca a rămas atârnată de rimelul verişoarei, vădit lacomă de explicaţii.

— Numai *unelte* de pe vremea bunicii, tehnica n-a pătruns la voi în menaj!

Am încercat să-i retez avântul, dar nu mai era chip: din camera alăturată a început să ne cheme prin vocale fetiţa, în vârstă de 1 an. M-am dus, am luat-o în braţe şi, pe când m-am întors să-mi schimb pantalonii uzi, catastrofa era deja un fapt împlinit. Am văzut asta pe privirea triumfătoare a scumpei mele verişoare, pe ochii absolut gânditori ai soţiei.

Pacostea a plecat nu înainte de a da din cap spre soţie, ca un ultim argument; am rămas în trei, spre nenorocul meu fetiţa fiind prima care a adormit. Am băgat capul între umeri şi am aşteptat, dar n-a ţinut prea mult, fiindcă o voce suava

— tipică pentru atunci când mi se cere ceva – mi-a şoptit cu duioşie:

— Iubiţel, are dreptate Crizantema, suntem anacronici! Uite, ea şi-a cumpărat un MU X 75 care i-a uşurat munca în mod simţitor la bucătărie!

— MU X 75? Cred că aveam o figură uşor creţinuţă, de vreme ce m-a bătut pe obraz şi a oftat patetic. Ce-i asta, femeie, ce vrei să aduci în casă?

— După câte ştii, mâine va veni să aibă grijă de copil o rudă de departe a unchiului mătuşii cumnatei dinspre mama; o săsoaică

extrem de cumsecade şi în vârstă. În al doilea rând, mâine te vei duce la un magazin de menaj şi vei cumpăra un complex de bucătărie MU X 75, universal, care executa 16 operaţii gastronomice! Asta este!

Ce să mai zic? Mă ardea stomacul, aşa că am luat bicarbonat, dar era praf de copt. M-am dus în camera mea să dospesc în linişte.

Într-adevăr, bătrâna săsoaică era foarte în vârstă. Cred că bătea uşor 115 ani, dar o îmbătrânea foarte mult faptul că era mioapă, aşa că arăta mult mai mult. Ne-a salutat nemţeşte şi eu i-am răspuns, reminiscentic, *eins*, *zmei*, *drei*, *tata are şapte cai*! ce mai ţineam minte din şcoală. A privit mustrător spre nevastă-mea, crezând că sunt eu, dar, har domnului, eu nu sunt

nevastă-mea. A întrebat cu blândeţe unde e copilul, drept care a luat în braţe o vază cu flori vărsându-şi apa pe ea.

— Să nu mai daţi copilului atâta *masser*! ne-à dojenit ea, apoi a pus vaza în pătuţul fetiţei.

Am tras un gât de ţuică, de astă dată la vedere şi m-am dus să cumpăr MU X 75 care face 16 operaţii! Am vrut să zic *adio*, dar mai ţineam un pic la nevastă-mea. M-am întors cd măgăoaia, frumos ambalată, prilej pentru soţie să scoată mici ţipete de jdăcere, iar săsoaica a adormit cu nasul în ambalaj pentru că s-a oferit voluntară să despacheteze MU X-ul. Am lăsat-o crezând că-l va face zob, dar i-au umblat degetele ca lui Iosefini.

La cină soţia a hotărât să preparăm frişcă şi îngheţată. Am turnat, conform

instrucţiunilor, în recipient un kilogram de lapte, lângă el jumătate de smântână, l-am băgat în priză şi i-am dat drumul. Necazul a fost că am uitat să pun capa* cele. În 2 minute aveam zugrăvită bucătăria cu un tapet cal* ciovecchio de unt, nevastă-mea se apăra cu o faţă de masa, iar săsoaica era sub sobă şi striga de acolo: „achtung, bomben!” Eu am rămas în mijlocul bucătăriei, cu sânul plin de unt şi frişcă în nas. Tocmai atunci s-a sculat copilul şi s-a cerut la oliţă. I-am dat recipientul.

Aflu că verişoara mea este la spital, i-a căzut în cap un ghiveci de begonii în timp ce intra în blocul nostru. După-amiaza îi duc flori, învelite în prospectul lui MU X 75.

BLITZKRIEG

Pe lumea asta se întâmpla şi lucruri bune pe care dialectica le scoate la iveală la

momentul potrivit, fără ostentaţie, dar cu o siguranţă atât de uynitoare, încât nu ai ce face şi scoţi pălăria în faţa evidenţelor de necontestat. Aşa mi-am scos şi eu pălăria la mormântul unchiului Ilarie în timp ce o fanfară – binişor rărită de ploaie – storcea lacrimi câtorva rude, mai ales surorilor răposatului, trei la număr, care se întreceau cu trombonul. Au câştigat ele, dar n-au avut vreme să-şi savureze victoria pentru ca trista ceremonie s-a încheiat mai repede, popa având şi alte acţiuni, probabil mai vesele, în programul său. Ne-am strâns în casa uneia dintre mătuşi, unde s-a deschis testamentul

Dacă până în clipa aceea eram considerat *nepotul Gigî*, pur şi simplu, inodor, insipid, de nebăgat în seamă, ei bine, din clipa când notarul şi-a pus polipii

în funcţiune, am devenit *dragă Nepoate*, pentru ca Ilarie, cu un umor pe care nu i l-ai fi bănuit după ulcerul ce-l purta cu fruntea sus, mi-a lăsat mie moştenire ditamai casă, cu un pic de imaginaţie, un hangar pentru avioane utilitare.

Nevastă-mea a început să sughiţe – semn de mare emoţie – mătuşile m-au privit ca pe o premieră zoologică la teleenciclopedie, după care, în liniştea aşternută covor la picioarele noastre, s-au repezit să mă pupe. M-am ridicat şi am profitat de înălţime, rămânând dacă le dădea mâna să mă pupe în continuare, pe batista din buzunarul de la piept.

Evident, au renunţat, nu înainte de a mă asigura că eu sunt nepotul lor cel mai nepot, nepotissimul lor, inteligent, cult, frumos, generos, ce mai, mă mir că n-am

încă bust calare…

Acasă, după ce m-am descotorosit de hainele în bernă, i-am spus soţiei clar şi răspicat că eu nu înţeleg să locuiesc într-o hardughie în care te poţi plimba cu bicicleta pe două piste, minus acostamentul. S-a trezit în ea un mic-burghez rotofei şi rimelat care şi-a apărat moştenirea *mea* cu nişte argumente din care n-au lipsit lacrimile cât dovlecii.

La miezul nopţii am cedat şi am hotărât să ne mutăm în hambar, unde am chibzuit că e bine să chemăm o mătuşă, să nu se plictisească duhul răposatului în timpul cât noi eram în câmpul muncii.

Prin tragere la sorţi ne-am oprit asupra Lămâiţei, fiindcă era singură, urâtă, cu un neg pe nas şi ştia să gătească sarmale, ca nimeni altul (alta).

În cele 5 camere n-am prea avut ce pune, dar, pentru a oferi măcar în parte imaginea că nu avem fantome în chirie, am împărţit mobila după spaţiu. Ceea ce am lăsat într-o singură cameră a fost patul dublu.

Astfel că dejunam în camera 4, îmi trăgeam pantalonii în numărul doi, îmi pupam nevasta înainte de plecare în 3, ieşeam printr-un hol cât Simplonul şi soţia striga după mine cu o portavoce improvizată să nu mă opresc la bere cu băieţii. Nu-i răspundeam, că tot nu auzea… Mătuşa Lămâiţa a luat în primire camera 5 şi bucătăria, unde şi-a gătit primele sarmale pe care le-am dăruit discret unei pisici pripăşite în cupte. De atunci n-a mai apărut pe acolo.

Rău era că nu puteam să vând casa

decât dacă ajungeam director la fabrica de bretele, ceea ce îmi era imposibil, având în vedere că eu sunt medic veterinar. Dar, vorba aia, mai ştii ce se poate întâmpla cu o fabrică de bretele şi directorul ei? Clauza asta afurisită o visam noaptea sub forma unor bretele care îmi ţineau loc de suspante la paraşută în timp ce eu coboram lin într-un cazan cu ulei fierbinte…

Tocmai visam ca ating cu călcâicle suprafaţa uleiului încins, când soţia m-a trezit scuturându-mă de umăr:

— r Gigii scoală, umblă cineva prin casă!

La o asemenea invitaţie amabilă sigur că am sărit sus, arii scăpat şi de uleiul călduţ şi mi-am încordat auzul. Nimic.

— Culcă-te, iubito, ai mâncat prea mult aseară, i-am spus eu, dar în clipa următoare

eram din nou încordat ca un arc pentru că într-adevăr se auzea ceva.

— Un şoareceee! a zbierat soţia şi s-a vânt în mine până m-a dat jos din pat.

Da „era un şoarece, naiba să-l ia, ce aveam eu cu şoarer cele ăla? Dar ce te faci cu femeile, care sunt capabile să te vadă lat şi pe ducă fără să clipească, dar când zăresc un şoarece se reped pe primul obiect mai răsărit, întâlnit pe aproape?

M-am suit în pat, am coborât iar ca să am de unde mă da jos şi am aprins lumina. Ronţăitul a încetat. Fiara era, deci, în camera noastră, în numărul 2! Am rotit ochii, dar inutil, că doar nu era un şoarece supradimensionat. Am stins lumina, m-am culcat, cu spatele la soţie şi la protestele ei disperate. N-am mai putut să adorm, aşa ca la 6 dimineaţa cucăiam în baie, cu lama pe

faţă, ocazie cu care am reuşit să-mi zdrenţui nara stângă. N-aveam vreme de pierdut cu nara, am plecat la lucru cu un dop de vată în nas, cât a încăput.

Norocul meu a fost că directorul spitalului era plecat să vadă două vaci bolnave de gripă, aşa că am dormit până la ora 15 când m-am întors acasă. Nevastă-mea era în dialog cu Lămâiţa, înarmate cu două mături şi lighean cu apa clocotită.

M-am dus şi m-am culcat, însă nici vorbă de somn: cele două s-au desfăşurat în lanţ de trăgători şi au început să buşească mobilele. Unde nu ajungeau cu mătura turnau apă clocotită. Am trecut şi eu la vânătoare şi treaba asta a început – fire-aş să fiu! – să mă captiveze din ce în ce mai mult. Visam deja nişte chinuri demne de inchiziţie pentru şoricel. La ora 9 seara,

când am depus armele, mi-am zis că pur şi simplu am să-i dau picioare în fund până n-o mai putea.

Somnul a venit greu şi s-a dus repede. Bestia acţiona puternic, în toate punctele cardinale, cu acelaşi ronţăit de om mulţumit cu munca şi soarta lui.

Am băgat aspiratorul până şi în borcanele cu dulceaţă, dar nimic, părosul satir lucra cu acelaşi ritm egal, de preferinţă acolo unde ne găsisem noi trei cu câteva minute mai înainte.

Nu m-am mai bărbierit dimineaţa, că tocmai văzusem un documentar cu Spătarul Milescu, am luat-o pe jos la serviciu, să nu mă vadă oamenii că mă uit în toate părţile

Directorul era acolo, am avut chiar şi o şedinţă, dar nu am rezistat: am adormit după puţină vreme şi m-am sculat la puţin

timp, sforăitul meu fiind, se pare, motivul culorii uşor apoplectice ce însufleţea obrajii bunului nostru conducător de Unitate. Meam făcut o aspră autocritică şi am adormit iar. M-au trimis acasă cu o maşină albă cu cruce roşie.

A cincea noapte de când nu dorm. Soţia doarme de două zile, mătuşa doarme cu gura deschisă, nepăsătoare la giganticul ronţăit care îmi înghionteşte creierii. Este spre dimineaţă şi eu miaun în baie, cu capul sub vană. Dacă nu-l scot la timp risc să nu ajung la vreme să prind desfacerea contractului meu de muncă.

Directorul m-a primit în cabinetul său, flancat grijuliu de doi colegi cu gabarit depăşit. N-am făcut niciun gest, aveau lângă ei un extinctor cu cuiul pregătit – îl curăţaseră până şi de rugină, nemernicii! –

şi am încercat să-mi stăpânesc mâinile care urmau mişcări binecunoscute. Mi-a fost imposibil, am renunţat la prins muşte şi mi le-am pus sub fund, dar erau în plină activitate: parcă mergeam în căruţă pe un drum cu hârtoape. Am fost lăsat să salt vreme de o jumătate de ceas, după care am fost trimis din nou acasă, nu înainte de a mi se da sfaturi cum să mă refac într-o anume staţiune. Directorul m-a rugat să-i scriu, dar numai după ce mi trece tremurul-evantai al mâinilor.

Am fost lăsat la poartă şi am intrat pe uşa din dos, fredonânfr Zaraza, pe care n-o ştiusem în viaţa mea. Am fost primit cu familiarul ronţăit şi am început din nou vânătoarea inutilă.

La miezul nopţii, când alergam chiuind dintr-o cameră în alta, soţia, care-şi făcuse

somnul, m-a oprit punându-mi un scaun în faţă. Mi-a spus dintr-o răsuflare că este gata, chiar în noaptea aceea, să se mute în vechiul nostru apartament, că renunţă la toate numai să fim din nou singuri, fără şoa*

reci. De parcă din faţa ofiţerului stării civile am plecat să cumpărăm brânză…

Am trezit-o pe mătuşa, i-am spus hotărârea noastră, i-am spus şi că poate să-şi cheme surorile, să cumpere pisici, să facă ce vrea, că *nepotissimnt* renunţăăă! Săraca, frântă de oboseală, a mormăit ceva referitor la Walt Disney şi s-a întors cu faţa la perete. Întorşi în apartamentul nostru, cu două camere, cu holişor şi bucătărioară, am plâns de bucurie, soţia mi-a cântat un vals şi eu m-am îmbătat ca un… mă rog, criţă am fost.

Ieri am fost în vizită în hambar, una din mătuşi împlinea – conform minciunilor ei –

60 de ani; ne-am dus cu flori şi cu o anume spaimă în suflet. Când am intrat în cămară să mai aduc o sticlă cu vin, că o dată împlineşte omul de mai multe ori 6 decenii, lângă un coş cu cartofi am descoperit UN ŞOARECE MECANIC!

Tremurând, i-am întors cheiţa «şi a început să ronţăie conştiincios; am simţit că leşin, dar m-am stăpânit. Am ieşit din casă pe furiş pentru a nu fi triplu ucigaş şi am luat din stradă o jumătate de cărămidă cu care am bătut în geam. Soţia a coborât imediat. I-am explicat despre ce era vorba şi am trimis-o să-mi aducă hrană rece şi o pătură mai groasă. Vreau să citesc pe viu un jurnal despre pieârea prin înfometare lentă

DIN JURNALUL UNUI TINAR DRAMATURG

10 iunie: M-am hotărât să încep lucrul

la o piesă cum nu s-a mai scris. I-am comunicat acest lucru dramaturgului N. care mi-a spus că s-a mai scris.

11 iunie: Am lucrat toată dimineaţa la piesă. Am terminat un tablou. Când i-am comunicat acest lucru dramaturgului N. acesta mi-a spus: „Câştigi mai bine cu pictura”.

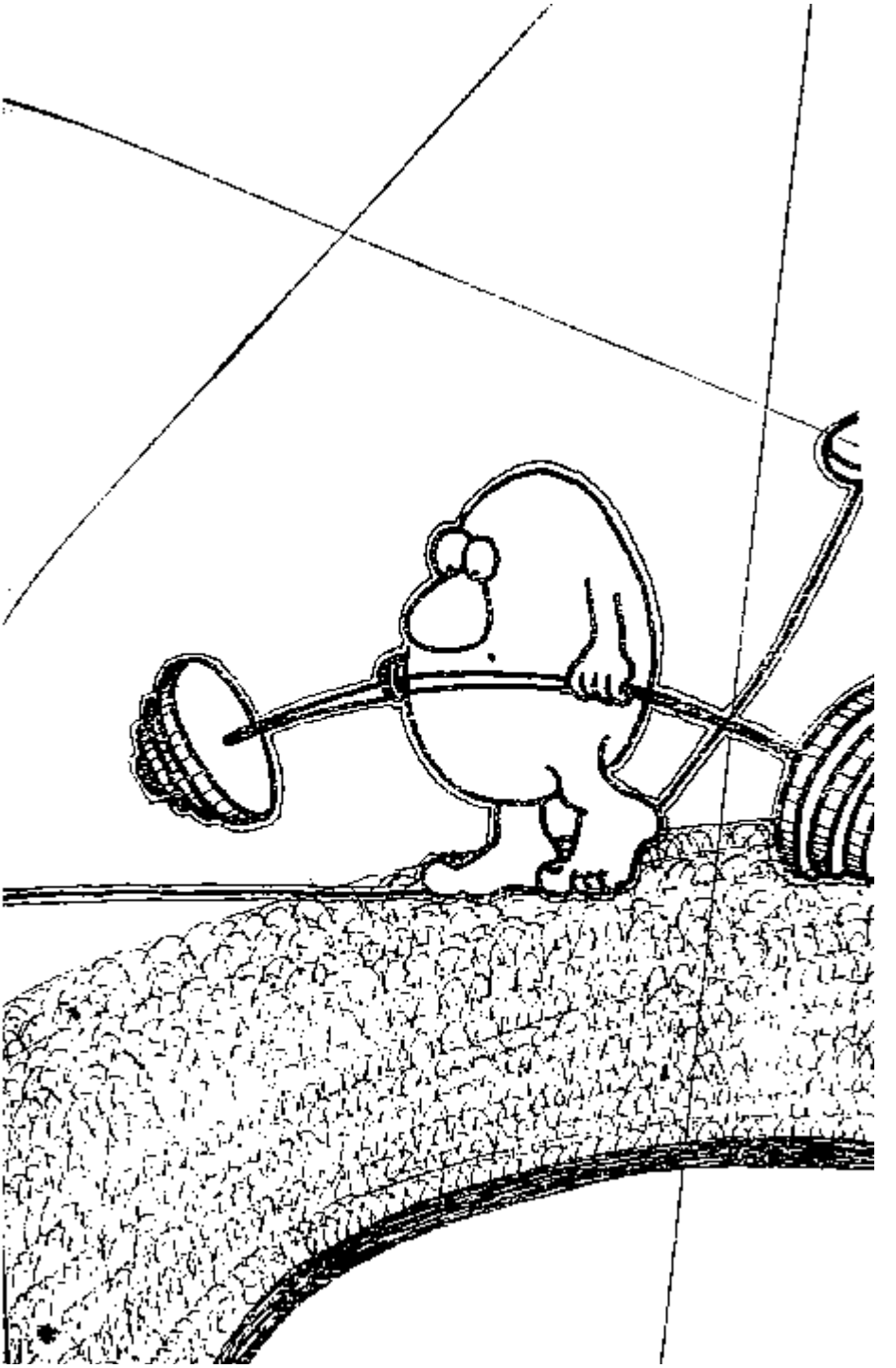

12 iunie: Am început să-i conturez pe eroi. *Pozitivul* nu va fi nici frumos, nici înalt, nici extrem de inteligent. Va fi un om normal, destul de posac, preocupat mai mult de munca lui decât de datul unor sfaturi, prin proverbe populare şi curte, maxime, exemglu personal; nu m-am hotărât să-i găsesc încă o soţie care să lucreze cot la cot cu el, să se cunoască de la locul de muncă, împreună să meargă la cantină, film, şedinţe, excursii în grup mare. Pozitivul meu a fost însurat, dar l-a părăsit soţia. N. a zâmbit scărpinându-se în cap şi mi-a zis: „Însoară-l cât mai repede, ascultă de mine…”

L-am însurat în tabloul trei cu o fostă colegă de la profesională care l-a aşteptat 15 ani cu fidelitate. În tabloul doi va avea

gemeni, un băiat şi o fetiţă. Trebuie să inventez şi un director ca să pot să-l chem la nuntă. M-am culcat destul de nervos.

15 iunie: *Negativul* meu nu are cearcăne, nu se îmbracă din pachet, nu fumează Kent, nu aruncă priviri pofticioase tuturor femeilor. E chiar simpatic pe alocuri. N. a ridicat din umeri: „Treaba ta, băiete, dar să nu spui că eu ţi-am venit cu vreun sfat”. Am declanşat conflictul, dar a venit soţia de la părinţii mei. A zis că nu se mai duce acolo, numai la parastas. Am înjurat şi nu am mar scris nimic. M-am uitat la televizor la o piesă şi am adormit repede.

2 iulie: L-am dat afară pe director pentru nişte nereguli grav în producţie şi am adus unul nou care se cam răsteşte la oameni. N. a început să râdă şi la plecare m-a pupat pe frunte ca pe un tâmpit. Am văzut

eu asta în ochii lui. Râdea şi pe scări de răsuna blocul. I-am dat *Pozitivului* un pahar cu vin. Să-i dau mai bine pepsi? Nu prea se poate, că e la nuntă şi nici nu are maşină. *Negativul, bineînţeles, s-a imbatat* şi şi-a făcut de râs colectivul care cânta prins pe după umeri. Ce să cânte colectivul?

S iulie: Piesa este gata! Am predat-o teatrului prin poştă. N. a hohotit: „Şi spui că ai pus-o la poştă, direct? Nu te duci tu cu ea? Bravo, tinere, aşa…” nu ştiu ce-a mai zis, am prins doar finalul… cu *tine n-am mai văzuţi*

20 iulie: Mi s-a aprobat piesa!!! Au trecut-o în propunerea de repertoriu pentru anul 2000. Păcat că nu mai prind premiera…

Până în după-amiaza de 15 aprilie, am fost un om fericit, cu somn sănătos, fără

angoase ori creţuri pe frunte din cauza unor gânduri despre lăţimea universului, sau viaţa intimă a furnicilor roşii.

Atunci a venit soţia acasă, ca de obicei m-a sărutat pe frunte, dar a început să mă privească cu un zâmbet fruinossuperior, cam aşa cum priveşti un pui de pisică abia născut. M-am foit neliniştit, dar conştiinţa mea familială mi-a spus: „Potoleşte-te, ce naiba, n-ai făcut nimic, ăia 100 de lei ce i-ai luat din dulap sunt puşi deja ta loc”. După acest monolog interior, mi-am permis să-i înfrunt privirea:

— Ce-aţi păţit, stimată doamnă? Vă vine a râde, aşa, de una singură?

— Veniamine, mi-a spus ea, arătând cu această ocazie o operă de artă dentară, făcută de un artist stagiar care nu se sfiise să mă uşureze în mod pantomimic de o

chenzină. Veniamine, m-a dus Miţuca la calculator!

Plait, mi-am spus, ăştia mai nou ghicesc în calculator, nu în bobi!

— Femeie, lasă-te de prostii! Află cineva şi ne facem de râs… programat!

— Prostuţule, m-a dus la calculator, am văzut cum lucrează calculatoarele)…

Ce timpuri, altă dată mergeau la biserică, la câte un ceai, acum se întâlnesc la calculatoare!

— Am aflat nişte lucruri drăguţe despre tine!

— încetează cu aluziile! Dacă ai să-mi spui ceva, nu mă lua cu displayul – spune clar ce-ai aflat de la Miţuca, batoza aia cu picioare paralele?

Şi-a tras un scaun lângă mine şi, cu acelaşi zâmbet călduţ, mi-a susurat:

— Veniamin Plăcuţă, tu ştii că organismul tău este format în proporţie de 97% din apă?

M-am simţit ca un pepene verde. Parcă mi s-a făcut sete, dar fulgerător mi-am spus că nu e cazul să mai măresc nenorocitul ăla de procentaj... Inchizitoarea platinată mi-a mai dat un pumnişor:

— După moarte părul şi unghiile îţi cresc încă aproximativ 10 ani?

Iată-mă, cu cele vreo 68 de kilograme de apa, coborât şi în groapă, privind neputincios cum îmi cresc unghiile, fără a avea o foarfecă să le tai, uitându-mă cum devin hipiot saponificat, material didactic cu barbă. M-au traversat vreo şase fiori zdraveni, genunchii au început să îmi bâţâie patetic... am încercat să mă folosesc de al doilea sistem de semnalizare, dar nu s-a

auzit decât un sughiţ în pas alergător!

— Acum ţi-a crescut cantitatea de adrenalină în sânge, puişor!

S-a ridicat cu dezinvoltură şi s-a dus la bucătărie, lăsându-mă cu un zâmbet uşor tâmpit pe figură. O clipă am avut în faţa ochilor gâtul dolofan al Miţucăi, mâinile l-au înhăţat zdravăn, au strâns fără să spună pardon? E clar că nu mi-a trebuit cină şi foarte limpede că toată noaptea m-am zvârcolit visând că mă scurg, că de sub plapumă îmi iese o pedichiură à la Frankenstein. Dimineaţa aveam cearcăne până la nodul cravatei, a fost singura zi în care mi-am terminat treburile la serviciu… mă uitam, din cinci în cinci minute, dacă nu îmi cresc unghiile, am fugit de două ori la frizeria din vecini unde un figaro chel m-a bătut compătimitor pe faţă, în loc de masaj.

Nevastă-mea n-a mai fost la calculatoare, a uitat de vizita aia nenorocita. În schimb, eu nu am uitat. Când s-a întors din concediu colega noastră de birou, o superbă creatură de 25 anişori, am privit-o trist, cutremurat ca de un coşmar: pe obrajii ei fragezi am văzut crescând o barbă roşcată, o mustaţă enormă de aceeaşi culoare îi ascundea buzele după care oftasem toţi atâta vreme. M-am mutat singur în birou. N-am acolo decât o masă, un scaun şi o oglindă enormă în care mă privesc zilnic de mai multe ori pe minut.

TRATAT DE VISCOLOGIE

Cu un compendiu pentru insomnii, indicaţii pentru lipsa de să bibliografie, manuscrise, curs de echilibristică pentru lunatici.

Indicaţii:

1) înainte de culcare, faceţi-vă patul singur; dacă dormiţi în altă parte, faceţi-vă ca nu vi-e somn.

2) Perna se pune la picioare, plapuma, făcuta ghemotoc, pe dulap, pijamaua se îmbracă invers: haina în loc de pantalon şi pantalonul pe mâini. Nu va descheiaţi la guler.

3) în momentul când v-aţi aşezat în pat, ridicaţi genunchii la gură, deschideţi pumnul stâng în care vârâţi mâna dreaptă. Din două în două minute muşcaţi-vă limba, dacă nu vă convine.

4) Spuneţi texte: „Vino vis şi vino somn / Io-s tovarăş nu sunt domn” sau „Inorog cu şase coarne / Mapamondu doarme, doarme”, ori „Arde casă, vin pompierii / îmi eşti dragă, scumpă Mary”.

5) Lăsaţi naibii indicaţiile!

Lebădă la volan sau moartea lebedei: Chiar în cursul zilei următoare vă veţi întâlni cu Saint Saëns în staţie la tramvai, în caz că vine De Falia, luaţi un sedativ. Lebăda, dacă e matură, semnifică confort, bunăstare, Marlboro lung, pene de struţ, masă rezervată. Dacă e lebădoi habar n-am ce înseamnă. Volanul implică ideea de lebădă grasă. Daţi-vă copiii la înot.

Raţă leşească: Faceţi un drum în Polonia. Dacă o auziţi măcăind, faceţi un drum la psihiatru. Dacă nu e la clinică înseamnă că-i plecat. Raţa cu pene verzi şi dinţi în cioc înseamnă duşman. Feriţi-vă de prieteni. Raţa care face cu ochiul nu e normală.

Om *de raţă*: Bun, dar periculos. Spargeţi neapărat oul dogmatic. Din gălbenuş faceţi albuş. Coaja se lipeşte la

loc. Dimineaţa luaţi un ou în gură şi luaţi cuvântul la şedinţă.

Nevastă în vis: Scandal de nedescris. Apăraţi-vă cu Freud, îl ţineţi în faţa capului. Dacă nevasta vine spre dumneavoastră staţi se loc, scuipaţi în sân (în cel personal) şi bateţi de trei ori din picior măsură 3/4. Va dispărea. În caz că nu se lasă Husă, încercaţi gama do-diez, tot cu piciorul. Bateţi. Dacă vi se deschide, intraţi, bâiguiţi o scuză şi cereţi ceai de mentă. Nevasta în vis semnifică soţie.

Soacră în vis: Virozã respiratorie, Ignacio de Loyola, metodele sale. Rupeţi-i negul păros de pe nas şi râdeţi-i în nas prin: *ba, ba, ha, ba, nu e om, e soacră-mea*J Dacă încearcă să vă vorbească, la drum! nu pierdeţi nicio clipă… numai să vii vină tren în vis. Soacra semnifica dedublare, triplare,

unicat Varul meu a avut un vis: la nunta de argint a fost prezent şi naşul. Între două pahare i-a spus: „Ţii minte, naşule, când după cinci ani de căsnicie am venit la mata şi am spus că-mi vine să-mi sugrum soacra?” „Sigur că da, şi eu ţi-am spus că ai să iei douăzeci de ani de închisoare!” „Da, da, însă acum eram liber”. Vărul meu e burlac. Mâi este un sistem de piază-rca: dormiţi numai cu un ochi deschis.

Telefon interurban: Dormiţi liniştit până primiţi legătura.

Buzunar la cămaşa: înseamnă că nu mai e nimic de făcut Vă paşte o mare primejdie personală, eventual proprietate personală ce trebuie justificată. Coaseţi-vă buzunarul. Dacă vă înţepaţi cu acul şi nu vă treziţi, jalea e şi mai mare. Vindeţi cojoc. Când vă sculaţi vindeţi tot. Puneţi

deşteptătorul să sune în ceasul al XII-lea. Cămaşa înseamnă rău de mare necesar, obstacol. Rupeţi-vă cămaşa începând cu gulerul, nasturii aruncaţi-i pe geamul închis. Visul acesta se poate evita, dacă avem conştiinţa curată (spălată de-cu-seara), sau dacă dormiţi pe o parte sau cealaltă cu mâinile ridicate şi degetele răsfirate, două câte două.

Căţeluş cu părul creţ: Cepe semnifică înainte de toate coafor. După aceea muşcătură. Puneţi pe poartă anunţ: „Căţeluş cu părul creţ rău”. Dacă se opreşte la copac, tăiaţi copacul, săpaţi 4 metri adâncime, spre NNV, 45°20.43”, unde veţi găsi pământ de flori. Plantaţi muşcate. Recitiţi, după trezire, fabule de Gr. Alexandrescu, cu osebire *Câinele şi căţelul*. Memoraţi morala şi spuneţi-o tuturor celor

cu care vă întâlniţi. Căţeluşul reprezintă perfidie cu permanent rece, ură în patru labe. Printr-un efort de voinţă puteţi visa ecarisaj, hingher cu prezbitism şi piscină. Câinele care latră nu muşcă pe dracu'! Muşcă. Evitaţi persoanele cu canini. Căţeluşul vorbitor este mai rar văzut în vis şi mai mult în realitate. Dacă visaţi buldog înseamnă că o să vă calce buldogzerul.

Remiză de pompieri: Vă arde foc la inimioară, dragoste sau preinfăreţel, puneţi jos tutunul şi fumaţi pe covor. Nisipul din ladă înseamnă concediu pe litoral. Casca de pompieri dorinţa unui cămin liniştit. Spuneţi rar şi îndesat *protopopinicitoricescoviţch* de mai multe ori, ultima oară în engleza, după care va dispărea remiza şi rămâne doar extinctorul. Puneţi-l în funcţiune. Dimineaţa aflaţi rezultatul. Nu povestiţi acest vis

nimănui, adio concediu pe litoral.

Bibliografic:

Pupăza T.E.I., *De la arborele genealogic* la *arborele de pline*, revista „Forestierul unanim”, 1934, coperta.

Norman May, Ler, lerui, Ierni sau strigături culte, editura Peluza.

Luigi Dop ouso tir are] amani glia, *Focul, foca ţi focarul, basme desenate*, Editura Kinder, 19C0, fără an, fără coperţi.

Vrăjitoare pe aspirator: agitaţi o matură, cu coada cu tor, şoptiţi cuvântul *trei*, strigaţi cifra 3, adunaţi, înmulţiţi cu 2,5 şi din total scădeţi 11. Ce rămâne este consumul de energie electrică al babei. Baba poate fi şi tânără; căutaţi atunci să identificaţi marca aspiratorului, dacă este sau nu în termen de garanţie şi, în general, dacă aspiră. Trageţi aer pe nas şi mergeţi la

lucru. Evitaţi trecerea pe roşu şi trecerea timpului.

În cazul când vrăjitoarea cunoaşte două limbi străine – una în dialect – spuneţi pe dinafară, fără să clipiţi, o poezie de Alecu Vacarescu, sau un fragment din *Mahābhārata*; vrăjitoarea se va preface într-un pui preambalat, tip Gostat, cu picioruşele în sus. Dacă veţi găsi în ambalaj trei picioare, nu vă miraţi de Gostat.

Apă caldă, apă minerală, apă la genunchi: dacă apa caldă urcă până la etajul IX vi se va întâmpla o minune. Ele nu ţin decât trei zile, după aia scade presiunea miracolului. Dacă visaţi apă minerală, număraţi cu răbdare bulele care urcă. Bulele care coboară sunt impurităţi. Vă aşteaptă necazuri. Apa la genunchi semnifică menise. Veţi suferi o ruptură.

Stricaţi o prietenie, o planşă de desen, orzul pe gâşte. Dacă apa la genunchi este limpede veţi câştiga la loto. Dacă e tulbure, la prono. Legaţi genunchiul la cap numai dacă vă doare.

Sirop de zmeură: aşteptaţi să vină ursul.

Bibliografie:

Un colectiv închegat, *Sinoptica gâlcilor la vikingi*, colecţia Odin, bilingvă, cu planşcc color.

Muradin Floricel, *1001 de nopţi*, plagiat, Biblioteca pentru hoţi.

Barbăroţa Ifigenia, *Au lis fi Aoleo*, tragedie în două părţi egale, Editura Trompa, anul XXIV, Ţăndărei, tipografia sf. Maftei Pofticiosu.

Concurs debut, poezie, edil uni: Nu ştiu ce înseamnă. Eventual consultaţi

consacraţi, încercaţi să visaţi poşta redacţiei sau poşta din centru. Nu se admit telegrame, numai felicitări lux. Daţi un telefon la redactor-şef editură acasă şi vorbiţi în rime.

Muzeu în aer liber: explozie, refulare, prea multe vizite la mătuşi în copilărie. Nu atingeţi exponatele. Nu atingeţi eoni sensibile. Puteţi să fumaţi. Muzeul semnifică, dacă e în aer liber, un spaţiu închis, probabil copil fiind, păduri cutrelerând, aţi fost închis în cămară pentru pantaloni rupţi, bătăi, nota 2, fumat în podul cu fân. Evitaţi muzeele de pictura modernă. Prindeţi-vă limba între dinţi şi faceţi o declaraţie de dragoste sau prezentaţi-vă la concurs la teatru. Orice vis se împlineşte, la urma urmei.

Leacuri împotriva insomniei:

— Somnul

— Număraţi până la 5.000 de elefanţi din doi în doi, apoi invers.

— Număraţi-vă degetele de la mâini cu degetele de la picioare.

— Fixaţi în întuneric un punct luminos până vă dau lacrimile, imaginaţi-vă ce poate să reprezinte un punct în întuneric. Chemaţi medicul de gardă.

— Beţi un pahar cu lapte în care aţi pus 300 g. de ţuica ardelenească.

— Faceţi plimbări lungi pe jos, cam până în Australia pentru început.

— Daţi drumul la apă în vana, dar înainte puneţi sub robinet un lighean cu fundul în sus; sugestionaţi-vă că plouă; veţi dormi noaptea următoare după ce veţi fi scos toată ziu; apa din casă cu linguriţa.

Cal balan în goana mare: Aruncaţi o

potcoavă în spate de preferinţa unde e lume multă; o să vedeţi stele verzi

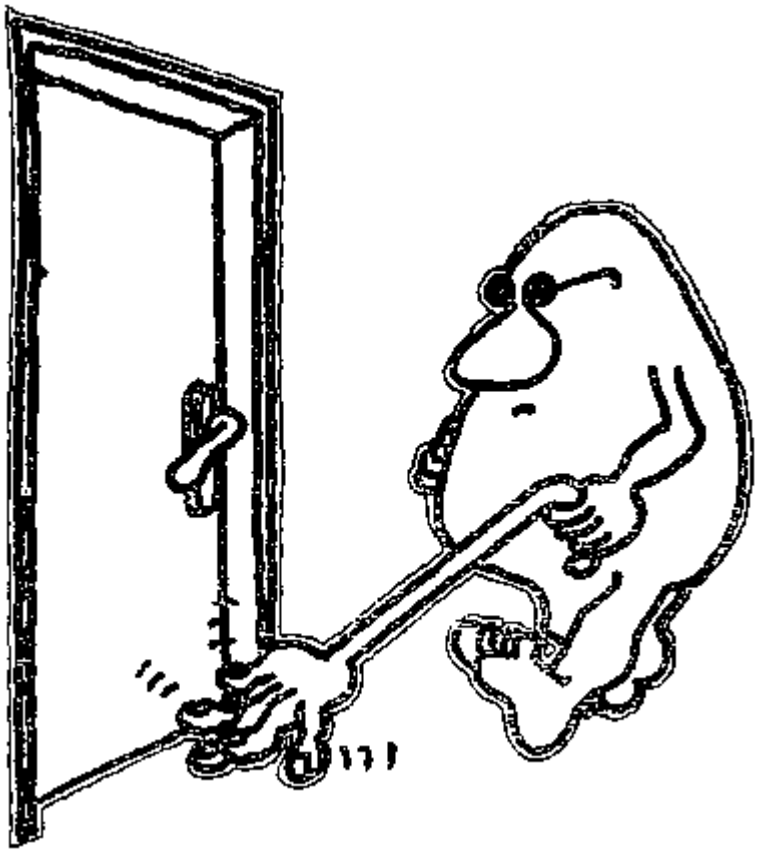

Evitaţi concursurile hipice, proba galop. Ignoraţi jocheul care vă cere să fi ţineţi şaua până bate iapa, sau până se cântăreşte. Nu credeţi în padoc şi în căsnicia la prima vedere.

Cantonament, lot lărgit fotbal: Din visul ăsta nu prea iese nimic, eventual declaraţii optimiste *înainte* şi tăcere *mâlc* după. Metoda se reia la intervale regulate, inclusiv declaraţiile. Nu îşi au rostul niciun fel de descântece, blesteme, teste, proteste. Dacă auziţi cântec de pahar, dimineaţa cumpăraţi „Sportul” şi uitaţî-vă la pozele color. Nu rostiţi cuvintele „campioni europeni”, ce bun să vă creadă lumea dus cu sorcova? Puteţi scrie prin poşta rotundă. Cât mai multe propuneri, eventual un campionat de divizia A cu două echipe, tot una şi una. Duminica ieşiţi cu soţia la plimbare, pe lângă stadion. Invitaţi-o într-un plop unde hotărâţi ce să faceţi cu banii economisiţi pe bilete.

Pantofi desperecheaţi de pe acelaşi picior: mergeţi desculţ la întâlnire, sau vă

luaţi la costumul negru o pereche de tenişi albiţi cu cretă. Pantoful desperecheat e ca nunta fata bărbat, ca pomul lăudat, dacă n-are şireturi vădeşte o fire maleabilă, feriţi-vă ca dracul de tămâie să faceţi promisiuni şi să staţi în dreapta stângaciului. Talpa găurită mărturiseşte gol sufletesc, cinism. Talpa reparată înseamnă interes, mai ales material. Pantofii, în general, reprezintă drum lung, globetrotter, fugă după autobuz, fugă de răspundere. Visaţi picior desculţ până sus.

Turta dulce: Nedezminţit, vă paşte diabetul.

Bani la ciorap: Dacă e ciorap de nailon nu mai are rost să visaţi banii; ciorapul de lâna reprezintă cel mai sigur indiciu că sunteţi o fire secretoasă, neutră, elveţiană, care veţi reuşi în viaţă să rămâneţi singur

cuc.

Dacă banii sunt monedă, evitaţi să umblaţi. Dacă bancnotele sunt în serie, ceea ce nu este exclus, notaţi-vă numerele şi jucaţi la orice sistem de loto. Vânzătorul de loz în plic şi vecinul vă sunt duşmani de viaţă. Când vă sculaţi şi vedeţi că a fost vis ziceţi *bogdaprostule*.

Şocâte maro: Este un animal extrem de suspicios, a cărui blană creşte pe dinăuntru, iar organele – logic – afară. Şocâtele de primăvară este foarte nervos, se dă la om, mai ales în râurile unde există vegetaţie. Cel de toamnă roade lemne, aşa că localnicii îl folosesc ca joagăr. Iarna hibernează, îşi schimbă părul şi năravul, dar obiceiurile ba. Semnificaţiile lui sunt multiple: este invidia. Poate fi alungat din vis cu o tavovelişniţă stas 62 cu eticheta pusă pe dos.

Balaur, *Boeing 704*, *zmeu de hârtie*, *cioara*: Dacă se năpustesc asupra dumneavoastră din senin, treceţi pe vis cu cer înnorat. Balaurul este cineva de la birou, boeingul obsesie colectare fier vechi, încă din şcoală, zmeul de hârtie reprezintă o prostie, cioara înseamnă că medicul vă va recomanda caş. Nu-l mai consultaţi, cine mai mănâncă friptură? Astea patru visate separat nu fac nici cât o ceapă degerată. Fac două. Dacă reuşiţi să visaţi o combinaţie între cioară şi zmeu, puteţi să-i spuneţi la popă, *mal*, ceea ce nu este frumos.

Cioban: Drob de miel, ginerică tomnatic în căutarea mioriţei. Dacă are ţundra întoarsă înseamnă că sunteţi un om sucit. Dacă are părul alb înseamnă că e bătrân. Intraţi în vorbă cu el, întrebaţi-l cum a fost

la „Antena vă aparţine.

Câine, grădinar: Citiţi Lope de Vega în original. Primul reprezintă fidelitate până te muşcă, grădinarul simbolizează că aţi uitat de ziua de naştere a soţiei. Dacă sunteţi burlac, visaţi altceva: că v-aţi însurat. O luaţi de la capăt cu spaniola.

Ful de aşi, damă: Vine miliţia dar nu în somn. Pagubă în buget, ştire în ziar, încercaţi s-o luaţi la fugă cu faţa spre perete. Aruncaţi din mână dama, păstraţi-vă fulul şi cumpătul. Visul ăsta sfârşeşte rău dacă nu-l jucaţi pe beţe de chibrit. Leul şi băţul.

Labă de iepure, Zavaidoc: Sunteţi extenuat.

Salcie plângătoare: Plângeţi zdravăn de formă, pe umărul soţiei, trează şi ea, strigaţi zbuciumat: „niciodată, tovarăşe director,

aveţi încredere în mine*, după care trebuie un geamăt subţire, unul scrâşnit, urmat de „birocraţilor! * Adormim din nou şi putem trece la vise frumoase. Luaţi capul de pe Uţnăr.

Bibliografie:

Risipa Gafton, *Iepuraţ-cuconaş, relaţii feudale în sclavagism*, Revista de cinopsihoonomasticologic, an I, nr. 1, pg. 1.

Dârdâie Sorana-Ghercioiu, Contribuţii la studierea comportamentului greierilor în captivitate, „Zoologicon”, nr. 456,1948.

Şadap Gherghină, (în) „Conjugalia”, vol. VIII, p. 100 şi cuprins.

Luminare stinsă cu deştu’: în momentul când rămâneţi pe întuneric strigaţi tare: *femeia-af*, desigur soţia se va trezi; întrebaţi-o cine a stins lumânarea şi în general cine e nesimţitul care se amestecă

în flacăra ei. Toate astea, cu mare artă, ca şi când ar fi în somn; daţi de vreo trei ori din picioare, aşa, de joc de scenă, pentru veridicitate. Cu siguranţa, dimineaţa la trezire, veţi fi servit la pat şi în niciun caz chemat să ajutaţi la bătutul covoarelor, sau în vizită la părinţii ei natali.

Om care fuge pe câmp: Lăsaţi-l în plata domnului (în rate), nu mai e nimic de făcut cu el; nu-l urmăriţi, ajunge unul la un sat. Dormiţi până trece cineva pe acolo şi întrebaţi-l politicos dacă nu ştie, cine este punctul acela cu două picioare care se pierde în zare. El vă va răspunde cât e ceasul, adăugând: *frate-meu*. Visul acesta înseamnă că sângele apa nu se face, ca aşchia nu sare departe de trunchi, sare în ochi, că în subconştientul dumneavoastră aţi dorit să participaţi, măcar o dată, la o

probă de atletism. Visul vi se va împlini dacă îl veţi întâmpina pe omul care fuge, în celălalt capăt al câmpiei.

Pepene galben cu coajă verde: Sunteţi un inventator nebăgat în seamă, un poet care nu s-a manifestat, un pictor care nit s-a descoperit, un psiholog care nu se ia în serios. Treceţi la fapte, chiar din noaptea cu pricina. Vă sculaţi, desenaţi un pepene galben cu coajă verde, iar dedesubt trântiţi-i un catren, ceva de genul: „Nimic nu se câştigă, nimic nu se pierde / Oh, pepene galben cu coaja tot verde / Degeaba franţuzul la nervi strigă *merde* / Pepenu-i galben, cu coaja sa verde”.

Cu desenul şi poezioara, mergeţi de vă aşezaţi pe marginea patului şi, fără un cuvânt, treziţi-vă soaţa, vârâţi-i sub nas prostia asta amuzantă. Va fi un vis.

Nenea Făt-Frumos, tanti Ileana Cosânzeana, în costiţă luna-i cântă, Bălăuraţul cel răuţi, merele de aur, Ursit* fără coadă, doctoru'* (Model pentru a explica odraslelor ce au visat)

Nu vă enervaţi, daţi-o încolo! E un vis ca oricare altul, nu? Că s-a întâmplat conglomeratul ăsta din lecturi nu-i un motiv să nu îi sintetizaţi copilului visul, să nu-l compartimentaţi funcţional, conform temperamentului, vârstei şi oliţei. Deci, calm, pe îndelete, începeţi repovestirea: „Mdda, drăcuşorule, zăltatule, maniac mic şi drăgălaş, vrei să ştii ce înseamnă toate astea! O să-ţi explice tăticu', chiar acum, aici, pe marginea patului, chior de somn, taci madam, taci, să audă copilul, că nu doarme, mă supraveghează printre gene frankensteinul ăsta durduliu şi parşiv, stai

învelit, rămâi nemişcat, şi tu, femeie, nu te umfla de râs că nu-ţi stă bine, n-ai avut nimic comic în ţine de când te-am cunoscut din vedere. Deci, animălaşule, lasă-mă să aplaud ca să nu fac altceva util cu mâinile astea cu care muncesc, aduc plinea acasă, vă întreţin, vă plătesc, vă îmbrac şi vă încalţ, mă încalţ că mi-e rece la picioare, sigur că am văzut că nu-s ciorapii mei, de când umblu cu cu botoşei? Daaa... ei, află sadicule, că a fost odată ca niciodată... stai un pic, că nu-i clar! Reluăm tovarăşi! Madam, ieşi te rog din cameră, pleacă, fă baie, du-te la coafor, ia o sută de lei, din cartea de bucate, acolo îmi ţin eu banii personali, ia-i toţi, du-te, tu unde pleci? Da... am înţeles, ridică-te să-ţi dau jos pijamaua. Dă-i drumul! Ai terminat? încep eu... aşadar, a fost o dată, de două ori, nu se

ştie, un tânăr frumos ca un făt... uite că a adormit! Vezi, femeie, cu răbdare, cu tact, se face educaţia... aşa se povesteşte un basm! Ce stai şi te uiţi, scoate-mi oliţa de pe picior...

CALCULATORUL CINSTIT

Într-o zi, bunul nostru director a adus la întreprindere un calculator computerizat, sau un computer calculatorizat, nu se ştie nici azi prea sigur ce era, în orice caz ne-a convocat, după orele de serviciu, în marea sală de şedinţe a întreprinderii; aproximativ cinci sute de locuri, pereţi căptuşiţi cu lemn de stejar, microfoane în stereofonie, o bijuterie funcţională pentru cei 40 de funcţionari care formau MPVBG (Marketing-Prospectare-Vânzare-Borcane-Goale).

Calculatorul era un fel de măgăoaie cu

şase ochi verzi care clipeau permanent, pusă pe un stativ susţinut la rândul lui de cinci picioare de aluminiu, toate astea însoţite de un tovarăş slab şi trist care a meşterit la el o jumătate de oră.

— Dragi colegi, a început directorul, ca niciodată ştiinţa dă năvală şi în întreprinderea noastră!

He-am uitat instinctiv spre uşă, pe unde tocmai intra lelea Frusina, *organizatoarea igienei în producţie*, înarmată cu mături şi o găleată verde.

— Acest simpatic calculator va primi pentru sintetizare, rezolvare şi acordare de calificative, fişele dv, de activitate pe ultimii zece ani. În foarte scurt timp el ne va da răspunsul.

Ne-am uitat unii la alţii, dar n-am văzut nimic deosebit… doar unul dintre colegi,

care fusese lovit de tramvai, începuse să clipească sincron cu cel mai mare ochi verde al calculata*rului. A trecut un veac de jumătate de oră şi tovarăşul cu ulcer (tare slab şi trist era) a început să scoată dintr-o fanta nişte cărţi de vizită, paţcă.

— Eleonora Gurgui!

Colega noastră s-a ridicat, roşie toată, în picioare, frământând în neştire în mână o poşeta albă…

— „Element muncitor, fără viziuni progresive, docilă, plafonare lentă”.

Şi uite, tot aşa, ne ridicam în picioare şi ascultam, cu ochii holbaţi respectuos; afirmaţiile calculatorului. Câteva mici incidente nu au reuşit să ne alunge crisparea, ba mai mult, ne-am dat în spectacol cu câteva nereuşite zâmbete, ca nişte dureri de dinţi, ori prin râs nechezat:

colegului IepureanU i s-a recomandat ca mijloc pentru a da randament maxim să se căsătorească şi să ducă o viaţă de familie normală: Iepureanu avea soţie de 25 de ani şi S copii, dintre care cel mai mare avea şi el patru. Pensionarei cu jumătate de normă, Sănducu Paraschiva, i s-a indicat mai multă mişcare, probabil calculatorul nu ştia că este curieră…

La sfârşit, tovarăşul trist a introdus şi caracterizarea directorului nostru, care ne privea cu o sprânceană ridicată şi cu un zâmbet de 16 mm.

După două minute calculatorul a început să fumege, i-au sărit doi ochi, alţi doi i s-au făcut albaştri, iar ultima pereche a început să se uite cruciş. Tovarăşul trist ne-a redat buna dispoziţie:

— Regret, dar calculatorul a primit

informaţii false. „Bun organizator, principial, adept al conducerii colective, interesat în permanenţă de producţie şi viaţa subalternilor…”

FATA MOŞULUI ŞI FATA BABEI

Observaţii metodologico-structuraliste asupra volumului *Moşule, moşule*! de Eusraţiu Arcibald Fleaşca.

E. Arcibald Fleaşcă vine în întâmpinarea cititorului, a criticii de specialitate, cu acest eseu pertinent, pe alocuri impertinent, în care tratează fata moşului şi fata babei moşului. Eustaţiu Fleaşcă se angajează pe un teren lunecos pe pire critici reputaţi şi-au frânt gâtul literar. Spre lauda sa, J nu îşi rupe nimic, dimpotrivă, ne dovedeşte că are aplicaţii serioase către eseul de sinteză, după ce a încântat iubitorii de poezie cu volumul de

pasteluri *Aj7 j participat la o şedinţă* cât *părinţii la orfelinat*.

Problema capitală a acestui studiu se axează pe conflictul patrulaterului *moş-fată-babă-fată*, o dramatică înfruntare de destine în care binele învinge răul, răul zăcând în faţa babei sub formă de răutate. Aceeaşi problemă a fost tratată şi de Euridice Poatelungi în teza de doctorat *Adrenalina în folclor ţi simptomele epice la babe*, dar autoarea rezumă starea conflicţuală la cele câteva nesemnificative bătăi între moş şi babă, la care participă cu obiecte şi fata bună şi fata rea. Acest război casnic, această guerillă de ogradă nu reprezintă însă adevăratul mobil al dramei tragice cu final luminos care este „fata moşului şi fata etc, erc.”. Să reconstituim cadrul: gospodărie tipic ţărănească, mai precis o

bătătură. Spaţiul locativ: una cameră, bucătărie, de vară, iarna negătind datorită hibernării. Una instalaţie sanitară într-un frumos peisaj de livada cu pomi fructiferi, netrataţi ştiinţific.

De ce se naşte totuşi conflagraţia familială? Purtată după toate regulile blitzkrieg-ului, respectiv cel care se trezea dimineaţa mai repede îl pocnea pe cel care dormea şi invers, stresarea permanentă are la bază câteva amănunte pe care nu trebuie să le scăpăm: atât moşul cât şi baba se află la a doua căsătorie. După cercetări de anvergură, Otto Nihthinauslenen şi Luigi Epericolososporgersi refac arborele genealogic al celor două căsnicii: cu ocazia unei gripe moşul contractează şi o logodnă cu termen redus, în persoana infirmierei care i-a stat la început la căpătâi. Dintr-o

iubire curată se naşte fata bună, dar e rândul moşului să stea la căpătâiul infirmierei care în curând se prezintă la debarcaderul lui Caron pentru a trece dincolo. Trecerea se desfăşoară în bune condiţiuni, ca dovadă că moşul rămâne văduv, adică burlac reciclat, singura sa mângâiere fiind fata care creştea din te miri ce.

Ce făcea în acest timp baba? Cei doi cercetători au ajuns în unanimitate la concluzia că baba era o femeie uşoară – toată viaţa ei n-a cântărit mai mult de 40 de kilograme cu pat cu tot – care a distrus inimile multor moşnegi, fiind o contrabandistă de sentimente curate. Din aceste legături s-a născut o fată comună ca aspect, dar deosebit de rea, cu înclinaţii spre lene, minciuna, cosmetica, bârfa, toate

încurajate de babă.

Cei doi ajung să locuiască sub acelaşi acoperiş dintre ironie a sorţii, o glumă proastă a destinului – mimând supunere, gingăşie, ataşament, baba ajunge la mâna moşului. Dar foarte curând se dezlănţuie ceea ce trebuia să se dez, lănţuie: întâi mici scandaluri, discuţii, după care se trece la texte nesanepidice, pentru ca în final molestarea reciprocă să ia aspect cotidian, zilnic de două-trei ori, duminica de patru ori, pe când nu erau la muncile câmpului.

Fiind posesoarea unor gene ereditare romantice, fata moşului îşi ia câmpii, apoi dealurile şi munţii. Ea pleacă unde vede cu ochii având o vedere bună. Acest al doilea plan este un prim-plan al unor munci herculeene pe care FB (codificăm fata bună) le rezolvă cu succes, primind sincere

felicitări din partea Sfintei Vineri... după-masă.

Pe drum întâlneşte un cuptor de pâine care mergea în seni invers: îl curăţă. Găseşte un pom, îl curăţă. Ajunge la o fântână, o spală. „Ajunge” îşi spune ea, şi într-adevăr ajunge la casa Sfintei Vineri care, pasă-mi-te, era din categoria sfintelor cu fond sufletesc bun. Aici face faţă într-un robinsonism total unor încercări: sfânta avea foarte mulţi copii, şerpi, balauri, zmei, zmeuţi, zmeuţici (vezi şi studiul *Anuarul luna şi inventarul însufleţit al Sfintei Vineri*, sub îngrijirea unui colectiv închegat).

Drept mulţumire pentru tratamentul aplicat descendenţilor zoologici, fata va primi mulţumiri în faţa colectivului de zmei şi zmeuţi şi are dreptul să-şi aleagă din podul babei ce vrea. Ea nu vrea mai nimic:

ia doar un fus, având vădite pasiuni textile, un fus fermecat cu mare randament care producea lână programată şi confecţii de-a gata.

Întoarsă acasă fata face o bucurie moşului spre disperarea celor două, aflate pe cealaltă baricadă. Se naşte un conflict între babă şi fata ei (se poate consulta selectiv şi lucrarea *Trei reprize cu baba*, scrisă de Hanibal Caraghiosu şi Nenorocel D. Nenorocel).

Fata babei pleacă şi ea unde vede cu ochii. Întâlneşti cuptorul căruia îi râde în nas, respectiv în uşiţă, pomul cu poame pe care îl zeflemiseşte cu anumite cuvinte, fântâna căreia îi spune „ce-ai păţit, fă, de ce să te curăţ?” La casa Sfintei Vineri, aflată în penurie de fata în casă, se comportă execrabil, stârnind mânia progeniturilor,

deplin justificată. Îşi alege cea mai frumoasă lada, cu motive artizanale, din podul casei, (jir lada îi pune capac la comportament.

Finalul dramei este optimist: din lada ies şerpi boa, pitoni, tare le laooconizează de gât. Moşul şi fata trăiesc fericiţi până la anumite bătrâneţe. În aceasta constă meritul lui Eustaţiu Aiçibald Fleaşca: a ştiut să pună punctul pe i, să sintetizeze atât fetele cât şi adulţii bătrâni, dar mai ales a scos în relief personalitatea puternică a Sfintei Vineri, care a ştiut să îmbine recompensa verbală cu cointeresarea materială, care frumos aplicată da rezultate după cum se vede.

ŞOBOLANUL A MĂRTURISIT

Fragmente din scenariul cinematografic al filmului de aventuri

Şobolanul a mărturisit la miezul nopţii. Acţiunea se petrece la munte. Fiind un munte mare, putem vorbi de aventuri la munte şi la mai mare. Film incolor Metro. Acţiunea este localizata la Sovata-Bai, pe un fond muzical binecunoscut: gud-bây. DistribuţieinternaţionalE. În rolul principal: sir Laurence Olivier. Mai interpretează Irene Papastratos, comicul Aiberia, care a jucat şi în filmul *DS la munte ţi la mare*, Jean Marc. Şobolanul este autohton.

Bobina 1, cadrul pai} pe:

De la autoservirea din Sovata dispar 100 sticle de bulion cu gestionar cu tot. Neîmbuteliat. Tânărul detectiv Duminică Holmeanu şi amicul său, felcerul Ion, pleacă la Sovata după bulion, cel mai mare hold up de bulion din istorie. Detectivul Duminică se duce la logodnica sa, luni la 3, Jeni. Ea nu

ştie că el este ceea ce este. Ea ştie că el e suflător la filarmonică. Tânărul bate puternic în sonerie. Tânăra deschide frumos uşa. Mâinilfe lor se întâlnesc pe clanţă şi degetele se îmbrăţişează.

— Bună-ziua, tovarăşă Jeni, face el glumeţ viitoarei sale colege de cameră.

— Servus Duminică, servus, intră în casa mea pe care chiar ieri am primit-o, în noul nostru cartier care se va dezvolta şi în anii ce vin.

— Cu încă 567 de apartamente, iubito, şi o sărută sfios pe ambele tâmple odată.

Panoramare interior. Mobilă stil „Parângul”, un aparat de radio „Mamaia1 cântă melodia unei tinere speranţe, Gic* Petrescu. Ea îl serveşte cu pepsi. Se privesc până la conjuc* tivitâf. Stop-cadru geamul deschis, cer senin, niciun nor, tem* peratură

potrivită, linişte, se vede în zare cum iese dintr-utţ coş de fabrică fum parfumat.

În ochii ei se citeşte totul: iubire, dragoste, amor, încredere, pasiune decentă, copii, mâncare caldă la timp. În ochii lui se citeşte ce se vede în ochii ei, minus mâncarea caldă.

— Jeni, Jeni, eu plec în turneu!

Ochii ei se umplu de lacrimi de iubire; şi le şterge discret cu mâneca bluzei.

— Du-te, Dimanş, du-te, eu te voi aştepta. Unde cânţi?

— La Sovata-băi, două spectacole cu Rimski şi Korsakov!

Parada debutanţilor continuă: acum cântă Dorina Draghici.

El oftează conştiincios de trei ori şi se ridică brusc; hainele îl stânjenesc, iese şi închide uşa. Jeni îi urează:

— Drum bun, ia sacâz cu tine!

El, uitându-şi o clipă de sine:

trăiţi!

Plan, contraplonjeu, coboară scările fără folosi liftul defect.

Bobina 6, cadrul paişpe

Cei doi stau în două vane, pentru a putea discuta fără a fi auziţi.

— Am găsit o pistă, tov, detectiv! E în stare bună, se poate juca popice… Holmeanu dă din cap, apoi se bagă sub apă pentru a putea gândi cu glas tare. După 5 minute iese:

— Evrika, Ioane, evrika!

— O arestăm?

Duminică îl priveşte amuzat, apoi iese din vană. Imaginea se mută pe un afiş O.J.T. până se îmbracă. Vocea lui Duminică:

— Pe cai, tovarăşe Ion şi arestează-l pe

vânzătorul cu păr blond din sectorul mezeluri! Plutonierul ezită. Fa ce ţi-am spus, vrei să compromiţi alţi vânzători? Lasă că se compromit ei singuri…

La rând, la mezeluri, logodnica lui Duminică cumpăra crenvurşti. A venit fără ştirea acestuia, a detectivului desigur, ca să îl vadă în taină cum suflă. El suflă greu. Aleargă spre autoservire. Jeni iese şi aleargă spre el.

— Iubitule, ci, ce mă bucur că te văd! Am luat crenvurşti!

Duminică se face galben, apoi roşu, apoi verde, ca stopul, o ignoră:

— Nu mă cheamă iubitule, nu mă interesează aceşti crenvurşti!

Pleacă cu paşi mari. Jeni rămâne încremenită, pachetul se desface, filmare cu încetinitorul a produselor care cad; se rupe

nylonul.

Bobina 20, cadrul pai şi pe.

Duminică se plimbă agitat prin camera de hotel. Felcerul nu soseşte. Bătrânul i-a dat termen până sâmbătă. Felcerul apare bandajat.

— A simţit că îl filé… mi-a dat cu un parizer în cap. À fugit la gară!

Cei doi fug şi ei la gara. În sala de aşteptare Jeni mănâncă salam şi ochii îi fug în toate părţile. Intră agitat vânzătorul cu păr blond. Jeni se ridică, se apropie de el şi îl imobilizează cu o figură de jujiţ. Intră cei doi, Jeni se bate sălbatic cu vânzătorul. Intervin cei doi. Îl pun jos. Duminică o priveşte fix pe Jeni.

— Şi tu eşti…

— Tot la filarmonică, dragul meu. *Bătrânul* m-a trimis să te ajut.

Ion vrea să dea cu chipiul de pământ, dar e în civil. Dă atunci cu vânzătorul de pământ. Cei doi se îmbrăţişează, ies aşa din sala de aşteptare, merg la tren, urcă, trenul pleacă, felcerul le face cu mâna stângă, cu dreapta îl ţine pe criminal. Pe marşul nupţial un acar schimbă macazul. Peste nouă luni atât Jeni cât şi nevasta plutonierului-major nasc trei gemeni. Stop-cadru afiş O.J.T.: „Vizitaţi. Se vata!”

CIOBANUL VIGILENT

Film bicolor, alb-negru, copiile violacee; patru bobi şi un dulău.

Panoramare peisaj montan, eventual Eforie Nord sau Costineşti. Pe. munte în sus se văd brazi. În jos se văd brazi. La dreapta şi stânga se văd animalele pădurii, dacă se poate în nunfăr cât mai mare. Plan american, ursul cu deştu’ în gură. Un

cioban se ocupă de chestii specifice: ascultă tranzistorul ţi bate ritmul pe spinarea unui câine, cu o bâtă mitica. Secvenţă neorealistă: câinele miaună patetic. Trece turma… la urmă un frumos exemplar, Bălaia, dând din şolduri. Atmosfera respiră idilism. Ciobanul respiră pe gură: are polipi. O ţărancă urcă dealul cu o desagă în spate, fredonând: „Hello Doly”, în variantă locală „Zâua bună, Dolănescu”.

Este soţia ciobanului care-i aduce de-ale gurii: şunca hamendex, liptauer, o viborova şi un pachet de long size, specifice zonei. Ciobanul contracâmp, adică stă cu spatele la câmp, nu-şi mai bate câinele ci face brânză. Mare. Se şterge apoi la gură cu mâneca unei cămăşi frumos cusute – se insistă asupra modelului – şi duce fluierul la gură. E un frumos fluier de tablă cu care

adună turma. Câinii gonesc oile şi le adună prin împrăştiere. Măgarul roade o opincă şi din când în când rage ca un bou... apoi dă cu copita în cioban, care nici nu se clinteşte. Ideea de vânjoşenie, tare ca piatra, iute ca săgeata... Idee filmată încet, dacă se poate deloc. Soţia ajunge. Cei doi aştern un ţol, scot din desagă mâncarea, li se încurcă degetele în desagă, filmare degetele în desagă. Se aude un zgomot de crengi rupte, oftat, mormăit, cuvinte englezeşti, franţuzeşti, germane, spaniole, astea din urmă în dialect. Apare Turistul singuratic.

Este îmbrăcat foarte elegant, are un aparat de filmat, unul de fotografiat, o cameră de luat vederi, un pistol i se iveşte de sub plastron, o puşcă cu lunetă dintr-un geamantan enorm, en détaillé, gulerele cămăşii doldora de cianură. Când merge

face *cioc* din cauza celor câteva kilograme de cerneală simpatică ce le are asupra sa. Musai trebuie să aibă cearcăne şi să se uite în permanenţă în toate părţile. Cei doi, ciobanul şi colega lui de cameră, îl privesc aparent nepăsători. Filmare traveling, mâna ciobanului căutând pe sub ţol un ciomag de zile mari. Turistul intră direct în subiect, într-o românească impecabilă (aproximativ aşa cum vorbesc actorii noştri de film în franţuzeşte): *Bune ziua, me bucur se ve cunosk, io sunt turist etranjer, bade. Obiective ai*? *Strateghice*? Ne, numa obiele, surâde ciobanul. *Niscaiva relee, uraniu, infraroşu, laser*? Laser am, face ciobanul şi întoarce capul: Laser, mă Laser, cuţu-cuţu, te caută un domn* şpion, mânca-ţi-ar coada! Turistul încearcă atunci să o seducă pe ciobăniţă şi îi face cu

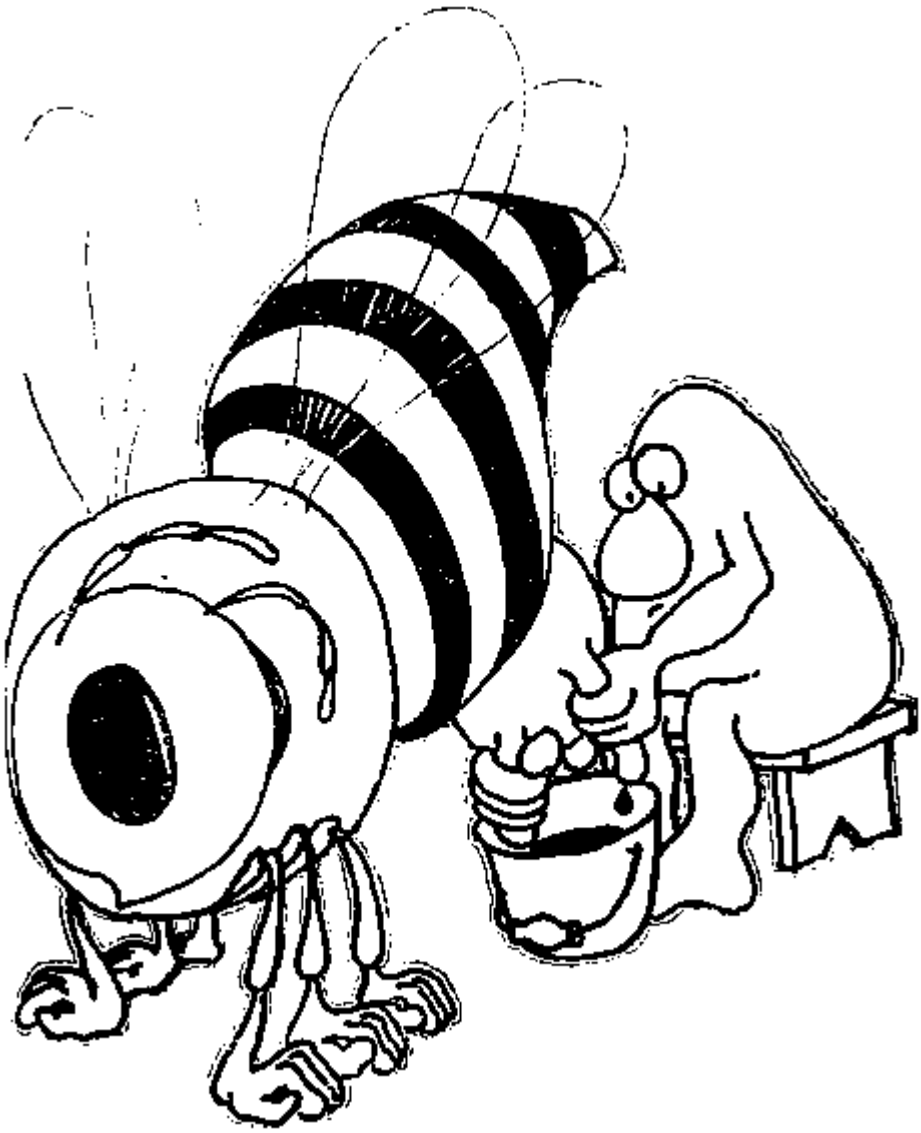

ochiul timp de cinci minute arătându-i ciorapi de nylon, ţi, gări, parfum helene rubinstein, sprayuri etc. Ciobaniţa, calma»

Gheorgbe, io îl *pălesc pe capitalist, io-te-l cu ce marfă* t>rea *sa mă seducă*!

Turistul sesizează primejdia şi încearcă să-şi ia muntele (valea nu poate, aceasta fiind departe), Gheorghe face vreo 5 paşi mari şi-l ajunge, îl păleşte cu pumnul în cap, îi ritpeun picior, îi mută gura la spate şi developează urgent filmul la stână. Cadru final, sala căminului cultural. Ciobanul în brăcat frumos, primarul frumos, aşteaptă să vină sătenii pentru a-i înmâna felicitările verbale în public. Dar sătenii cred că e o conferinţă fără dans, aşa că stau la televizor. Filmul se încheie cu o replică mută a ciobanului: bine-i şi aşa…

PROPUNERE PENTRU UN PROIECT DE SCENARIU CINEMATOGRAFIC INTITULAT „LA UMBRA BATOZEI NATALE”.

Film color: alb negru. Pentru ecran normal anormal. Lat.

Plan în mişcare, Ion şi Maria se apropie dintr-o direcţie anterioară. Prim-plan zece degete: se ţin de mâna stângă. Cerul. Se vede luna.

Maria cointeresată: „*Adevărat* îi *mă, dragule, că o fost americanii pe lună*? *a* Ion, superior, scuipând delicat o cojiţă de floarea soarelui: *D-apoi cum*? „*Şi s-o fost plimbată pa ea*?” *D-apoi cum*? „*Şi s-o fost vinită jos*?” *D-apoi cum*? în această primă parte Maria trebuie să fie naivă, dar pe parcurs, tirmând cursuri intensive, participând regulat la aceste cursuri şi conspectând cuvânt cu cuvânt notiţele, va ajunge cu un cap mai mare ca Ion”. Şi n-o *perit*? *u Ei, fras, d-apoi cum*?

Maria ochi mari, panoramare ochi,

ambii: „*Tulai, dragule, multe ştii*!” Ion, un zâmbet larg: *D-apoi cum*? Plan apropiat o livadă lângă remiza de pompieri. Detaliu ladă cu nisip, extinctor neîncărcat, lopată, paznic bătrân dormind. Cei doi merg în vârful picioarelor prin iarba deasă şi înaltă. Dispar. Din ofi se aude „off f, apoi cei doi lângă o căpiţă ele fân. Ion o sărută din nou prin ţucare. Paznicul se trezeşte: *Care* (*jti, bă*? Cei doi nu răspund, paznicul adoarme iar, mostră (Je neglijenţă, detaliu, miroase a alcool. Ei, luna, luna, spune jlaria ţi îşi pune capul pe umărul lui Ion care, după o luptă scurta, îşi pune capul pe umărul Mariei. Luna. „*Parcă-i un bostjiil*” Ion, pierdut: *D-apoi cum*? Paznicul se trezeşte din nou: *Care eşti, ba*? Adoarme. Miroase în continuare a alcool. Intriga lievine ascuţită. Jumătate bobină. Tatăl Mariei scoate

brăcinirul. Plan american brăcinar. Este înalt, urât, se uită ciocuş. Tatăl, nu brăcinarul. Loveşte o dată, de două, de 9 ori. Maria, demnă, cu o lacrimă pe vârful nasului: „Dă tu numa tătuţă, dă, că se întoarce Ion de la oraş, unde face cursuri de calificare pentru munca de frizer (se fereşte) de doi ani, cu bursa (iar se fereşte) şi atunci să vezi! Tu, numa păleşte!” Tatăl încremeneşte. Nu mai loveşte. Se regăseşte. Regretă. Gros-plan regrete.

Câmp-contracâmp gura lumii. Slobodă. Babs în etate pe la colţurile satului, în centrul său, la cooperativă, acasă, la muncile câmpului discută cu mâna la gură, în timp ce plivesc griul. Maria, demnă, nici că îi pasă, dar îi pasă. Ion nu mai scrie de trei luni. Tatăl ei râde şi face gesturi cu gura. Maria simte că s-a întâmplat ceva cu

Ion. Întâmplare Ion. Bobină întreagă. Ion îmbrăcat orăşeneşte intră la „Mclody-bar. Bea, râde tare, iar bea. Se ridică, se clatină. Plan detaliu dizeuză. Masiva, în draci. Strop-cadru draci. Ion se clatină, plăteşte. Chelnerul nu se clatină. Rânjeşte discret. Stop-cadrul notă de plată. Ion iese şi merge într-o direcţie ulterioară. Maşini trec în viteză. Altele staţionează. Întunecare. A doua zi Ion cu capul în pământ în faţa unui bătrân frizer. Acesta îl săpuneşte bine. Ion regretă. Şapcă mototolită până la bască. Te îndrepţi, sau nu, ce-o să zică consătenii tai natali? Ion tresare: *D-apoi cum*? Scurt cadru Maria, cu capul în jos zâmbeşte şi spune: bubu-bu, Ionuţ. Se aude un bubu-bu, gâgî-gî. Ion plan detaliu mitnceşte de zor. Au relanti. Tunde, rade, frecţie, şampon, foën, tăiat păr din urechi, laude condică, nu mai

calcă prin „Melody”. Rar la câte o bere cu colectivul, întunecare. Maria în livada cu pricina, de mână cu un copil de 2 ani. Oftează. Se scutură florile de măr, păr, vişin, cireşi. Ei înaintează greu prin flori. Ei, copile, copile, Ion nu mai vine. Copilul râde fermecător: „*Lasă, mamă, că da alienatul pe acasă. L-o influenţat numa** *temporar oraşul*”. Copil inteligent. *Are fond bun*, mai spune el şi fuge după un măr. Ion fericit la fereastra unui compartiment, fumează din nou răşeşti. Face cu mâna în fiecare haltă. Toţi îi răspund cu maximă voioşie. Ajunge în sat. Fuge în livadă, pe când co, pilul revine trăgându-şi nădrăguţii. Ion încremeneşte. Mari4 încremeneşte. Copilul zâmbeşte. Toţi trei se prind spontan (Jt mână, fac o horă mare şi dansează o bătută. Cei doi iail copilul deodată în braţe. Întunecare.

Dizolvare spectatori, Cronicari laude. *D-apoi cum*?

GASTRO-
COMICE

Indicaţii: respectaţi înmuotu] indicaţiile.

Contraindicaţii: respectaţi întru totul contraindicaţiile.

Bucătăria poate fi de mai multe feluri: naţională, în comun, internaţională ţi transformată. Tot chichirezul mâncării stă nu în gust ci în calorii. Astfel, găsiţi fier, pe care puteţi să-l predaţi la fier vechi, în: gălbenuşul de ou, spanac, cireşe, fasole. Faceţi un mix turn compositim din toate acestea şi v-aţi asigurat de fier. Salvarea răspunde la C61, dar când vine nu se ştie.

Bucătăria trebuie ţinută în ordine şi disciplină.

SU? E STRECURATE ŞI CREME DE LEGUME ŞI ZARZAVAT

1. *Supa strecurată*: se iau 2 morcovi, 2 păstârnaci, 1 ţelină, 2 cepe, 1/4 de varza

alba, 4 cartofi, sare. Toate astea i: e trec prin sită cu forţa. După aceea va ungeţi o felie ele pâine cu unt şi aşteptaţi să vă calmaţi.

2. *Supă-cremă de fasole uscată*: trebuie să avem fasole. Uscată. Se pune în apă rece şi se aşteaptă să fiarbă. Dacă nu se fierbe, se încălzeşte apa până dă afară. Se pune fasolea înapoi. Dar întâi se usucă cu foehnul, ca să fie iar uscata. Se scurge. Se pune iar apă, iar se fierbe, iar se scurge. Se repetă operaţia de o sută de ori până fasolea ajunge fleaşcă. Se stoarop, ca să fie din nou uscată şi o lăsăm pe masă, să mai dea câteva clocote, aşa de-al dracului.

3. *Supă-cremă de mazăre uscată*: Se prepară identic, cu deosebirea că în loc de schimbarea primei ape se schimbă fasolea cu mazărea şi se serveşte ca atare.

4. *Supă-cremă de conopidă*: Luaţi o conopidă, o căsăpiţi, puneţi un buchet de unt la căpătâiul ei, puneţi totul în oală, puneţi mâna la ochi, puneţi capacul şi, pe el, ca garnitură piure de cartofi. În ultimul moment adăugaţi brânză. Mare.

5. *Sttpa-cremă de spanac*: După ce aţi fiert planta aceea dezgustătoare, o scoateţi şi o spălaţi cu apă rece să se cureţe de nisip. O puneţi la loc, tot acolo, într-un vas descoperit, să vedeţi dacă îşi mai păstrează culoarea verde. De preferinţă într-o vază înaltă să nu vă sară în ochi. Dacă rămâne verde e albastră: nu mai face fotosinteză. Puneţi lapte. Puneţi capacul la sticla de lapte. Puneţi faina. Nu în sticla de lapte. După aia serviţi cu sare. După aia mai vedeţi dumneavoastră.

6. *Supă-crema de praz*: Luaţi praz.

Tăiaţi-l bucăţi, nu vă gândiţi la nimeni în clipa aceea, înăbuşiţi-l, eventual cu perna. Dacă mai rămâne ceva puneţi lapte, unt, margarina, sare, smântână şi tot acest conţinut aruncaţi-l la gunoi, să moară pisicile din bloc.

7. *Snpa-crema de ţelina*: Se fierb ceapa şi ţelină în acelaşi vas. Cartofii se pun mult mai târziu, după miezul nopţii. Se trec toate prin sită, după care vă culcaţi ca să puteţi să ajungeţi la timp la serviciu. Se mai dă un clocot, în somn.

CIORBE

Ele se prepară dulci sau acre, acrite cu agurida, mătrăguna, corcoduşe, prune verzi. Dacă puneţi prune verzi, beţi şi un pahar cu lapte. Nu mai doriţi felul doi.

8 *Ciorba de zarzavat şi legume*: Tot zarzavatul se curăţă şi taie, absolut tot ce

aveţi zarzavat în casă. Ceapa, în schimb, se taie numai. Pătrunjelul se scalpează. Dovleceii şi vinetele se bat. Roşiile nu se bat. Ca şi ardeii, se fac felii în lung şi în lat, de preferinţă cu un cuţit. Luaţi pielea de pe vinete, dar opăriţi-le întâi, apoi căutaţi-le. Dacă nu le găsiţi, le daţi la obiecte pierdute. Puneţi sare peste toate acestea, în afară de legume şi zarzavat. După ce i-aţi anihilat zarzavatului voinţa şi s-a muiat, nu-l mai luaţi în seamă, aruncaţi-l în oală. Daţi restul prin maşină, respectiv cojile. După gust, dregeţi cu >. gălbenuş de ou de lemn. Merge şi zeama de lămâie, servită pe pâine, dar lămâia să aibă coaja subţire şi pâinea coaja lipsă. Puneţi oala în farfurie, blocaţi uşa de la cameră şi aşteptaţi reacţia. E bine să fie pregătită o valiză cu câteva lucruşoare.

9. *Ciorba de vârf de hamei*: Vă urcaţi pe o scară, luaţi vârful hameiului; dacă vă vede paznicul spuneţi că vă plact răsăritul soarelui. El o să vă creadă. Se face la fel ca ciorba de lobodă, nu adăugaţi niciun fel de grăsime, doar nu vă pregătiţi de hibernare. Dacă nu găsiţi vârf de hamei luaţi 5 sticle de bere Romvared, că aia se serveşte cu mâncare.

10. *Ciorbă de roşii* îi Se prepară ca ciorba de roşii I, cu deosebire că operaţiile încep invers, de la servire la fierbere. După ce a scăzut apa puteţi închide umbrela. Puneţi zahăr mult şi ardei daţi prin maşină: vă suiţi în *dacie* şi tăvăliţi ardeii pe podea. În ultimul moment tocaţi ţelină cu ştergătparele şi plecaţi într-a doua unde vedeţi cu ochii. Ciorba e bună.

BORŞURI

Am avut cândva un prieten la armată, Borş V. Gheorghe. Acum nu mai ştiu unde este, cu cine s-a însurat.

11. *Borş de dovlecei*: Se scoate conţinutul la dovlecei, se curăţă bine interiorul, facem două găuri pentru ochi, una pentru gură, punem o luminare înăuntru, luăm un cearşaf alb pe noi, stingem lumina, şi umblăm prin casă strigând: uhuhu, io-s captain Cook. Adăugaţi borş.

12. *Borş de cartofi*: Idem ca dovleceii, minus căpitanul; se pun în locul lui cartofi şi se adaugă o crenguţă de cimbru. Dacă n-aveţi cimbru puneţi o creangă de brad şi serviţi în preajma sărbătorilor laice de iarnă, cu muzică: „O borş frumos, o borş frumos, cu cetina tot verde.

13. *Borş de sfeclă verde*: Curăţaţi

sfecla. Tăiaţi-o în fire lungi, înnodaţi-le marinăreşte, faceţi o funie de vreo 3 metri şi coborâţi să vedeţi cine a venit la vecinul de la etajul de jos. Mai lăsaţi să dea un clocot, după care, la şedinţa de bloc, îl atenţionaţi cu ceapă tăiată mărunt, cartofi harcea-parcea şi mai puneţi un pahar de zeamă de sfeclă. Nu trebuie fiartă pentru că tot se serveşte rece.

14. *Borş de fasole uscată cu mânătărci*: Mergem în pădure şi culegem fasole. Mânătărcile sunt acele ciuperci drăguţe, roşii cu puncte albe sau albe cu puncte «roşii. Puneţi fasolea la muiat din ajun. După ce s-a muiat, adăugaţi albăstreală, dero şi daţi prin maşina de tocat. Atenţie la nasturi. Ciupercile se pun după ce au fost culese. Ele trebuie spălate bine înainte, pe tot corpul, la subsuori şi pe dinţi, după care

le aruncăm.

În oală. Fasolea se strecoară printr-o cârpă curată. Dacă reuşiţi, vă paşte premiul Nobel. Zăpăciţi nişte pătrunjel cu satirul şi puneţi-l în farfurie. Pătrunjelul se serveşte rece. Borşul e foarte bun natur, dimineaţa după nunţi, botezuri şi alte prilejuri de căsătorie.

SOTEURI

Aide mémoire: ele trebuie să fie calde şi să aibă o culoare frumoasă. Folosiţi Duco, ţine mult şi are luciu. Legumele să nu aibă capul spart, să fie verzi la culoare şi formă, lucru care se obţine dacă le fierbem la foc repede şi neacoperit, eventual în mijlocul camerei. Soteurile se prepară loarte aproape de ora mesei, niciodată după. Pentru ca legumele albe să-şi menţină culoarea se acoperă cu un cearşaf alb.

Pentru ca ele să-şi păstreze intacte sărurile minerale e necesar să cumpărăm din comerţ un vas găurit. Dacă nu găsim, găurim noi unul, cu un cui şi un ciocan. Se ia vasul între picioare, se ridică ciocanul şi se loveşte cu nădejde. Soteul se serveşte bandajat.

15. *Sote de fasole verde*: Se ia fasolică tânără, până la majorat, şi se prepară ca mazărea, respectiv se scoate din păstaie în timp ce apa clocoteşte. Se încearcă, ca joc de societate, introducerea boabelor înapoi în păstaie, stând într-un piciior şi guiţând ferm.

16. *Sote de cartofi*: Cel mai gustos sote de cartofi este cel de conopidă, dar şi cel de cartofi este bun cu condiţia ca apa în care au fiert să fie păstrată, că are săruri carto fiice, săruri care rămân şi cartofii trec.

Zeama asta se ţine la borcan, borcanul se ţine în mâna stângă, cartoful în mâna dreaptă şi se aruncă în sus, fiind fierbinte. Ce rămâne din cartoafe se pune la cuptor, cu unt, şi se serveşte la masă cu cuptor cu tot. Pe cărămizi puneţi pătrunjel.

17. *Sote de varza de Bruxelles*: Se aleg verzişoarele dintr-o piaţă din Belgia, se pun paravion, după care se spală în mai multe ape. Puneţi sare cât cuprinde, adică până la buza oaler Vedeţi ce iese. Dacă verzele ies la suprafaţă, legea lui Arhimede e valabilă. Dacă nu ies, scoateţi-le cu furculiţa, dar în prealabil goliţi apa, aruncaţi verzişoarele. Ce rămâne e sote.

Acestea se pot prepara şi separat, adică fără smântână sau fără legume, sau cu amândouă lijD să la un loc. Smântână se amesteca cu unt ca să nu se facă făină: se

poate folosi la lipit obiecte de porţelan, balerine, câini, palmieri, Scufiţa Roşie.

18. *Fasole verde cu smântână*: Ne trebuie fasole tânără, fără aţe şi mosor. Se curăţă cu peria de sârmă şi repede – în pas alergător, cu genunchii la gură şi ochii mijiţi – se aruncă în puţină apă clocotită, atât cât să-i rămână capul afară să poată respira. Tot în pas alergător, dar de astă dată numai cu un genunchi la gură, se adaugă unt, smântână şi se serveşte aşa fierbinte şi nemestecată. Poate să nu fie servită. Întindeţi nişte unt în cuptor – varianta 2 – puneţi o tavă şi priviţi ce voios alunecă, până prinde o culoare frumoasă şi o crustă idem. Pentru a-i adăuga vitaminele necesare puneţi un pumn de B complex şi calciu sandoz.

19. *Cartofi cu smântână*: Se prepară

fără coajă, sau cu coajă. Dacă apa nu clocoteşte n-am făcut nimic. O facem să scoată bulbuci. Punem cartofi, dacă sunt prea mari nu-i punem: îi dojenim. După ce au fiert se aşază în vasul care merge la cuptor singur, fiind prevăzut cu rulmenţi şi toartă înăuntru, în care se află un termometru ca să vedem ce căldură e. Trântiţi smântână peste cartofi, trântiţi şi unt, puteţi să înjuraţi dacă untul topit v-a sărit în luminile ochilor.

20. *Dovlecei cu smântână*: Se curăţă dovleceii de floare, se face un buchet frumos pe care îl punem în camera de dormit. Codiţele le aruncăm. Se prepară ca şi fasolea, dar trebuie să găsim păstăi de dovlecei. Dacă nu găsim, reclamăm că mergem la foruri superioare.

21* *Varză dulce cu orez şi smântână*:

Puneţi zahăr mult, cubic pe varză; obţinem varză dulce. Decorticaţi orezul, bob cu bob, după care îl tăiaţi în felii subţiri. Înăbuşiţi-l, fără mustrări de conştiinţă, cu unt, cu ce apucaţi, nu ascultaţi ce zice. Vasul merge la cuptor. Înainte puneţi un rând de varză, un rând de apă, unul de orez, repetaţi figura de 14 ori, după care înlocuiţi apa cu smântână. Dacă nu reuşiţi, reluaţi operaţiile şi încercaţi să tăiaţi untul în felii, sub apa clocotită. Dacă nici asta nu reuşiţi, puneţi vasul gol la cuptor, nu-i daţi măcar nicio pereche de chiloţi pe el.

Se mai poate găti gustos şi dacă punem toate legumele existente pe piaţă într-un vas care poate sau nu să meargă la cuptor, depinde curul-aţi învăţat. Oricum, faceţi foc şi puneţi smântână pe plită ca să aveţi motiv să nu gătiţi o lună.

SOSURI RECI ŞI CALDE

22. *Sos simplii de ulei*: Se pune ulei în farfurie, se mestecă cu lingura şi se mânca.

23. *Sos de muştar*: Ca mai sus, numai că în loc de lingură folosiţi furculiţa.

24. *Sos maioneză*: Se schimbă treaba. Luaţi găina de serviciu, prin persuasiune convingeţi-o să vă dea 3 ouă fierte – pentru a câştiga timp? frecaţi gălbenuşurile până ajung ca un fel de mâzgă imposibil de descris, adăugaţi un vârf de cuţit, atenţie cum rupeţi cuţitul să nu vă sară în faţă, sare, muştar, zeamă de lămâie. Dacă reuşiţi să puneţi zeamă de lămâie cu cuţitul sunteţi ca şi gata. Uleiul şi zeama de lămâie trebuie să facă casă bună, să meargă mână în mână în vas. Cantităţi egale, o dată una, o dată alta. Dacă vi se taie maioneza, ceea ce se poate întâmpla oricui, puneţi spirt şi

bandajaţi locul rănit.

25. *Sos maioneză subţiat*: Ca şi mai înainte, însă maioneza se subţiază între două scândurele pe care le presăm puternic una de alta. Ea este mai uşor de digerat, dar mai greu de adunat de pe jos.

26. *Maioneză pentru acoperirea preparatelor*: Se folosesc culorile de mascare, maioneza trebuie să acopere perfect mâncarea pentru a nu se şi ce e. Nu lăsaţi niciun spaţiu neacoperit. După ce aţi pus maioneza pe mâncare şi aţi servit-o la masă, mai bateţi-o odată cu telul în faţa musafirilor.

27. *Sos de castraveţi acri*: Se fac castraveţii un fel de terci, cu coajă cu tot, se încând pe un platou şi înfigeţi în mijloc un castravecior acru, de decor. Se mănâncă cu mâna.

La sosurile calde ceapa trebuie înăbuşită, eventual sugrumată până vă dau lacrimile. I se adaugă apă, sub formă de picături în ochi, cu pipeta. Ceapa astfel preparată se strecoară în mâncare fără ca să obsérve cineva. Carnea şi ceapa se aşaza pe fundul unei crădţi, dar numai când carnea este tânără şi entuziastă. Altfel fierbe până ne dăm cu capul de pereţi. Puneţi şi verdeaţă, ce găsiţi prin parc.

28. *Sos de hrean*: Se face ca şi sosul alb, adică ajunge un fel de pastă moale şi care se lipeşte de degete, în care punem unt moale sau margarină şi mai moale. După ce combinaţia a fiert puţin, mai puneţi smântână din belşug, mai daţi un clocot, adăugaţi şi oţet cât vrea fiecare musafir în parte, dar în aceeaşi oală. Pentru a căpăta cât de cât gust puneţi şi zahăr cu sare. Se

serveşte la pahar.

29. *Sos anghemaht*: Se prepară în chip disciplinat, jawohl? Zeama de carne de viţel este stinsă cu pumpemikel de varză şi unzuschmechter de lămâie verde, după care se cerne nişte gestubstibensdraifirzegeht fără usturoi. Toată combinaţia se consumă în poziţie de drepţi şi perfect aliniaţi, umăr la umăr. Nu se toastează.

APETITIVE CALDE ŞI RECI:

Au un scop provocator: provoacă pofta de mâncare. Ele nu se servesc în timpul mesei, ci înainte, dar nu mai mult de 24 de ore. Ele se pot prepara din orice rest de alimente. O bună gospodină, sau un bun gospodin nu aruncă resturile menajere, face apetitive din ele.

30. *Pateuri greceşti*: Acestea, *psihi mu*, se fac din ştrudel stropit cu furtunul.

Lucraţi mici grămăjoare de carne pe care, cu o mişcare lentă, le măturaţi de pe masă, cu dosul mâinii. Rulaţi foaia ca la ştrudel, în viteza a treia. Se răsucesc capetele grămăjoarelor de came.

31. *Pateuri cu piept de pasare*: Alegeţi, vă rugăm, o pasăre cu bust opulent, de rasă, evitaţi puicile de incubator că au piept fals. O puneţi într-un pateu.

32. *Buşeuri de cartofi*: Luaţi un kg de cartofi şi faceţi buşeuri din ei.

33. *Icre de brânză*: Se prepară ca şi brânza de icre.

34. *Salata cu resturi de peşte*: Ce rămâne de la peşte se mestecă zdravăn, se unge pe pâine şi nu se serveşte sub niciun motiv.

35. *Salată de ţâri*: Se bat ţârii până se desfac în bucăţi; grupăm fragmentele, le

punem pe un grătar cu spaţii largi şi adunăm totul de pe jos; se repetă operaţia de mai multe ori, până simţim că ne trosnesc oasele. Ne ţinem cu o mână de şale, cu cealaltă punem mărarul.

36. *Cboux-uri umplute*: Nu ne trebuie multe, numai 12 bucăţi de choux. Umplutura este la latitudinea fiecărei gospodine: icre negre, sitar afumat, pulpă de fazan, momiţe de mistreţ rănit, măsline în aspic, untdelemn cu zeamă de morcovi. Ghoux-urile trebuie servite cât mai e timp.

37. *Cornetele abundenţei*: Goliţi 10 cornuri de 30 de bani de seminţe şi puneţi în fiecare câte 500 de lei; le serviţi apoi musafirilor, care vor aprecia.

PREPARATE DIN OUĂ

Pentru a verifica dacă ouăle sunt proaspete procedăm aşa: spargem oul,

mirosim, luăm altul la rând etc. Mai este o metodă, în apă: punem ouăle în apă rece; alea care se duc la fund şi stau culcate sunt proaspete; celelalte, care au insomnii, nu sunt ceea ce par a fi. Albuşul se oxidează în contact cu aerul şi devine otrăvitor foarte repede dacă afară e furtună. Cel mai simplu preparat din ouă este oul.

38. *Ochiuri în apă*: Lăsaţi apă în vană, puneţi-vă costumul de baie, dacă aveţi musafiri, băgaţi-vă la fund şi faceţi cu ochiul în apă. Pentru ca ele să fie gustoase e bine să adăugăm piper şi oţet.

39. *Ochiuri în parizer*: Facem nenumărate găuri în parizer, ca fantezie, unele în formă de hublou, altele pur şi simplu gaură.

40. *Jumări*: Se taie porcul.

41. *Oua mimoza*: Se cumpără un snop

de *mimosa pudica*, de la orice grădină botanică, prin efracţie, se înfig în ouă şi se servesc fără niciun cuvânt.

42. *Ochiuri în cuib de cartofi*: Se iese cu tigaia la câmp, dis-de-dimineaţă, să nu ne vadă vecinii, din motive clare; scoatem cartofii din cuib, amenajăm cuibul să nu cadă pământ înăuntru şi punem ochiurile acolo. Luăm tigaia cu noi, mai facem un rând de ochiuri până se umple cuibul, ori pleacă găina în iulmie.

De băgat seamă: Ouăle de găină sunt cele mai populare; urmează cele de bibilică, de struţ şi oul lui Columb. Oul proaspăt are coaja poroasă, cu găuri, ca ciupită de vărsat, cele vechi, mai ales ouăle stil, au forme gotice, ogive, vitralii şi dantelării tipice. Ouăle din quatrocento aveau şi fişă de însoţire sub formă de citat latinesc.

FRIPTURI:

De regulă se fac din carne. Frigerea este cea mai veche operaţie culinară cunoscută înainte de descoperirea focului şi a omului de către om. Orice gospodină dacă aplică riguros principiile de mai sus este o femeie fericită. Ea trebuie să ştie în fiecare zi la ce oră trebuie să taie porcul, când vine acasă soţul, dacă vine porcul atunci e proaspăt. Cam pe la jumătatea frigerii, când friptura începe să capete formă şi culoare, ridicăm grătarul de pe cărămizi şi punem o felie de pâine dedesubt; ne alegem cu o

pâine cu grăsime divină. În rest se sărează şi gata.

43. *Purcel la cuptor*: Purcelul trebuie pregătit din vreme, convins în mod gradat că sacrificiul lui este o utilitate de cel mai înalt grad, că el va rămâne, şoric de şoricul lui, în memorie şi cămară; încercaţi să guiţaţi, să vă identificaţi cu cămiţa lui, scărpinaţi-l între urechi, adormiţi-i atenţia, daţi-i mâncare din belşug, băutură, o ţigară bună. După aia să vină omul acela, cu arme albe... după ce a avut loc decesul şi purcelul, acum împăcat şi senin, stă cu mâinile pe piept, va fi spălat şi dat cu sare. Ca să-şi păstreze forma iniţială luaţi-i mulajul în ghips. Pentru următoarea etapă se prevede ca purcelul să-şi păstreze silueta, drept care vom introduce în purcel o sticlă goală, curată, fără etichetă. Nu se

admit sticlele fără STAS. Deasupra purcelului turnam grăsime încinsă până se umple sticla. Puneţi dopul. Nu se bagă niciodată un purcel decedat într-un cuptor încins pentru că îi crapă pielea, plesneşte şi nu mai putem să-l culcăm ca pe un împărat roman pe tavă. Îi putem pune în gură, că tot nu îi mai interesează, un măr, o lămâie, pătrunjel. Când puneţi cuţitul şi furculiţa pe pulpa răposatului purcel, gândiţi-vă cum i-aţi înşelat buna lui credinţă, naivitatea. Târziu, după ani de căsnicie, de gospodărie, veţi ajunge la concluzia că orice friptură, cea mai banală, de exemplu de gâscă, este o problemă morală. Depinde cum staţi cu stomacul.

PREPARATE DIN MALAI

Preparatele din paste făinoase se fierb într-o cantitate mare de apă, vreo 300 de

m2, cu sarea necesară şi la foc calm. Se amesteca permanent cu furculiţa să nu se lipească de fund. După ce au fiert se strecoară, aşa că multă atenţie încotro o iau; amidonul le face lipicioase, el trebuie îndepărtat pentru că face mult rău la suferinzi când li se lipeşte de degete şi cerul gurii, mai ales persoanelor suferind de constipaţie la stomac.

44. *Macaroane cât brânza*: Amestecăm macaroanele cu brânza de oi, fierbem bine, scoatem ţurcana, îi luăm blana. Batem unele ouă, nu mai multe de două, le punem în tavă şi printre ouăle bătute punem unt-figurine. Se servesc fierbinţi, pot să lipsească macaroanele şi brânza.

45. *Macaroane cu carne în foaie*: în cratiţa îmbrăcată într-o foaie de aluat franţuzesc (cel românesc e mai bun, da

facem pe snobii), poate să fie şi foaie dictando, punem pe fiecare rând, în chip de aliniat nou, câte un ou şi pe intervale sare sau orice alt aluat. După ce aţi reuşit combinaţia asta, luaţi carne de viţel după care punem macaroane şi rulăm carnea astfel, până în cuptor. Strângem însă foaia de mijloc, până o mototolim.

Preparatele din mămăligă se fac din mălai.

46. *Mamaliguţa pripita*: Purtaţi-vă superficial în tot ceea ce faceţi, juneţi în ceaun mălai în formă de ploaie, închideţi impermeabilul până sus să nu vă sară mămăliga în sân. După ce s-a făcut mămăliga răsturnaţi ceaunul cu susul în jos, de preferinţă pe masă, sau după gustul musafirilor.

47. *Taci îi înghite*: Lapte, porumb, fie şi

cocean, unt, smântână, ouă, amestecate, fierte, înghiţiţi, apoi tăceţi. Orice spuneţi este de prisos, tot nu se va înţelege nimic din tragica bolboroseală cu ochii cât cepele. Mai bine să aveţi la îndemână hârtie şi creion.

48. *Alivenci I*: Deasupra se toarnă din nou smântână.

49. *Budinca de cartofi cu brânză de vaca* îi Brânza se ia de la a doua generaţie de vaci, budinca din cartofi, aşa că e bine să avem pe lângă casă un mic lot cu budincă. Înainte de a se da la cuptor mai este timp de gândire.

50. *Risole cu caşcaval*: Risolele trebuie să fie proaspete, vesele, fragede, aşa cum le şade bine unor risole. Faceţi cocă subţire. O punem la 8 cm de marginea mesei, nu mai mult că se fac risolele ca dracu’, şi

prelucraţi moviliţe din sos alb pe coca asta flască. Moviliţele, în caz că nu s-au scurs, se aşază la 4 cm una de alta, de la stânga la dreapta, în flanc câte una. Presăm cu degetele de la mâna stângă degetele de la mâna dreaptă, ca să nu ne lăsăm plesniţi când întoarcem coca şi, cu gura unui pahar, decupăm din muşamaua de pe masă diverse figuri şi forme geometrice.

Se pot deja mânca, cu ochii închişi.

51. *Gnocbi de cartofi*: Bochi de conopidă, minus maşina de tocat carne; se fac mici rulouri de cartofi cu brfnză rasă la sânge care se aruncă de la distanţă în apă clocotită; cele care nimeresc alături pot fi preparate ca gnochi II, cu ţelină pisată.

52. *Gâtuşti din brânza de vacă* (*dulce*): Se amestecă grişul cu lapte şi se dă prin sită până ajunge ca sarea extrafină. După ce

am fiert, scoatem spumiera şi o tăvălim în pesmet. Ne aşezăm pe farfurie şi râdem prosteşte, altceva ce să faci? Dacă brânza este nesărată treceţi cu vederea, ca pe o anecdotă stupidă. Găluştile trebuie să fie găluşti.

ALTE PREPARATE

53. *Ruladă de spanac*: Desigur că o gospodină care îşi iubeşte soţul (legitim) ştie că spanacul este planta aceea verde din care se scoate fier cu lingura. Ei, se ia deci această plantă şi se spală. Dacă intră la apa e materialul prost. Spanacul se face piure, cât mai diluat, apoi îl rulăm. Treaba asta cere multă răbdare, 10 – 15 ani, dar odată gata rulat, spanacul se pune la foc iute, să nu vadă nimeni ce moşmondiţi pe lângă plită. Apoi trecem la cuptor, în care stăm 20 de minute, având grijă să anunţăm că

suntem înăuntru. Preparatul acesta cu spanac se poate simplifica binişor dacă nu-l gătim deloc.

54. *Ruladă economică cu spanac*: Ideală pentru cei care strâng bani de maşină. Se prepară ca şi cea de mai sus cu deosebirea că nu folosim spanac, numai rulada.

55. *Compot de dovleac*: Aiureală mai mare ca asta nici nu există şi e amară ca mămica dracului, însă merită, măcar o dată, să încercaţi. Luăm un dovleac, îl tăiem în forme mici şi diferite, după cum ne taie capul – se mai amuză şi copiii, nu? Dacă nu aveţi copii e momentul să aveţi, păcat de compot – şi figurile astea se spală în patru-cânci ape reci. Eventual luaţi paltonul pe dumneavoastră şi intraţi în frigider. Aveţi avantajai că nu vă vede nimeni, numai oala cu lapte. Luăm un litru de apă potabilă, un

kilo de zahăr şi, la foc cu ele! O să fiarbă, în timp ce gospodina va clocoti, nu măi mult de câteva clocote. Aruncaţi dovleacul-figuri în sauna aceasta, puneţi vanilie, zeamă de lămâie, merge şi o lămâie, fără zeama. Fierbem iar, acoperit, nimeni nu ştie ce se întâmplă în cratiţă. Când dovleacul strigă: „Doamnă, ajunge cu gluma!”, ridicaţi pătura pe care aţi pus-o pe cratiţă, vă cereţi scuze, scoateţi dovleacul în mod uşurel să nu se sfărâme ce-a mai rămas din el şi adăugaţi rom, după preferinţă. Romul poate fi servit şi separat. Compotul merge în sistemul de canalizare al oraşului.

56. *Salată imitaţie de icre*: Luăm un peşte de sticlă, îi scoatem icrele de Manciuria, ne batem bine cu ulei, până strălucim şi servim la masă cu puţină boia. În timpul preparării este interzis să gustaţi.

Peştele, după ce-l curăţăm, îl ducem înapoi la magazin şi spunem că e alterat.

57. *Halmoş-balmoş*: sau talmeş-balmeş, în unele părţi. Untul se încălzeşte. Când a transpirat, punem în el brânză şi o oaie. Tundeţi oaia şi berbecu cu ajutorul tovarăşului Alecu. Când brânza s-a înfierbântat, daţi-i cuvântul.

58. *Prăjitură uscată*: Se face o prăjitură, se ţine la soare, sau daţi cu foehnul pe ea, se fărâmiţează, o iau musafirii pe tălpi, îi certaţi, le aduceţi aminte şi alte porcării ce le-au făcut de când vă cunoaşteţi, ridicaţi tonul şi zbieraţi ferm: *aut*! Cine ştie englezeşte iese, cine nu trimiteţi-l la şcoală să înveţe, că e limbă internaţională. Prăjitura recuperată o presăraţi cu zahăr.

59. *Foaia pentru budincă*: Publicată

pentru prima oară în „Foaie pentru minte, inimă şi literatură”. Îmbrăcăm pe dinăuntru o cratiţă: maiou, ciorapi, chiloţi etc. În foaie punem compoziţia. Afară punem unt. Totul se serveşte, minus cratiţa.

60. *Şniţel de varză dulce*: Se ia un vals vienez, raţă jae varză, raţa o aruncăm cât colo – dar nu mai încolo – luam varza, îi vorbim frumos până se face dulce. Punem pesmet şi zicem că e şniţel. Vom fi crezuţi.

61. *Salam în aluat franţuzesc*: Se foloseşte un salam uşor frivol, niţel cochet, cu temperament, fermecător în superficialitatea sa. Salamul trebuie să graseieze pentru a uşura definitiv întâlnirea cu aluatul franţuzesc. Merge şi cu aluatul natal, dar îi facem pe musafiri invidioşi spunând, aşa ca fapt divers: „Gică mi-a adus aluatul ăsta cu BAC-ul din Paris”. Pentru

deplina stârnire a invidiilor aruncaţi şi: „Mon petit Gică, adu nişte ceapă”.

62. *Sandviciuri*: între două felii de came se pune o felie de pâine. Sandviciul a fost inventat de un lord care nu ştiu cum se numea. El a avut ideea asta: fiind un om harnic, s-a gândit să nu fure din 8-ul productiv şi a făcut sandviciul; îi ţinea într-o mână şi cu cealaltă lucra.

63. *Sandviciuri cu rodort*: sau aşa numitele sandviciuri „confort”. Batem untul până face spume la gură. Păstraţi-l aşa nervos şi umilit, puneţi rodort; dacă nu aveţi, puneţi altceva din fort. Franzela se unge pe dinafară cu ce avem; se ornează cu cornetul, dacă nu-i cornet, se poate şi cu o trompetă din care cântăm în mod simfonic, sau doamnele care au fost pifani pot să sune „deşteptarea”.

64. *Sandviciuri cât unt colorat*: Cel mai bun este untul bleu-geandarme, indiferent de nuanţă. Untul se vopseşte cu fixativ, se face apoi un permanent la rece, să ţină, nu dăm bacşiş, dăm cu franzela în dreapta şi în stânga să alungăm muştele de pe drăcia aia de unt color.

$5. *Ochiuri în panzer*: Spălaţi un degetar, puneţi-l pe deget şi găuriţi prin ştanţare parizerul. Îl ducem aşa flendurit la masă, ne uităm printr-o gaură la musafiri şi rânjim evident încântaţi. Se urmăreşte reacţia musafirilor, prin metoda privirii.

66. *Omletă cu resturi*: s-a sugerat ideea că acest fel de mâncare va rezolva problema deşeurilor, care, după cum se ştie, se strâng în cantităţi tot mai mari şi mai mari; nu-i lipsită de interes instituirea unei zile mondiale a „omletei cu resturi”. Faceţi

calculul, vă rog. Deci, aproape miliarde de suflete, fiecare o omletă din două ouă, resturi… numai să vrea găinile să se bage în treaba asta.

67. *Consomê*: Se consomă caldă şi se face ca bulionul de came, iar limpezirea cu albuş de ou ca şi aspicul. În rest totul e bine, la vară mergem la mare.

68. *Zdrenţe*: Faceţi o supă de zdrenţe şi spuneţi-mi şi mie cum este.

69. *Rasol de viţel cu vinegretă*: ne trebuie un viţel şi ureche muzicală. La viţel îi cântăm „vinegretă, vinegretă”, un fel de „vin bibicule, vin bibicule, vin”! mai avem nevoie – aţi înţeles, sunt convins – de o sticlă cu vin şi de o egretă pe care o îmbătăm până se face ca un porc. Carnea de porc se taie felii şi se dă viţelului. Acesta refuză, aşa că o mâncăm noi.

70. *Tuslama*: Ciulama rostită printre dinţi şi cu gura închisă. Se va auzi foarte limpede substantivul „tuslama” sau „dalai-lama”, dar asta numai în Tibet, în zilele fără soţ. Cumpărăm una bucată vacă. Lăptoasă. Alea de-s sterpe – în agricultura mecanizată, la muncă! Curăţăm picioarele vacii de păr, eventual îi facem copita cu lac roşu, ne trebuie un pedichiurist curajos, eventual veteran de război. Se freacă turta vacii cu sare până începe să râdă în hohote. Acum e momentul când este vulnerabilă. Repede, în timp ce cineva o freacă în continuare pe burtă cu sare – desigur sare fină, nu grunji, că-ţi arde o copitaaa – luam vaca în spate şi *zdup*, cu ea în oală. Necazul e că ne trebuie o oală cam maricică. Dacă s-a găsit e bine, puneţi capacul că vaca scoate capul şi râde ca prostu’ mai departe. Când

s-a fiert o scoateţi şi mâncaţi.

71. *Bule de varza cu came*: Facem bule. Cât mai multe. Le umplem cu varză şi carne. Cele mai bune bule se obţin stând în vană, sub apă şi scoţând bule. Cineva să stea lângă vană şi să le adune. După 5 minute ieşiţi de sub apă şi nu mai faceţi bule. Vi se face respiraţie artificială după sistemul Silvester... Andrei salvează abatajul, gură la gură. Se adaua a w ga smintina.

72. *Varza creaţd la cuptor*: Seamănă cu romanţa „Cruce albă de mesteacăn”. Cum se încreţeşte varza? Răspundem: cu fierul; o ondulăm şi îi facem şi un cârlionţ pe frunte. B mai greu de găsit fruntea verzei. O obligăm să întoarcă capul şi atunci îi descoperim fruntea. Ne trebuie un vas special care merge la cuptor, adică un vas

fără fund.

73. *Friptura vieneză*: Ehei, Praterul, Schönbrunn-ul.

Strauss, tată şi fiu… Totul în aceleaşi cantităţi ca şi la pârjoale.

74. *Friptură de vaca înăbuşită*! îi astupaţi nările, îi puneţi căluş. Când începe să zvâcnească cu picioarele din urmă, puneţi apa la fiert. Restul este o treabă de rutină.

75. *Alarmarea cărnii de berbec*: Timp de 5 luni berbecul va face o croazieră pe ocean. Dar în acest timp trebuie să deprindă abc-ul marinăriei. În momentul când berbecul ştie să umble cu sextantul, să citească busola şi să se orienteze după stele, e gata marinat. Cea mai fragedă şi mai gustoasă came de berbec este carnea de porc.

76. *Spintecarea peştelui*: Nu se face niciodată în timp ce acesta înoată în râu. Ne tăiem degetele una-două... îl punem cu burta în sus şi solzii pe piept, îi zicem o poveste moralizatoare, eventual cântăm cântecul de leagăn: „Ce te legeni solzule?”, ori „Nani, nani, fişul mantii” dacă e un peşte cu ceva carte la viaţa lui. Când trage obloanele şi dă semne de adormire, ne repezim cu cuţitul la el. În timp ce tăiem, ţinem paralel degetul arătător şi arătăm la copii organele. Nu se bagă niciodată mâna toată. Nu-i frumos.

77. *Mucenici munteneşti I*: Jos tutunul, băieţi, votculiţa, culcatul la 4 dimineaţa; mai bine faceţi o cocă din făină şi coca. Puneţi-o la uscat, pe frânghie, în curte. O prindeţi coca asta, cât mai sus, cu două clame, să nu ajungă pisica la ea... Dacă

totuşi vine pisica, puneţi pe ea vanilie, nuci pisate, trageţi-o de coadă până scuipă. De-abia atunci putem da coca jos. Dar nu mai are rost.

78. *Trigoane*: Aceasta sunt un fel de biligoane mai mari ca ţurştinţakul destul de împâştostrolit. Ne mai trebuie un sirop bine legat (sistem Gruia lui Novac, cu funii de mătase împletite-n şase etc.) pe care îl amestecăm cu apă de flori. Golim apa din vază în cratiţă, florile le aruncăm sau le dăruim cu drag.

Entomologii lingvistice

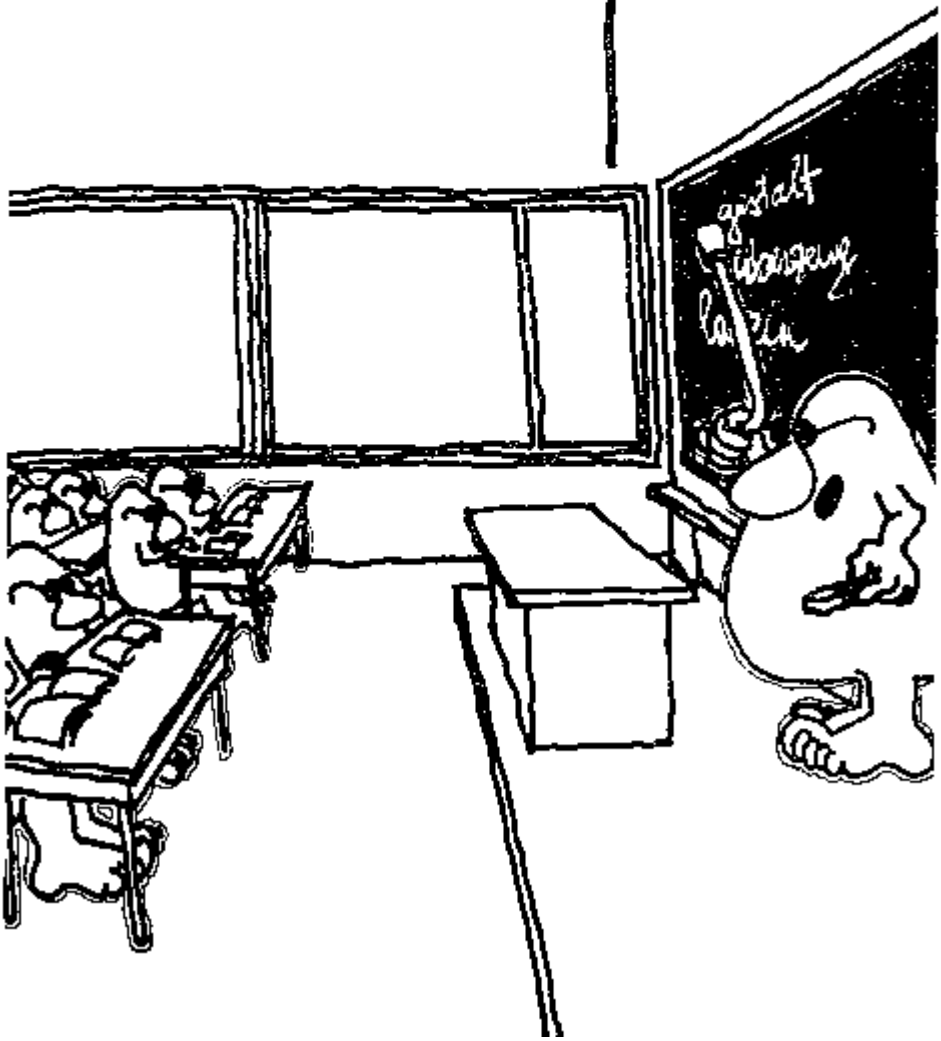

A

Abate — verb în sutana

Acefal — fără ceafa

Acvila — biografia unor croitori

Ades — ADAS accidentat

Albatros — editura cu pene

Alcoolmetrn — un metru de alcool

Aluniţa — transcriere economicoasa a expresiei „A Iul Niţă*

Amfiteatru — obsesia unor directori de teatru

Amortizor — dispozitiv de stingere treptată a creditelor pe termen lung într-un timp foarte scurt

Amorsa — morsa imorala

Amnezi

e

Ancheta — operaţiune de

re strângere a chetei pe un an

Angora — loc unde în antichitate se ţineau adunări publice; prin extensie „pisica de angora*, pisica de piaţa, vagabonda

At Ui — înainte de a ajunge

alcoolic alcoolic

Antrepr — locul dintre perete p

iza priză

Arhebu — arhetipul buzei

za

Arie — figura geometrică pe care o folosesc cântăreţii de operă pentru a obţine succese

Arterial — referitor la artă

A aspira — a avea un scop, un

ideal; de exemplu aspiratorul

B

Baboi — baba ui etate

lalerind — cutie în care se ţin balenele

Balneol og — medic care da consultaţii la bal

Banalita te — situaţie financiară pliotisitoare

Bancuri — anecdotele plajelor

Baobab — şarpe boa beat

Barda — poctă

Barone asa — femeie care sta toată ziua prin baruri de noapte

Baston — ciomag cu studii superioare

Bauxitei — onomatopee folosita de metalurgişti pentru a-şi speria copiii

Balaban — stil de a scrie unele

ccda articole sportive

Bărbăţi e — calitate a femeilor în noaptea nunţii

Beatitu di — atitudine în faţa beţiei

Biblic — din punct de vedere al bibilicii

Bibliojili e — dragoste excesiva pentru fiul bibliotecarului

Bideu — pseudonimul oalei de noapte

Bigam — persoana care *se* căsătoreşte cu o femeie fără a cere consimţamântul soţiei

Birocrat — antichitate contemporană

Bildibâc — prima concluzie ştiinţifică a lui Arii imede

Bumera ng — obiect de care poţi scăpa ţinându-l la tine

Burice — gropiţele burţilor

Buzdug an — mijloc de producţie al zmeilor

Candelabru — candelă sus-pusă

Casata — îngheţată scoasa din inventar

Catapulta — praştie cu gabarit depăşit

Catifea — pluş cu buletin de oraş

Cazanie — de culoarea cazanului

Cazier — casier în termeni juridici

Cerboaica — festivală de muzică uşoară

Cerere — doleanţa adresată cerului

Cheferist — lucrător la chăile ferate

Cezar — instrument folosii în obstetrică

Chepen — dantura pivniţelor

g

Chicine — garsoniera garsonierei

ta

Chiolha — cocteilul subordonaţilor

n

Chişţoc — strămoşul filtrului

Ciclop — camera de luat vederi a mitologiei

Cimpoi — instrument care cântă numai prin respiraţie artificială

Citat — fragment dintr-o citaţie

Clapona — cocoţ nou-născut castrat

ş

Cldmpa — gimnastica protezelor

neala dentare

Clasic — care stă mult în aceeaşi clasa

Cobai — concluzie ştiinţifică cu blană

Coliva — bomboane în bernă

Colon — porţiune a intestinului gros exploatată în sclavagism

Cezura — pauză ritmică în interiorul unui vers care a scăpat atenţiei cititorului

D

Dactilo graf — secretarul directoarei

Damige ana — sticla cu palton

Decanta re — alegerea unui decan

Detract or — care ţine de tractor, bârfiror agricol

Dispens ar — loc unde se pot obţine dispense

Divan — pat oriental pe care

oamenii stăteau în mod ad-hoc

Dispepsie — boală cauzată de excesul de pepsi (boală foarte rară)

Dogit — ritual de alegere a unui doge

Doica — doi de „că*

Dovleac — pepene cu motive naţionale

Doxă — om cu ceas la cap

Draga — instalaţie plutitoare intimă

Drahma — bhani

Dreptunghi — un unghi care are întotdeauna dreptate

Dum-dum — glonte bâlbut

Duplicitate — ipocrizie cu indigo

E

Elan — animal entunase

Emulsio nare — încurajarea mulsului

Enoriaş — chiriaş al lui Dumnezeu

Episcop ie — radiografia unui episcop

Ereditat e — cea care dovedeşte ca, dacă bunicii noştri nu ar fi avut copii, noi am fi orfani

Escroc — hoţ necinstit

Etaj — partea de deasupra a etajului de dedesubt

Etatizar e — stabilirea vârstei monezilor

Excede ntar — care nu ţine de dantura

Exorbit ant — care iese din orbita; de exemplu ochiul

Expediti v — calitatea de a fi expediat

Export — import din punct de vedere al partenerului

Externat — stagiu medical definitiv la ţara

Extrăşcolar — un jeolar foarte bun

F

Falanga — deget pe picior de război

Famtlia rism — tutuiala în interes de serviciu

Fanfaron — membru al fanfarei

fante — filfizon cu crăpături

Faunii — soţia faunului

Feciorie — calitatea de a fi faci

Ferma — unitate agricola hotărâta

Fetiş — ca fetele

Filiala — secţie condusa de fiul directorului

Filodor — dragoste exagerata pentru

ma dormit

Fin — persoana atenta cu naşii

Fiţuica — implorare autumnala adresata prunelor

Fiş — onomatopee cu nasturi

Fondant — bomboana argumentata

a

Formal — aldehida de ochii lumii

dehida

Fortifia — care îţi da un sentiment de

nt încredere în forturi

Fotofobi — teama de a fi fotografiat

e

Fractur — factura pentru frac

a

Fratrici — insecticid pentru fraţi

d

Frazeol — om care vorbeşte numai în

og fraze

Frigider — bărbat frigid

Furibun — muribund furios

d

G

Gafei — girafa cu operaţie plastica

Galanta — loc unde se adună bărbaţii

r politicoşi

Gala — spectacol solemn, artistic; de exemplu o gală de box

Galicis — boală a găinilor

m

Gazeific — divinizarea gazului

are

Gealat — călău prietenos

Gentilic — societate primitivă în care

ă bărbaţii erau atenţi cu femeile

Gtdiliitu — mângâierea gâdelui

ra

Gladiolă — soţia gladiatorului

Glasată — voce clasată

Gluma — radieră spirituală

Gondola — chitară cu vâsle

Graţios — pasibil de a fi graţiat

Greabă — şaua şeii

n

Grijanie — cuminecătură verbală

Gropiţe — parantezele zâmbetului

H

Hagiogr af — aparat pentru măsurarea vieţii sfinţilor

Haltero fil — persoană căreia îi place să aştepte în halte

Handba l — petrecere ţinută prin hanuri

Harakir i — autocritică fără angajamente

Hăţiş — pumnal drogat

Hăţiş — pronunţarea pe faţă a literei H

Hebdo madar — cămilă săptămânală

Hernie — de culoarea iernii

Hidroav ion — monstru fabulos care în credinţa populară zbura cu avionul

Hindus — indian plecat

Hipic — tipic cabalin

Hipopot am — mamifer pe şenile

Hârb — ciob spart

Hârtop — clasamentul gropilor

Holteiaş i! — copil celibatar

Iade; — specific iadului

Ideal — scop suprem, năzuinţă absoluta; de exemplu crema antirid „Ideal*

Ierbar — grădină botanica pliantă

Iesle — tacâm forestier

Iluminis m — fiflosofia electricităţii

Impacientat — bolnav nerăbdător

Impresie — biroul impresarului

Imunitate — comunitate de persoane care nu se pot îmbolnăvi

Inapt — apt pentru nimic

Incipient — recipient început

Indigenat — stadiu pentru a ajunge indian

Indigest — gest care nu poate fi înghiţit

Indispoziţie — dispoziţie dată într-un moment de nervozitate

Inelar — deget rotund

Infatuare — tatu area infamdui

Insectar — expoziţie de ace cu gămălie

Insistent — asistent cicalitor

Interdicţie — interzicerea dacţid.

Îmblânzitor — hrana rece cu paiete

Impdnare — împăicre cu slănină

Imparofat — împărat păros

Împăunare — acţiune de pregătire a unor emisiuni

Înălţător — dispozitiv de ochire care ne dă un sentiment superior

Încarnare — transformare în came

Jnecăciune — plecăciune în faţa unui înecat

Întreţinuta — ibovnică cu stat de plată

J, K, L

Jacheta — haina obţinută prin cheta

Jalba — plângere în alb

Jalon — ţăruş urban

Japca — şapcă luată ai forţa

Jumară — eşantion de porc

Kilogram — un gram care cântăreşce un kil

Kripton — element chimic funerar

Langusta — crustaceu îngust

Larhia — zgomot de «larve

Laviţa — lava vulcanilor mai mici

Leoarcă — leoaică în ploaie

Leşie — stare de leşin a unui leş

Leuca — subdiviziune monetară a leului

Lihnit — cărbune flămând

Lirism — pasiune pentru lire, dragoste de bani

Locomoţie — comoţie pe locomotivă

Lubricitate — publicitate senzuală

Luntre — barcă folosită numai luni

Luxaţie — urmarea luxului

M, N, O

Manufactură — factură făcută cu mâna

Marinată — serată marinărească

Maritim — marinar căsătorit legitim

Martir — combustibil în evul mediu

Memoriu — medicament împotriva uitării

Mensual — senzual o dată pe luna

Microbalanţă — cântar pentru stabilirea greutăţii microbilor

Mir — briantină sfinţită

Mistreţ — porc analfabet

Mitic — capabil să primească mită

Montan — pisică de munte

Moşier — instrument folosit la moşit

Movilă — ridicătură de pământ de culoare mov

Năut — strămoşul nessului

Necrolog — care se hrăneşte cu anunţuri funebre

Netot — prost în stare neto

Noadă — coccis gordian

Obol — bani necesari pentru cumpărarea unui oboi

Obtuz — un unghi mărginit

Odiseea — iliada maritima

Omopla — om călcat de buldozer

Onorar — sumă de bani dată pe cuvânt de onoare

Orbicular — funicular pentru

ar nevăzători

P

Pahtder

m

Palat — elefant la pahar

— clădire luxoasă în cerul gurii

Parabol

a

Paraclis — istorioară geometrică

er — paznic contractual bisericesc

Paratră — conductor care bagă

snet trăsnetele în casă

Parce — divinităţi ale parcurilor publice

Pardosit — ciomag ţinut la spate

Pasarel — sentinelă care păzeşte

a păsări

Patricia — cârnat antic

n

Patrupe d — cu patru picioare; de exemplu masa

Pederas t — persoană vicioasă care merge pe jos

Pedichi ura — coafura degetelor de la picioare

Pegas — cal troian de bătaie

Penaţi — zei cu pene

Pensa — pensie mică

Penurie — lipsă de aer în pneuri

Perenit ate — eternitate pe teren redus

Ping-pong — denumirea fraţilor gemeni în sport

Pionier at — figură de şah care constă din luarea pionului

Pipăiala — operaţiunea de a trage din pipă

Piramid — medicament împotriva

on răului de piramidă

Pirogravura — act de bravurii într-o pirogă

Platou — podiş la tavă

Plecăciune — reverenţă din mers

Plod — copil născut în pod

Policlinica — despre decesul unei persoane în mai multe spitale deodată

Polologhie — articol sportiv consacrat unui meci de polo

P°pic — popa mic «de statură

Portiera — uşa prin care se intră în port

Praznic — masă de adio dată de o persoană decedată

Prelată — soţia prelatului

Prestidi — prestare de servicii cu

gitaţie mina

Puberta te — perioadă a vieţii tund copiii au mâinile mai lungi deck picioarele

Pufoaic ă — haină de iarnă căptuşită cu puf

R

Radioac tivitate — activitate intensă a personalului de la Radio

Raion — unitate administrativă în rai

Ramble u — terasament albastru

Rasă — grupare umană care s-a bărbierit de-a lungul istoriei

Rebut — rebus C.T.C.

Recapit — repetarea actului de

ulare capitulare

Rechizitoriu — loc unde se ţin rechizitele şcolare

Reclamagiu — persoană care se ocupă de buna funcţionare a reclamelor

Recompensă — oferirea unei pense în semn de mulţumire

Redingotă — frac purtat de goţi

Reflex — atunci «când dăm unui câine un pici şi el sună din clopoţel

Reflux — refluxul fluxului

Refractar — individ care se opune temperaturilor înalte

Renal —. referitor la reni

Retroversiune — aversiune pentru traduceri

Roabă — sclava cu minere

Robotă — clacă în feudalism, pentru confecţionarea roboţilor

Rotocol — protocol în cerc restrâns

s, ş

Sacadat — mişcări ritmice ale sacului

Sadism — plăcerea cultivării sadurilor

Salamalec — salut oriental; aproximativ „ai găsit salam, Alee?”

Salcuri — grisine comestibile

Salpetru — sfinxul Petru la chimişti

Samurai — cow-boy nipon

Saţiu «persoana ai cărei ochi stau picior peste picior

Sărit — ţicnit cu detenta

Scabie — sabie cu raie

Scalpar — tuns, ras până ia creier

c

Scarlati — boala frecventa la copiii

na romanilor

Scaun — mobilier de cap

Scărpin — săpun de lemn

ătoare

Scobito — stomatolog de mină

are

Semnali — miliţian deghizat

zator

Serata — reuniune organizata într-o sera

Sfeşnic — suporturi pentru lumînări

e veşnice

Şic — „sâc* pe latineşte

Strană — fotoliu de orchestra bisericesc

Susur — ciripitul izvoarelor

Şalău — şal mare şi uric

Şifonier — dulap în care se şifonează hainele

Şvaiţer — găuri comestibile

Ţ, Ţ

Tabinet — joc de cărţi în cabi

Tangaj — tangou maritim

Telesco — scopul televiziunii

p

Temera — elev care are curajul să-şi

r facă tonde

Testam — test de verificare a

ent atitudinii moştenitorilor

Tocată — compoziţie muzicală tăiată mărunt

Tontoro — shake popullar romanesc

i

T — frac sportiv

rening

T — om preistoric logodit *roglodit*

Trotuar — porţiune de stradă pe care pietonii se cred în siguranţă

T rusa — trusoul doctoriţelor

Tutorat — doctoratul în tutelă

Test — test oltenesc pentru pline

Tete — somnifer cu aripi

Toi — pătură cu care se măsoară somnul! a sate

Tttrloi — instrument muzical la care se cântă cu picioarele

u, V

Umidita te — timiditate atmosferică

Umoare — lichid intercelular care provoacă râsul

Umorist — scriitor în secolele trecute

Undiţa — spânzurătoarea rimelor

Unicorn — bărbat înşelat o singură dată de soţie

Urangutan — vijelie provocată de maimuţe

Urmaş — serial biologic

Urna — sicriaş de buzunar

Ursiilina — extract de urs

Uşier — clanţă în livrea

Vacs — preparat pentru lustruit nimic

Vacuumelm — aparat pentru măsurarea greutăţii vidului

Vampir — aparat pentru transfuzie în evul mediu

Vara — veri şo ara varului

Văduv — holtei divorţat

Vedeta — Navă de război talentată

Veleitate — pretenţia de a ridica velele

Ventrilo — magnetofon cu buze

c

Versant — un munte trecut prin multe

Viagera — pensie de bătrâneţe primită la naştere

X, z

X — raze cu care denumim secolele

Xilofag — mâncător de xilofoane

Zaharin — zahăr dulce

ei

Zaţ — drojdie tipografică

Zbir cât — zgârcit cu riduri

Zdrăng — trăncăneală la ghitară

ăneai?

Zebră — cal ilicit

Zgripţit — soacra zmeului

roaică

Zigzag — linia dreaptă a beţivilor

Zimbru — timbru dispărut

Zmeu — jucărie mitologică

Zorea — plantă agăţătoare grăbită

Zumzăit — mormăitul albinelor

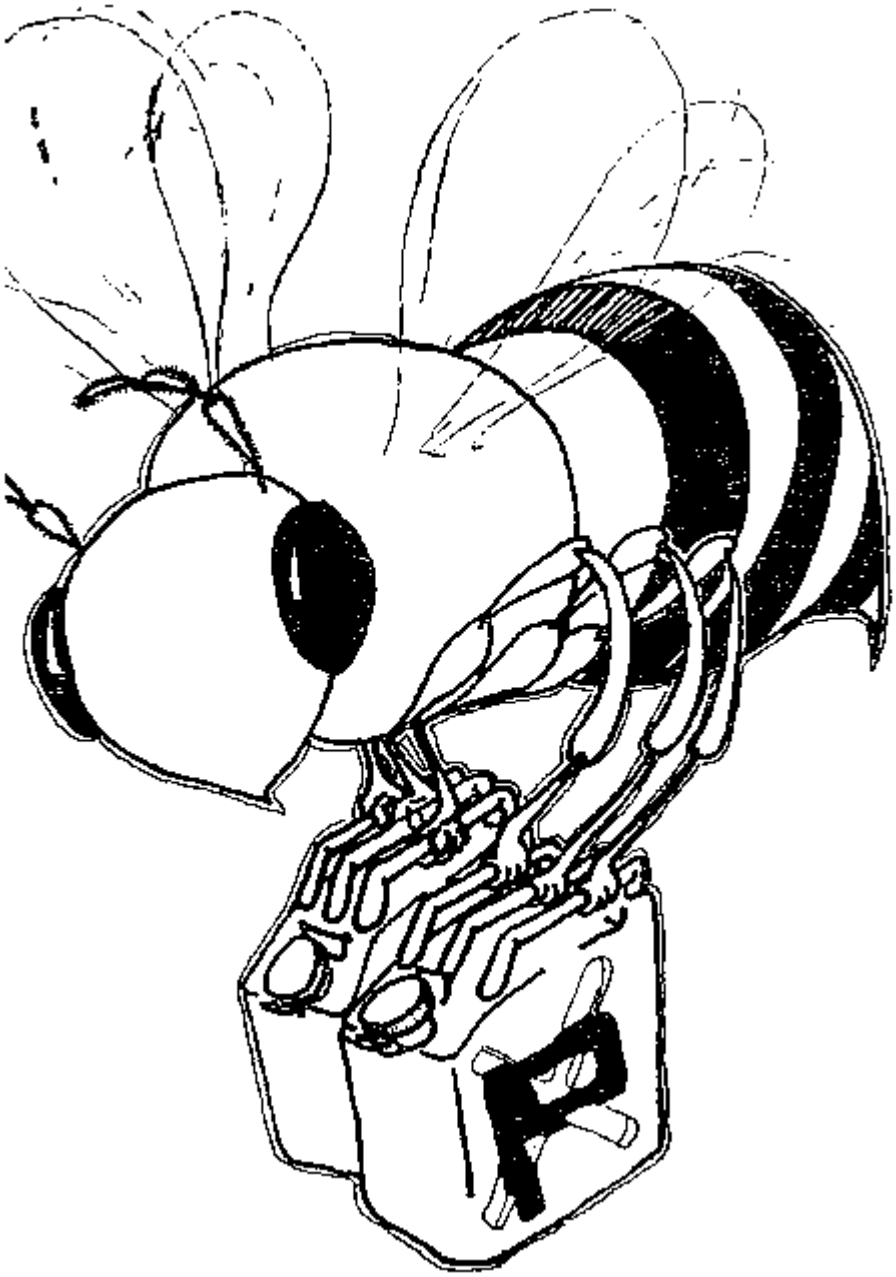

CUPRINS

Pe faţă (în loc de prefaţă)

ZILE ŞI SCRISORI

ZILE

Munca foarte obştească o critică severă Garda moare, dar nu se predai Călătoria lui Ahilebilă învăpnd engleza fără profesor Minodora cu… suspens!

O moştenire cumplită

…ŞI SCRISORI

Tovarăşe director

Stimate tovarăşe Trilă

Inegalabilă Minodora

Onorat tribunal, onorat judecător

Maestre

Tovarăşe inspector Directore

Către conducere Gostat

Stimată tovarăşă Aglaie

Către onor comitet din blocul nostru

Şmechere

Către Ministerul Medicinii şi Sănătate

Stimată redacţie a revistei dumneavoastră

Dragă

Tovarăşe

Nduţule scump

Către direcţiune depanare TV

Stimate tov, din gen.

Invidioşii (I).

Invidioşii (II)

BASME...

Inimosul cascador Capra cu trei iezi Critica pe înţelesul tuturor Concluziile cazului Lupu Ridichea patetica (varianta)

Obsesii

Pe propriile picioare Morala fără fabula Fabula

Test de personalitate Odisee spaţială 1002 Basile

Din istoricul mijloacelor de comunicaţie Geologia.

Un basm ca în poveşti

Inutilităţi drăguţe

Activitate sportiva

Robinson 24 h

Arsenal lingvistic de seducţie

MU X 75

Blitzkrieg

Din jurnalul unui tânăr dramaturg Nevasta-mea şi calculatorul Tratat de viscologie Calculatorul cinstit Fata moşului şi fata babei Şobolanul a mărturisit Ciobanul vigilent

Propunere pentru un proiect de scenariu cinematografic GASTRONOMICE

Supe strecurate şi creme de legume şi zarzav.

Ciorbe

Borşuri

Sotcuri

Legume cu smântână Sosuri reci şi calde Apetitive calde şi reci Preparate din ouă Fripturi

Preparate din mălai Preparate din brânză Alte preparate

ENTOMOLOGII LINGVISTICE

sipâruf; 1979. Ban de *tipar*: 15. O/.1979. i